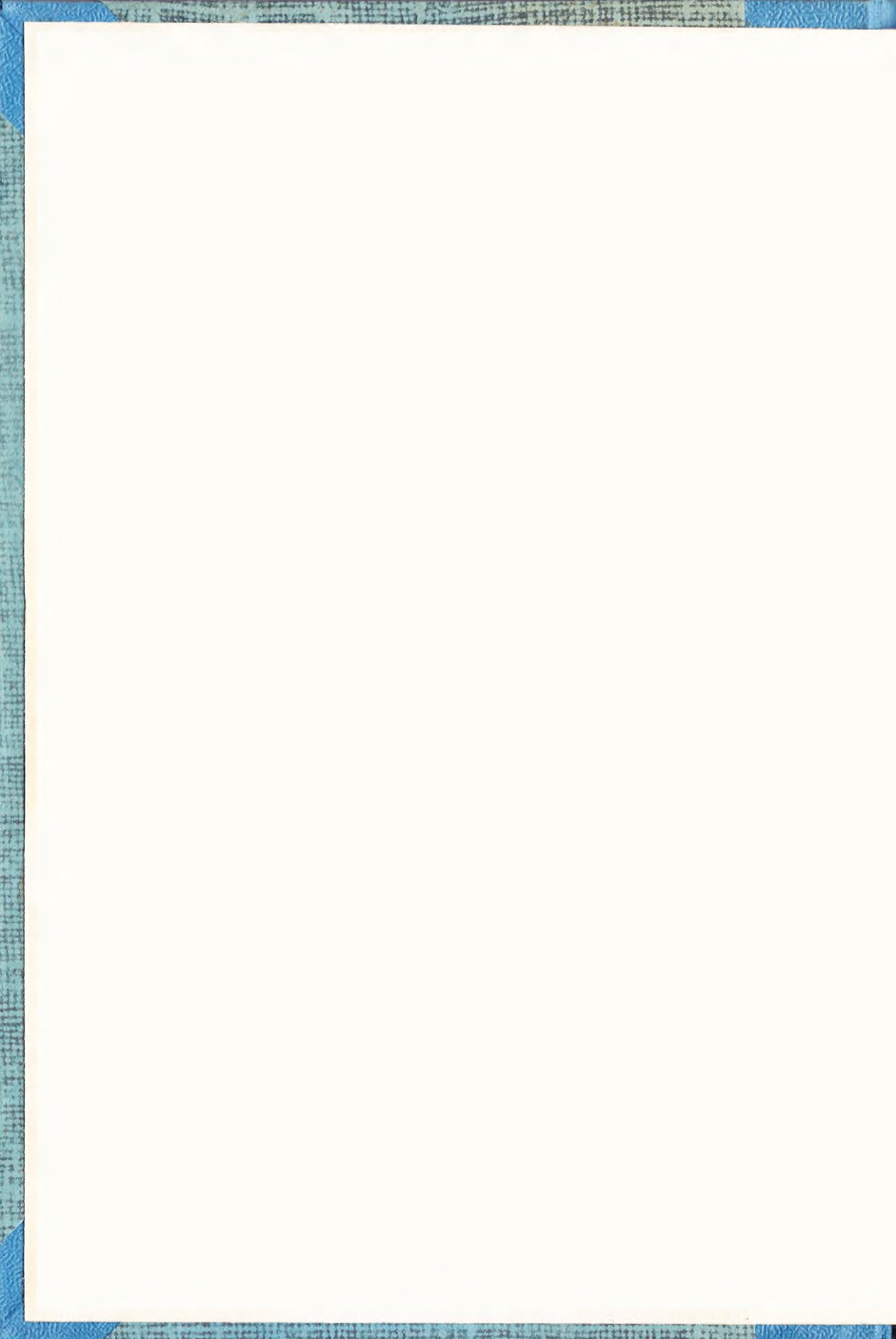

ILMESTYSKIRJA
TEOSOFIAN VALOSSA

ILMESTYSKIRJA TEOSOFIAN VALOSSA

KIRJOTTI

J. R. H.

TOINEN PAINOS

Vääryyden tekijä tehkään edelleen vääryyttä, joka on saastainen, saastukoon edelleen, ja joka on vanhurskas, tehkään edelleen vanhurskautta, ja joka on pyhä, pyhittyköön edelleen.

Ilmestyskirja 22: 11.

TAMPEREELLA 1958 — P. E. N. KANNATUSLIITTO

TAMPEREELLA 1958
TAMMER-PAINO Oy

LUKIJALLE

J. R. Hannulan "Ilmestyskirja teosofian valossa" lähtee tässä lukijoiden luo toisena painoksena. Ensimmäinen painos, mikä ilmestyi v. 1917, on ollut loppuunmyytynä jo kauan. Toisessa painoksessa on seurattu sanatarkasti ensimmäistä painosta.

Pekka Ervast kirjoittaa v. 1918 Tietäjässä sivulla 74 "Toimittajalta"-osastossa seuraavaa:

"Uusi kirja on ilmestynyt teosofisella kustannuksellamme. Se on J. R. Hannulan laaja teos **Ilmestyskirja teosofian valossa**. Kirja on jaettu kolmeen osaan; ensimmäisen otsakkeena on "Jumalallinen kehityssuunnitelma ihmiskuntaa varten"; toisen osan sisältö on "Seitsemällä sinetillä suljettu kirjakääre eli Bodhisatvan synty ja hänen työnsä Maailmanopettajana"; kolmannen osan otsakkeena on "Väläyksiä ihmissielun sisäisistä taisteluista sen itsensä etsimisretkellä". Lukuja on yhteensä 17. Ken tahansa tarkkaavasti tutustuu J. R. H:n kirjan nerokkaaseen sisältöön, hänen täytyy mielihyväkseen tunnustaa, että Ilmestyskirja on nyt käynyt hänelle tajuttavaksi ja sisältörikkaaksi. Tietenkin selityksiä voi olla toi-

senlaisia — onhan ”avaimia” monta, — mutta J. R. H. on varmasti löytänyt jonkun tai pari avainta ja tarjoo nyt totuutta etsivälle yleisölle opastavaa kättä Ilmestyskirjan hämärässä labyrintissa. Väsymättömälle työntekijälle kunniakas kiitos...”

Vaikka J. R. Hannula on käsitellyt Ilmestyskirjan aiheita myöhemminkin, mm. kirjassaan ”A ja O Ensimmäinen ja Viimeinen”, niin katsomme aiheelliseksi julkaista ”Ilmestyskirjan teosofian valossa” uutena painoksena.

Tampereella tammikuun 28 p:nä 1958

Julkaisijat.

Sinulle,

Johannes,

*joka niin paljon rakastit,
joka Datmoksessa
niin paljon taistelit,
niin paljon kuulit ja näit!*

Rakkaudella pieni veljesi

I. R. H.

ALKUSANA

Jokaisella ihmisellä on oma käsityksensä elämästä, on oma elämänymmärryksensä. Sen muodostumiseen ovat antaneet aineksia uskonto, kasvatus, kotona ja koulussa, ja itse elämä kokemuksineen. Jokainen saa jatkuvasti uutta tietoa, uutta kokemusta, joka sulautuu meihin ja kehittää elämänymmärrystämme.

Näin on käsityksemme elämästä jatkuvan kehityksen alainen, niinkuin kaikki elävässä maailmassa. Tästä seuraa, ettei ajanpitkään voida puristaa ihmisen minuutta johonkin lopullisesti määrättyyn kaavakkeeseen elämästä.

Se elämänymmärrys minkä virallistunut kirkko meille tarjoo, panee päähuomion oman oppinsa ainoa-laatuisuudelle, siinä pysymiselle, antaen vähemmin huomiota ja arvoa itse elämälle, joka on aivan vastakkaista Kristuksen alkuperäiselle opetukselle. Nyt ei panna meidän pienessä katkismuksessamme paljon huomiota Kristuksen vuorisaarnassa antamille käskyille. Ja kuitenkin hän vuorisaarnan lopussa sanoo: "Sentähden on jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, verrattava

älykkääseen mieheen, joka rakensi kalliolle... Ja jokainen, joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, on verrattava tyhmään mieheen, joka rakensi huoneensa hiekalle."

Jokainen lapsikin osaa vastata mitkä ovat Mooseksen käskyt, mutta harva aikuinenkaan tietää selittää mitkä ovat Kristuksen käskyt. Sen tehtävänsä on kirkkomme, evankeelinen kirkkomme, jättänyt unohduksiin. Se on vuosisatojen vierieissä laatinut seurakunnilleen valmiit kaavat, joiden mukaan pelastus yksin olisi mahdollinen. Tästä seuraa, ettei ihminen oman elämänymmärryksensä kasvaessa voi jäädä, ei voi puristautua noihin ahtaisiin ja monesti jo julkisen tiedon ja heränneen ymmärryksen kanssa ristiriitaisiin, hengettömiin oppeihin. Jos järjellishenkisesti herännyt ihminen pitäisi edelleen pysyä lopullisesti valmiissa kirkollisessa opissa, täytyisi hänen kieltää tietonsa, täytyisi jättää järkensä uskonnon ulkopuolelle; hänen herännyt ymmärryksensä ei sinne mahdu.

Nyt tulee teosofia ja opettaa meitä miettimään myös henkisiä arvoja, se julistaa evankeliumia kirkon hylkäämälle järjellemme. Teosofia tahtoo nostaa ymmärryksemme ylös maasta, avata sille ovet henkisen elämän pyhättöihin. Teosofia esittää vanhojen viisasten tietoa elämästä, kehityksestä, jälleensyntymisestä ja karmasta. Se tarjoaa meille niin laajat kehukset elämänymmärrystämme varten, ettei meidän sen edessä tarvitse jättää tietoamme ja järkeämme ulos. Me saamme viedä kaikki sielumme ja henkemme kyvyt mukanamme, ja meillä on sittenkin

liikkumistilaa. Ja huomaammepa vielä senkin, että saisi olla enempi tietoa ja taitoa.

Paitsi ulkoista tietoa elämän kehityssuunnitelmasta, tarjoo teosofia apuaan syventäessämme käsitystämme elämästä. Teosofia opettaa meitä miettimään ja ajattelemaan. Se ei tule luoksemme sanomaan: näin teidän täytyy uskoa. Se sanoo: näin ovat viisaat ja kokeneet nähneet ja kuulleet, ajatelkaa ja miettikää tyynesti ja rauhallisesti, ja mikäli siinä löydätte jonkun totuuden helmen, joka kykenee teidän ymmärrystänne valaisemaan, sikäli liittäkää se elämänymmärryksenne rakennukseen. Niin tehden ulkoinen tieto kasvaa teissä sisäiseksi tiedoksi. Ja sulatettuanne teosofian esittämät ulkoiset tiedot, voitte suunnata tutkivan henkenne itse elämään, omaan sieluunne, löytääksenne yhä syvempää mystillistä tietoa, salattua jumalviisautta.

Tällaisina tutkimuksina tarjotaan tässä "Ilmestyskirja teosofian valossa". Sen kirjottaja sanoo kohta, ettei näissä tutkielmissa mitenkään ole lopullisesti tyhjennetty Ilmestyskirjan syvää viisautta. Mikäli kehitys etenee ja tarve vaatii ja sallii, sikäli sieltä on löytyvä syvempää tietoa ja viisautta.

Tällä kertaa tahtoisii kirjottaja sydämessään liittyä matkatoveriksi niille, jotka ovat matkalla sielunsa Patmos-saareen kuulemaan ja näkemään.

Luopioisissa syyskuun 3 p:nä 1917.

KIRJOTTAJA.

1 OSA.

JUMALALLINEN KEHITYSSUUNNITELMA IHMISKUNTAA VARTEN

Valtaistuimen edessä paloi seitsemän tulisoihntua, jotka ovat ne Jumalan seitsemän henkeä.

Ilmestyskirja 4: 5.

1 LUKU.

JOHANNES PATMOS-SAARESSA.

Lähtökohtana Ilmestyskirjan ymmärtämiseen täytyy pitää sen tekijän ymmärtämistä. Häntä on yleensä luultu siksi Johannes-nimiseksi opetuslapsiksi jota Mestari Jeesus erityisesti rakasti. Hänen arvellaan vanhoilla päivillään joutuneen vangittuna tai karkotettuna Patmos-saarelle, jossa hänen suotiin nähdä ja kuulla ihmeellisiä asioita, joita Ilmestyskirja kertoilee.

Tämä ulkonainen puoli on kuitenkin vain mahdollisuutta. Onko Ilmestyskirja Johannes-nimisen ope-

tuslapsen kirjoittama jossakin saarella tai ei, on vähempiarvoista, ja siitä mahdollisuuksien tutkijat voivat kirjoitella vaikkapa väitöskirjoja.

Sisäisesti ja aatteellisesti Johannes edustaa määrättyllä kehitysasteella olevaa ihmistä, **Totuudenetsijää**. Ja tällaisia ihmisiä on aina maailmassa ollut ja tulee yhä edelleen olemaan, joten Johannes edustaa yleensä kaikkia niitä ihmisiä, jotka elämässään ovat joutuneet kokemaan niitä sielun ja hengen taisteluita, joita Ilmestyskirja niin monenkirjavasti ja sattuvasti kuvailee.

Voisimme sanoa jokaisen ihmisen välttämättä joskus joutuvan siihen tilaan josta Johannes sanoo: "Olin Jumalan sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden saarella, jonka nimi on Patmos."

Tämä saarella oleminen on sieluntila. Sellaiseen umpiperäiseen sokkeloon voi joutua totuudenetsimisen tiellä. Saari on meressä, tai yleensä pieni maa, jota vesi ympäröi. Uskonnollisessa vertauskuvastossa meri kuvaa hillitsemätöntä sieluntilaa, jossa läikkyvä tunne on voimakkaana villojana. Kun siis ihminen joutuu sielullisesti saareen "Jumalan sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden", tietää se sitä, että ihmisessä on herännyt korkeampia sisäisiä voimia, joiden valossa hänen silloinen elämänuskonsa alkaa tuntua yhä ahtaammalta. Hänelle ei silloin riitä loppumaton vellominen tunteiden ja sokean uskon merellä. Hänen korkeammasta Itsestään alkaa tulla säteitä valaisemaan hänen päivätietoisuuttaan siksi paljon, että silloinen tietonsa elämästä ja sen tarkotuksesta osottautuu puutteelliseksi. Mutta vaikka hän tämän

huomaa, niin uusi valo on kuitenkin vielä siksi heikko, ettei sen valossa löydy tietä, vaan, kuvaanollisesti puhuen, meren ulappa ympäröi häntä kaikkialla. Tästä samasta saaresta on pieni kuvaus tämän kirjottajan kirjassa "Ryövärinä ristillä", luvussa "Matkaajan kulkuneuvot salaisilla saarilla".

Mutta kaikilla on rajansa ja määränsä. Ihmisen sisäisten tuskien tullessa riittävän suuriksi, ei totuutta peittävät seinät kauemmin kestä sen painoa; ne repeytyvät ja ihmiselle käy niinkuin kävi Johanneselle: "Minä olin hengessä Herran päivänä ja kuulin takanani suuren ikäänkuin pasunan äänen."

Ihminen on joutunut kosketukseen sisäisen, näkymättömän maailman kanssa, jolloin hänen päivätietoinen ymmärryksensä ihmeellisellä tavalla valaistuu, jolloin ennen niin pimeiltä ja käsittämättömiltä näyttäneet asiat alkavat käydä ymmärrettäviksi. Hän alkaa saada kysymyksiinsä vastauksia äänillä ja näyillä. Ääni sanoo: "Kirjota kirjaan, mitä näet, ja lähetä niille seitsemälle seurakunnalle, Efesoon ja Smyrnaan ja Pergamoon ja Tyatiraan ja Sarteeseen ja Fildelfiaan ja Laodikeaan."

Mitä tällainen käsky tietää? Ilmotuksena se sisälittää sen totuuden, että nyt Johannes on löytänyt oman Itsensä, Mestarinsa. Umpiperäisessä saaresta hän on ponnistuksillaan löytänyt tien sydämensä Mestarin luo, joka puhuu hänen päivätaajunnalleen sisäisesti kuuluvana äänenä.

Käskynä tämä taas merkitsee, että se syvempi viisaus ja korkeampi tieto mikä Johannekselle suodaan, ei tule vain häntä itseään varten, ei vain hänen

saaressa pelastamiseksi, vaan että hän työskentelisi saavuttamallaan suuremmalla tiedolla ihmiskunnan hyväksi. Tiedon saavuttamisen yhteydessä on heti määräys miten tietoa on käytettävä. Johannes, totuudenetsijä, pääsee henkisen maailman asujanten ja sen tiedon ja viisauden yhteyteen vain antautuakseen heti sen lähettiläänä maailmaa palvelemaan.

2 LUKU.

VALTAISTUIN, SEITSEMÄN HENKEÄ, KAKSIKYMMENTÄNELJÄ VANHINTA JA NELJÄ OLENTOA.

Johannekselle on siis osotettu työmaa seitsemän seurakunnan keskellä.

Mutta ennenkuin Johannes tai kukaan hänen asemassaan voi toimia sopusoinnussa jumalallisen suunnitelman kanssa, täytyy hänellä itsellä olla jonkun verran järjellistäkin tietoa sekä yleispiirtein että yksityiskohdissa siitä kehityssuunnitelmasta, jonka työntekijänä hänen on toimittava.

Ilmestyskirja puhuu valtaistuimella istujasta ja sen edessä palvelevista seitsemästä hengestä. Siinä m.m. sanotaan: "Armo olkoon teille ja rauha häneltä, joka on ja joka tuleva on, ja niiltä seitsemältä hengeltä, jotka ovat hänen valtaistuimensa edessä" 1: 4. Samoin: "Ja valtaistuimen edessä paloi seit-

semän tulisohtua, jotka ovat ne Jumalan seitsemän henkeä.” 4: 5.

Nyt meidän täytyy koettaa totuudenetsijöinä miettiä mitä nämä valtaistuimella istuja ja sen edessä olevat seitsemän henkeä edustavat. Ja tässä selvittelytyössämme teosofia tulee meille avuksi, tulee siksi valoksi, jonka avulla alamme ymmärtää, mitä kaikkea ne merkitsevät.

Niinkuin laajassa teosofisessa kirjallisuudessa olemme tulleet huomaamaan, toistuvat nämä valtaistuimella-istuja ja sen edessä olevat seitsemän henkeä monissa asteikoissa maailmojen suuressa järjestelmässä ja sen hallinnossa. Tämä sentähden, että suurempi maailma ja järjestelmä aina sulkee sisäänsä pienempiä. Mitä suurempi kehitysjärjestelmä on kyseessä, sitä useammassa kerrostumassa se sulkee itseensä pienempiä, sen suuruus on kaikkien siihen sulkeutuvien pienempien summa.

Koettakaamme katsoa aurinkokuntaamme yhtenä tuollaisena suurena järjestelmänä, joka useammassa kerrostumassa sulkee itseensä pienempiä.

Aurinkokuntamme Luoja ja seitsemän Planeettahenkeä.

Aurinkokunnassamme voisimme pitää valtaistuimella istujana sitä mahtavaa Olentoa, Luojaa eli Logosta, joka suurimpana ilmenneenä Tietona, Rakautena ja Voimana on kaiken sisällä ja takana. Hänen ulkonaisena verhonaan on tietysti koko aurin-

kokunta kaikkine muotoineen, mutta erityisemmässä merkityksessä edustaa Häntä aurinko.

Tämän valtaistuimen edessä olevat seitsemän henkeä ovat taas ne seitsemän suurta olentoa, joita sanotaan Planeettahengiksi, Arkkienkeleiksi, Pääenkeleiksi. Heidän ulkoisina verhoinaan ovat taas aurinkokuntamme planeettakunnat. Nämä aurinkomme uskolliset kiertolaiset, Pyhät planeetat, eivät aina ole olleet fyysillisaineellisessa muodossa; ne ovat alkukehityksessään olleet pitkiä iankaikkisuuksia ylifyysillisillä tasoilla, laskeutuen eri aikoina fyysilliselle tasolle. Sillä nämä ulkoiset kappaleet, aurinko ja planeetat, eivät sellaisinaan ole mitään valtaistuimia tai henkiä. Ne ovat vain uloimpia kuoria mahtavien olentojen ja voimien asumuksissa, aivan niinkuin ihmisellä on uloimpana käyttövälineenä kiinteä ruumis. Niinpä aurinko edustaa ulkoisella tavalla aurinkokuntamme Luojaa, joka ylimpänä, muiden aurinkokuntien Hallitsijoiden vertaisena veljenä johtaa aurinkokuntaamme kaikkine planeettoineen. Planeetat taas edustavat niitä pienempiä voimapyörteitä, Pääenkeleitä, jotka Logoksen ylijohdon alaisina johtavat kukin omassa planeettakunnassaan. He palvelevat sitoutumalla henkensä voimalla ylläpitämään planeetan muotoa, jossa aurinko valollaan ja lämmöllään ylläpitää elämää aina fyysilliselle tasolle asti.

Tätä aurinkokuntamme kokonaisuutta voimme nyt pitää ensimmäisenä suurena järjestelmänä. Siinä eri planeettakunnat muodostavat taas omat kokonaisuutensa, sulkien itseensä pienempiä kehityskausia ja järjestelmiä. Ja nyt voimme jättää muut planeetat

ja ryhtyä katsomaan vain yhden planeettakunnan Valtaistuinta ja sen seitsemää henkeä. Toisena järjestelmänä silloin pidämme

Seitsemän palloa yhdessä pallossa.

Meidän planeettamme, nykyään ollen fyysillisessä muodossaan, sulkee itseensä samalla kuusi muuta vähemmän aineellista muotoa. Tällaisessa tilassa ei planeettamme aina ole ollut eikä tule olemaan. Se on ensin muodostanut itsensä palloksi ylemmillä tasoilla kolme kertaa, tullen kerta kerralta yhä tiiviimmäksi, kunnes neljännessä muodon uudistuksessa on saanut nykyisen kiinteän muodon kannettavakseen. Ja kun planeettamme on nykyisessä muodossaan tehtävänsä tehnyt, vetäytyy sen elämä taas kolmeen perättäiseen, vähemmän kiinteään muotoon, tarjoten kehittyvälle elämälle toisenlaisia mahdollisuuksia.

Tässä siis voisimme pitää planeettamme johtajaa planeettakuntansa valtaistuimena, jonka edessä palvelevat sen seitsemän muodostuksen johtajat.

Kolmantena asteena järjestelmissä voisimme pitää

Seitsemän kierrosta.

Kun planeetan elämä näin kiertää seitsemässä pallomuodostuksessa, laskeutuen henkisemmästä muodosta aineellisuutta kohti, saavuttaen neljännessä

muodossa järeimmän tilansa, sekä siitä taas nousee kolmen hienostuvan muodon välityksellä alkuperäiseen tilaansa, sanotaan planeetta-elämän silloin suorittaneen yhden **kierroksen**. Ja kun se on tehnyt seitsemän tällaista kierrosta, suorittaen kaikissa muodoissa niihin kuuluvan tehtävän, sanotaan planeetta-elämän suorittaneen sellaisen työn, jota sanotaan **ketjuksi**.

Tällöin voimme pitää yhtä ketjua sellaisena järjestelmänä, jonka valtaistuimen edessä ovat noiden seitsemän kierroksen johtajat.

Neljäntenä asteikkona järjestelmässä voisimme mainita

Seitsemän ketjua.

Sillä planeettahenkemme sanotaan yhdessä elinkaudessaan käyvän seitsemän tuollaisen pitkän ketjukehityksen läpi. Tämä onkin suurin eli pisin planeettahenkemme kehitysjärjestelmä, mikä teosofisessa kirjallisuudessa on mainittu. Siinäkin näemme nuo seitsemän palvelevaa henkeä noissa seitsemässä perättäisten ketjujen johtajissa.

Tästä voimme taas laskeutua pienempiin järjestelmiin, huomaten viidentenä

Seitsemän luontokuntaa.

Meidän planeettamme ei tarjoa kehitysmahdollisuutta vain ihmiskunnalle, siinä kehittyy samalla kertaa kuusi muuta luontokuntaa, jotka omassa ase-

massaan ja omalla paikallaan ovat yhtä tärkeitä ja yhtä jumalallisia, kuin ihmiskunta on omalla paikallaan.

Nämä kuusi ovat: kolme n.s. elementtaalikuntaa, kivikunta, kasvikunta, eläinkunta. Kolmessa perättäisessä elementtaalikunnassa elämä laskeutuu aineellisuutta kohti, saavuttaen kivikunnassa järeimmän muodon, josta taas nousee kasvikunnan, eläinkunnan ja ihmiskunnan kautta henkistä itsetietoisuutta kohti, saavuttaen määrätyn vapauden aineellisuuden kahleista. Yksi ketju juuri vastaa sellaista kehitystä mikä tarvitaan elämän kulkemiseen yhden luontokunnan läpi. Ja koska luontokuntia on seitsemän, täytyy perättäisiä ketjujakin olla seitsemän, jotta elämä, joka 1:ssä ketjussa on alkanut 1:nä elementtaalikuntana, voisi nousta jokaisessa ketjussa yhden luontokunnan läpi, purkautuen ulos ihmiskuntana seitsemännessä ketjussa. Mutta koska jokaisessa ketjussa ovat kaikki seitsemän luontokuntaa, ovat ensimmäisen ketjun kuusi ylempää luontokuntaa suorittaneet varhaisemman kehityksensä jo edellisissä planeettakausissa. Esim. nykyisen neljännen ketjun ihmiskunta, me nykyinen ihmiskunta, olemme olleet 3:nessä ketjussa eläinkunta-asteella, 2:ssa kasvikunnassa ja 1:ssä ketjussa kivikunnan elämänä. Niinollen meidän on pitänyt käydä kolmen elementtaalikunnan koulu jo edellisessä planeettakaudessa.

Näiden luontokuntien seitsikössä, niiden johtajissa, näemme taas nuo seitsemän henkeä, jotka toimivat sen mahtavamman voiman johdolla joka kykenee niitä kaikkia opastamaan.

Tästä voimme siirtyä kuudenteen järjestykseen, jolloin jätämme muut luontokunnat ja seuraamme vain ihmiskuntaa. Siinä huomaamme taas

Seitsemän rotua.

Vaikka ihmiskunta muodostaa yhden osan luontokuntien seitsikössä, on se samalla kokonaisuus omalla paikallaan, muodostaen oman seitsikkönsä suurissa juuriroduissa. Niinpä sanotaan nykyisen ihmiskuntamme eläneen tämän pallomme nykyisessä kierroksessa jo neljässä suuressa juurirodussa, joissa se on saavuttanut sen kehityksen mikä sillä on. Viidennen juurirodun muodostavat indo-euroopalaiset kansat. Kaksi suurta juurirotua on vielä jäljellä pallomme nykyisessä kierroksessa.

Näiden suurien rotujen johtajat ovat taas omalla paikallaan nuo seitsemän henkeä, jotka kiertävät kaikkien rotujen yhteistä johtajaa.

Nämä juurirodutkin vielä muodostavat pienempiä alajaotuksia, alarotuja, joilla kullakin ovat omat johtajansa ja sivistyksensä ja uskontonsa, joissa juurirotu ikäänkuin seitsemässä eri säteessä kehittää jotakin erikoisominaisuutta kokonaisuutta varten.

Tästä voimme siirtyä seitsemänteen järjestelmään, jonka muodostavat

Ihmisen seitsemän käyttövälinettä.

Ihminen muodostaa omalla paikallaan taas oman kokonaisuutensa, jonka rakenne teosofisessa kirjallisuudessa jaetaan seitsemään. Kirjassa "Aikain Viisaus" niitä mainitaan: Aatmaa, Autuudenruumis, Syyruumis, Älyruumis, Tunneruumis, Eetteriruumis ja Kiinteä ruumis. On myös käytetty toista jakoperustetta, jossa syyruumis ja älyruumis ovat laskeutut yhteen, mutta sensijaan otetaan praana (elämä) myös periaatteiden joukkoon. Silloin olisi, jos teosofisessa kirjallisuudessa tunnettuja nimityksiä käyttäisimme, aatmaa, buddhi, manas, astraaliruumis, praana, eetteriruumis ja kiinteä ruumis.

Näistä kolme ensimmäistä muodostavat hengen kolminaisuuden, neljä jälkimäistä alemman, persoonallisen nelinäisyyden, joka syntymässä rakennetaan, kuolemassa puretaan.

Ihminen itse tajuavana olentona on näiden keskellä, ikäänkuin niiden kokonaissumma ja seitsemän periaatetta muodostavat hänessä nuo seitsemän palvelevaa henkeä.

Kaksikymmentäneljä vanhinta.

Ettei maailman hallinnossa ole vain yksi hallitsija, sehän tulee Ilmestyskirjassa aivan selvästi sanotuksi. Siinä m.m. sanotaan: "Ja valtaistuimen ympärillä oli kaksikymmentäneljä valtaistuinta, ja niillä valtaistuimilla istui kaksikymmentäneljä vanhinta."

Muistakaamme kuinka elämä nousee herraudesta herrauteen, kirkkaudesta kirkkauteen. Ei tietysti kaksikymmentäneljäkään ole mikään äärimmäinen luku, vaikka se on kokonaisuus jonkun järjestelmän kannalta katsottuna. Mitä nämä kaksikymmentäneljä vanhinta ovat, siitä ei ole teosofisessakaan kirjallisuudessa selvemmin puhuttu. Tuonnempana, 16 luvussa, kun tulee puhe täydellisestä ihmisestä, saamme näistäkin erään selityksen, mikäli ne paljastuvat Ilmestyskirjan kuvauksessa täydellistyneestä ihmisestä. Nyt kuitenkin tahtoisimme tässä yhteydessä viitata siihen merkilliseen asiaan, josta selvemmin puhutaan kirjassa "Ihminen, mistä ja miten?", että kolmannen juurirodun aikana saapui Veenuksen planeettajärjestelmästä joukko mahtavia Olentoja, "Tulen Herroja", johtamaan meidän maapallomme kehitystä. Yksi oli niistä korkein, jota mainituksa kirjassa sanotaan "Sanat Kumaaraksi". Jos häntä pitäisimme tuona yhtenä valtaistuimena omalla paikallaan, silloin nuo toiset ovat suuria johtajia ja apulaisia, pienempiä valtaistuimia omalla paikallaan. Alkuperäisistä johtajista sanotaan tuon suurimman vielä olevan paikallaan, toisten palattua jälleen johonkin muuhun virkaan aurinkokunnassamme.

Neljä olentoa.

Ilmestyskirja puhuu vielä neljästä olennosta: "Ja valtaistuimen keskellä ja valtaistuimen ympärillä oli neljä olentoa, edestä ja takaa silmiä täynnä. Ja

ensimmäinen olento oli jalopeuran näköinen, ja toinen olento härkävasikan näköinen, ja kolmannella olennolla oli ikäänkuin ihmisen kasvot, ja neljäs olento oli lentävän kotkan näköinen. Ja niillä neljällä olennolla oli kullakin kuusi siipeä, ja ne olivat yltym-päri ja sisältä silmiä täynnä. Ja ne sanoivat lakkaa-matta yötä päivää: 'Pyhä, pyhä, pyhä on Herra, Jumala, kaikkivaltias, joka oli ja joka on ja joka tuleva on' ” j. n. e.

Profeetta Hesekiel puhuu myös näistä neljästä olennosta, joita hän kuvaa vähän eri tavalla. Tähän Hesekielin kuvaukseen viittaa C. W. Leadbeater kirjassaan ”Astraalitaso”, jossa hän sanoo niitä mahtaviksi Mahaaraadshoiksi eli Karman Herroiksi.

Näiden olentojen silmien paljous voi kuvata sitä suurta tietoa, kaikkinäkeväisyyttä, jolla nämä mah-tavat olennot kykenevät ohjaamaan monimutkaisia karmanlankoja, tekojen aiheuttamia seurauksia, jotka sitovat ihmisiä ja muita olentoja heidän kohta-loonsa. Heidän kaikkinäkeväisyytensä on niin suuri, ettei esim. mikään ihmisten menneisyyden teko jää heiltä huomaamatta. Samoin he laskevat ihmisen karman purkautumisen tulevaisuudessa.

Koska he siis näkevät menneisyyteen, nykyisyy-teen ja tulevaisuuteen, siksi sanotaan heillä olevan silmiä edessä ja takana ja joka puolella.

Näilläkin olennoilla ovat omat ulkoiset varjonsa, vertauskuvansa. Niinkuin fyysillinen aurinko edusti Logosta ja planeetat Pääenkeleitä, samoin näiden neljän olennon vertauskuvina mainitaan neljä ilman suuntaa: itä, etelä, länsi, pohjoinen, sekä vielä neljä

elementtiä: maa, vesi, ilma, tuli; kiinteä aine, juokseva, höyry ja eetteri. Tämä nelinäisyys esiintyy monella muullakin tavalla, esim. kevät, kesä, syksy, talvi; lapsuus, nuoruus, täysi-ikäisyys, vanhuus.

Yleensä nämä neljä olentoa hallitsevat luonnon ja ihmisen alempaa puolta, häviävää nelinäisyyttä. Ehkäpä juuri siksi niitä sanotaankin olennoiksi, joita kuvataan eläinten näköisiksi, vaikka ne itsessään ovatkin mahtavia yli-enkeleitä. Ja juuri heidän kuninkaallista työtänsä karman johtajina kuvaa Ilmestyskirja antaessa heidän m.m. sanoa lakkaamatta: "Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Jumala, kaikkivaltias, joka oli ja joka on ja joka tuleva on." He ovat mahtavia, mutta nöyriä ja uskollisia jumalallisen lain palvelijoita. He tunnustavat ja julistavat, että menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden karma on tehty pyhän ja kaikkivaltiaan lain, Jumalan edessä.

Vielä nämä neljä olentoa ovat jokaisessa ihmisessä. Ne ovat hänen neljä alempaa periaatetta, jotka muodostavat persoonallisuuden.

Mutta niinollen pitäisi olla myös kolme muuta olentoa, jotka vastaisivat ihmisen ylempää kolmiota. Tietysti ne ovatkin, ja niistä puhuukin C. W. Leadbeater äsken mainitussa kirjassa, mutta mainitsee ne vain lyhyesti.

Ja kun Ilmestyskirjakin puhuu vain neljästä olenosta, on se todistamassa ihmiskunnan vielä elävän alemman nelinäisyytensä vallassa. Ihmiskunnan suuri joukko ei ole vielä kypsynyt luomaan, tai ei ainakaan

purkamaan, korkeampien tasojen karmaa. Tietysti jotkut yksilöt ovat jo siihenkin työhön kypsyneet, ja siksi Leadbeater sanookin noista kolmesta ylemmästä Mahaaraadshasta voitavan puhua vain Vihittyjen kesken.

Moninkertaisten järjestelmien merkitys ihmiskehityksessä.

Kun edellä on nähty ei vain järjestelmissä ilmenevä seitsenkertaisuus, vaan vielä lisäksi kuinka suurempi järjestelmä sulkee sisäänsä pienempiä, joissa elämä yhä jaksottaisesti kiertää, niin voisimme kysyä: miksi näin on oleva?

Ennenkuin tähän vastaamme, voisimme vielä mainita jonkun tunnetun tosiasian, joka havainnontekijälle todentaisi luonnossa vallitsevan seitsenkertaisuuden. Niinpä auringon valo, jossa sen voiman vaikutus ilmenee fyysillisellä tasolla, jakautuu prismassa ja sateenkaaressa seitsemään väriin. Tällöin voitaisi sanoa jokaisen planeettakunnan edustavan yhtä väriä Logoksen valosta. Logoksen ykseys on käytännöllistä tarkotusta varten jakautunut moninaisuuksiin, saadakseen aikaan sopusointuisen elämän, jonka monipuolisuus synnyttää.

Tämä alkuperäinen jako jatkuu läpi kaikkien järjestelmien, läpi aurinkokunnan. Se huomataan esim. ääniasteikon seitsemässä äänessä.

Ja sitten tämän seitsenkertaisuuden merkitys ihmisen kehityksessä.

Kaikki mitä on, on olemassa kehitystä varten ja kehittyäkseen; niinpä ihminenkin. Ja hänen kehityksensä on siinä, että hänessä mahdollisuuksina piilevät voimak keskukset tulevat herätetyiksi toimivaan tilaan. Mutta tässä kehityksessä ei voida pitää kaikkia periaatteita samalla kertaa kehityksen alaisina, eikä liioin rakentaa yhtä periaatetta kerrallaan valmiiseen päämääräänsä asti, vaan on kehitettävä yhtä periaatetta kerrallaan johonkin voimapisteeseen asti, ja kun kaikki on näin käyty läpi, alkaa taas uusi kierros vähän korkeammassa asteessa.

Ja miksi niin? Ensiksikin siksi, että vaihtelu synnyttää elämää. Missä ei ole vaihtelua, siellä tuskin on elämääkään. Toiseksi siksi, että se päämäärä, mihin kehitys pyrkii, on niin suuri, ettei sitä voida aina kokonaisuudessa pitää esillä. Niinhän tavallisessa koulussakin opittava jaetaan eri aineisiin, joista yhtä kerrallaan harjoitellaan.

Mutta koska kehitysjärjestelmässä on suurempia ja pienempiä käynnissä samalla kertaa, niin tulevat periaatetkin kehityksen edetessä olemaan yhä monilukuisemmin samallakin kertaa esillä, koska jokainen numero kaikissa kehityskausissa vastaa aina yhtä periaatetta. Niinpä jokainen aste seitsemässä ketjussa, kierroksessa, planeetassa, juuri- ja alarodussa vastaavat omalla paikallaan yhtä ihmisen seitsemästä periaateista. Ajatellaampa oltavan ensimmäisen ketjun alussa. Silloin ovat tietysti kaikki muutkin, nim. kierrokset, pallot, rodut alussaan, ensimmäisessä numerossaan, joten ihmiselläkään ei voi olla muuta kuin yksi periaate kehityksessä.

Mutta jos tuossa samassa ketjussa tehtäisi 2:sta kierrosta, ja siinä oltaisi 3:ssa juurirodussa ja taas sen 4:ssä alarodussa, silloin meillä olisi jo 4 alinta periaatetta kehityksen alaisena, ensimmäinen tosin voimakkaammin, koska suuremman järjestelmän voima sitä hallitsisi, toiset vähenevässä määrässä, koska yhä vähemmät järjestelmät niitä hallitsisivat.

Jos taas oltaisi, niinkuin nykyiset Europan kansat ovat, 4:n ketjun 4:ssä kierroksessa, 5:ssä juurirodussa ja 5:ssä alarodussa, silloin olisi 2 suurinta järjestelmää 4:n periaatteen, tunteen merkissä, ja kaksi pienempää, nim. juuri- ja alarotu 5:n periaatteen, älyn merkissä.

Kun oltiin 4:n juurirodun 4:ssä alarodussa, atlantilaisen juurirodun toltekkiläisessä alarodussa, silloin olivat kaikki järjestelmät tunteen merkissä, joten tunne oli perin voimakkaasti vallalla. Ja vaikka Europan kansat, jotka muodostavat 5:nnen oli n.s. indo-euroopalaisen juurirodun 5:nnen alarodun, kehittävätkin huomattavasti älyä, on tunne sittenkin voimakkaana pohjalla, halliten ja vangiten älyä. Ja niin tulee olemaan koko tämän kierroksen loppuun asti, 6:ssa ja 7:ssä juuriroduissa. Ja koko tämän kierroksen ajan ollaan vasta ihmiskuntamme kehityksen puolivälissä, koska planeettamme elämällä on tässä ketjussa vielä 3 suurta kierrosta jäljellä, joissa jokaisessa elämä kiertää 7 pallon ja niissä 7 juuri- ja alarodun kautta. Vasta 5:ssä kierroksessa kehittäänsä varsinaisesti älyä, 6:ssa buddhia, rakkautta ja 7:ssä tahtoa. Ja kun ketjumme elämä on saapunut 7:nnen kierroksen 7:nnen pallon 7:nteen juuri- ja

alarotuun, vasta silloin ihmiskuntamme suuri enemmistö tulisi saavuttamaan sille varatun perintö-osansa. — Tietysti eivät ihmiset yksilöinä ole tähän järjestelmään sidottuja. He voivat mennä suunnattomasti edellä, jopa niin, että nyt jo ovat jotkut päämäärän saavuttaneet, ja monet suuret Vihityt kulkevat pitkällä edellämme. Toiselta puolen voivat yksilöt jäädä myös jälkijoukonkin jälkeen, odottamaan seuraavaa kehityskautta. Niinpä teosofisessa kirjallisuudessa on puhuttu kuinka 5:n kierroksen puolivälissä tulee toimitettavaksi suuri seulominen, suuri tuomiopäivä, jolloin epäonnistuneet erotetaan ja jätetään odottamaan seuraavaa ketjua.

Vielä joku piirre lisää noihin taivaallisiin järjestyksiin, herrauksiin ja valtoihin. Voitaista kysyä: miksi puhutaan noista pilventakaisista valloista, ja voiko kukaan ihminen niistä mitään tietää omana kokemuksenaan?

Ajatellaanpa ensin, että on olemassa, suurin piirtein katsottuna, kaksi maailmaa, todellisuuksien maailma henkisillä tasoilla, ja noiden todellisuuksien heijastuma, varjojen maailma, jonka me ihmiset fyysillisillä aistimillamme havaitsemme. Ajatellaanpa edelleen, kuinka suunnattoman paljon meillä täällä maan päällä on valtoja, virastoja, osastoja, seuroja, yhdistyksiä sekä valtiollisella, yhteiskunnallisella, uskonnollisella, opinnollisella y.m. aloilla, lukemattomine päällikköineen, alipäällikköineen, apulaisineen, ihan lukemattomissa asteissa ja vivahduksissa. Esim. uskonnollisella alalla: arkkipiispa, piispat, tuomio-kapitulit, lääninrovastit, kontrahtirovastit, kirkko-

herrat, kappalaiset, apulaiset, lukkarit, urkurit, sun-tiot, kirkkoneuvostot, kirkolliskokoukset, kirkollis-asiaintoimituskunta hallituksessa, jumaluusopillinen tiedekunta, pakanalähetykset, sisälähetykset, merimieslähetykset, diakonissat, kolportöörit, maallikkopuhujat j.n.e. Samoin esim. senaatin järjestyshallintoa Suomessa palvelevat 8 kuvernööriä monine osapäällikköineen. Kuvernööriä kiertävät kruununvoudit, niitä taas nimismiehet, joiden ympärillä vuorostaan pyörivät järjestysmiehet. Ja jos virallisten järjestöjen lisäksi otettaisiin vielä esim. teollisuus ja kauppa monine haaroineen, niin kukapa voisi edes luetella kaikki päälliköt ja apulaiset.

Jos näin monilukuiset päälliköt ja järjestöt kiertävät varjojen maailmassa, silloin niiden todelliset vastaavaisuudet tietysti ovat henkisemmässä todellisuudessa. Ja ihmisen kehitys suhteessa näihin järjestöihin käy alhaalta ylöspäin. Alkeellinen ihminen ei välitä eikä paljon tiedä edes maallisista järjestöistä. Vähitellen hän kohoutuu osanottajaksi niihin. Asema jossakin järjestössä on hänelle hyvin tärkeä. Jos hän on esim. uskonnollisessa järjestössä, niin hänen työnsä koskee kaikkea pinnallista, oikeaoppisuutta. Hän näkee kaikki ulkokohtaisena. Niinpä hänellä on persoonallinen Jumala, joka on hänen ulkopuolellaan. Sellainen ihminen voi olla hyvin "oppinut" yliopistossa lukenut ja tutkinut, jopa "uskonnollinen" kirjailija ja saarnaaja ja uskonnonopettajakin.

Kun ihminen on tällaisissa ulkoisissa järjestöissä aikansa kasvanut, väsyä hän niihin, tai oikeammin hän kasvaa niistä ulos. Silloin hän vähitellen jättää

sen pappeuden, joka on "Aaronin järjestyksen mukaan", ja joutuu kosketukseen sen pappeuden kanssa, joka on "Melkisedekin järjestyksen mukaan", niinkuin hebreall. kirj. sanotaan.

Ihminen siirtyy taivasten valtakuntaan. Hän tulee kosketukseen henkisten valtojen ja järjestöjen kanssa äänien ja näkyjen avulla, juuri niinkuin Johannes Patmos-saaressaan. Ja hän tulee kosketukseen ainoastaan sen avulla, että hänessä itsessä heräävät toimiviksi vastaavat voimakeskukset. Mitä suuremmat henkiset voimat ihmisessä heräävät, sitä suurempien valtojen ja herrauksien kanavaksi hän tulee. Ja silloin hän ei enää ihmettele henkisten valtojen olemassaoloa. Hän päinvastoin nöyränä alituu kuuntelemaan niiden ääntä, koettaen voimainsa mukaan palvella ja oppia.

Tässä syy miksi Aaronin mukaiset tietäjät ja papit eivät tiedä eivätkä tahdokaan, ainakaan käytännöllisesti, tietää ja tutkia henkisen maailman todellisuuksia. Ihminen tutkii niitä vasta sitten, kun hän ei tavallisista arkistotutkimuksista enää löydä ravintoa herääville sielunsa voimille.

3 LUKU

SEITSEMÄN KYNTTILÄJALKAA JA SEITSEMÄN TÄHTEÄ YNNÄ NIIDEN KESKELLÄ OLEVA IHMISEN POJAN MUOTOINEN.

Päästyämme edellä kuvattujen vaikeuksien ohi, voimme siirtyä miettimään 7 kynttiläjalan ja 7 tähden sekä niiden keskellä olevan Ihmisen Pojan muotoisen merkitystä.

Näiden kynttiläjalkojen ja tähtien selitykseksi sanotaan: "Niiden seitsemän tähden salaisuus, jotka näit minun oikeassa kädessäni, ja niiden seitsemän kultaisten kynttiläjalan salaisuus on tämä: ne seitsemän tähteä ovat niiden seitsemän seurakunnan enkelit, ja ne seitsemän kynttiläjalkaa ovat ne seitsemän seurakuntaa."

Edellä puhuttiin valtaistuimesta ja sen edessä palvelevista seitsemästä hengestä yhä haaraantuvissa asteissa, alkaen aurinkokuntamme Hallitsijasta ja sen edessä olevista seitsemästä Planeettahengestä aina yksityiseen ihmiseen ja hänen 7:ään periaatteensa.

Tässä esiintyvät samat asiat toiselta näkökannalta katsottuina. Nuo kynttiläjalat edustavat ulkoista muotoa, käyttövälinettä, tähdet taas sitä sisäistä elämää ja voimaa mikä muotojen välityksellä ilmenee. Niinpä aurinkojärjestelmässämme ulkoiset planeetat ovat kynttiläjalkoja, joissa vaikuttaa sisäinen liikkeellepaneva elämä ja voima. Samoin esim. 7 luontokuntaa muodostavat ruumiineen, muodolli-

sine järjestöineen, 7 kynttiläjalkaa, joissa sisäinen elämä palaa, lämmittää ja valaisee 7:nä tähtenä.

Samoin on inhimillisissä roduissa, juuri- ja alaroduissa. Rodun ulkoiset muodot, ja miksei myös sen muodollinen uskonto ja sivistyslaitokset, ovat kynttiläjalkoja. Niissä kokemuksellisesti vaikuttava ja kehittyvä sisäinen elämä on tähtinä.

Ihmisessä samalla tavalla. Hänessäkin ovat 7 kynttiläjalkaa noissa 7:ssä periaateissa, ja 7 tähteä ovat ne sisäiset voimat mitkä noissa muotoperusteissa vaikuttavat.

Näistä kynttiläjaloista ja tähdistä sanotaan vielä, että ne ovat 7 seurakuntaa ja niiden enkelit. Tämäkin on vain uusi nimitys samoille asioille, vähän eri vivahtuksessa katsottuna. Sillä niinhän seurakunta muodostaa vain ulkoisen järjestön, jossa sisäinen henki toimii. Seurakunta edustaa muotoa, enkeli henkeä. Siksi Ilmestyskirjan tapaisessa kuvakielessä voidaan sanoa kaikkien näiden asteiden muotoja seurakunniksi, ja niissä vaikuttavaa sisäistä elämää niiden enkeliksi.

Ihmisen Pojan muotoinen.

Vielä näkijä sanoo noiden 7 kynttiläjalan keskellä nähneensä jonkun Ihmisen Pojan muotoisen, jonka olemusta hän kuvaa hyvin värikkääksi ja loistavaksi.

Tämä Ihmisen Pojan muotoinen 7 muodon keskellä, pitäen 7 tähteä oikeassa kädessään, voi edustaa sitä

Hengen Ykseyttä, joka käytännöllistä tarkotusta varten on jakautunut 7 säteeseen. Jokaisen edellä esitetyn seitsikön sisäistä kokonaissummaa edustaa tuo loistava Ihmisen Pojan muotoinen.

Se elämän ykseys mikä kätkeytyy muotojen taakse, on monin verroin loistavampi kuin nuo Ykseyttä varjostavat muotojen moninaisuudet. Senpätähden henkiset suurmiehet, profeetat ja heidän kaltaisensa, jotka ovat etsimisellään ja kolkuttamisellaan löytäneet monimutkaisen polun Hengen Ykseyteen ja osaavat siinä elää, ne aina pitävät muotojen elämää, maisia rikkauksia, vähemmän arvoisina.

Että Johannes näkee tämän Hengen Ykseyden Ihmisen Pojan muotoisena, saa selityksensä siitä, että hän sen näkee omassa Ylemmässä Itsessään, sen kautta ja värittämänä. Mutta muistakaamme, että jokaisen muotoseitsikön kokonaissumma on omalla paikallaan tuollainen loistava Ihmisen Poika, loistava verrattuna sen ulkoisiin muotoihin.

Kuvatessaan tätä Ihmisen Pojan muotoista, tätä näin näyttäytyvää Hengen Ykseyttä, mainitsee näkijä siinä useita kauniita ja loistavia puolia: ”pitkäliepeiseen viittaaan puetun ja rinnan kohdalta kultaisella vyöllä vyötetyn. Ja hänen päänsä ja hiuksensa olivat valkoiset kuin valkoinen villa, niinkuin lumi, ja hänen silmänsä niinkuin tulen liekki; ja hänen jalkansa olivat ikäänkuin uunissa hehkuva valantovaski ja hänen äänensä oli kuin paljojen vesien kohina. Ja hänellä oli oikeassa kädessään seitsemän tähteä, ja hänen suustaan lähti kaksiteräinen, terävä

miekka ja hänen kasvonsa olivat ikäänkuin aurinko, kun se täydeltä terältäan paistaa.”

Voisimme kenties sanoa näkijän tässä nähneen omat ihanteensa, kykynsä, voimansa ja mahdollisuutensa — henkisesti, ei fyysillisesti. Sillä kukaan ei saane nähdä tätä Ihmisen Pojan muotoista muuten kuin etupäässä juuri sellaisena millaisen yhdyssiteen hän sielunsa synnytystuskillaan, ihanteillaan ja pyrkimyksillään on Ylempänsä kanssa rakentanut. Jumaluus, henkinen voima, laskeutuu niihin muotoihin, joita ihminen pyrkimyksillään on sille rakentanut. Näkijän annetaan näyssä nähdä omat henkiset mahdollisuutensa, kykynsä, voimansa, henkisen joustavuutensa. Tämä on hänelle sallittua itsetarkkailua varten, osatakseen edes osapuilleen aavistaa ja laskea mihin töihin ja ponnistuksiin hän kykenisi, mihin hänellä olisi edellytyksiä, jos hän henkensä päättävällä tarmolla ryhtyisi ihanteitaan toteuttamaan.

Kaikki ne väritykset, hiuksien valkoisuus, silmien tulisuus, suun miekka j.n.e., kaikki ne kuvaavat niitä ihmisessä kasvavia kykyjä ja ominaisuuksia, jotka kasvavat sielussa niinkuin linnun poikanen munassa. Johannes on totuudenetsijänä tullut siihen kohtaan, jolloin hänen sielunsa munankuori on säröittävä, jotta sen kyvyt ja voimat pääsisivät toimivina esille käytännöllisen elämän näyttämöllä. Hän on puettu siveellisen puhtauden viittaun ja kultavyöhön, hänen päänsä ja hiuksensa, hänen ajatuksensa ovat puhdistuneet ja särmättömät niinkuin lumi, niinkuin mieto villa; hänen älynsä ja viisautensa ja henkiset voimansa ovat terävät ja käytettäväiksi kelpaavat

niinkuin terävä, kaksiteräinen miekka j.n.e. Etenkin miekka kuvaa henkisiä tietoja, joita ihminen voi käyttää työvälineinä henkisessä työssä.

Ensimmäinen ja viimeinen kuollut ja elävä.

Kun Johannes tämän nähtyään "kaatui kuin kuolleena hänen jalkojensa eteen", panee tuo loistava olento oikean kätensä hänen päänsä päälle, sanoo rauhattaen ja rohkaisten: "Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän; ja olin kuollut, ja katso, minä elän iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet."

Tämä jalkoihin kaatuminen on nöyryyden ja kunnioituksen osotus. Mutta on sillä toinenkin merkitys: Johannes kaatuu **kuolleena**, ja se ei ole mikään kunnioitus. Johannes pelästyy: voiko hän sittenkään vastaanottaa korkeampaa perintö-osaansa, voiko todella toimivassa päivätietoisuudessaan pukeutua niihin ihanteisiin ja totuuksiin, joita hän tulisella innolla on etsinyt? Tämä on epäily, arkuus, päättämättömyys, joka totuudenetsijän lyö toimettomuuden kuolemassa maahan.

Silloin häntä sisäisesti rohkaistaan: älä pelkää! Nouse vaan rohkeasti ylös, anna olla itsesi puettu siihen korkeampaan muotoon, jota aina olet ikävöinyt ja etsinyt ja jonka nyt sait tajuntasi silmillä nähdä ja kuulla.

Ihmisen oma Ylempi Minä, etupäässä se, mutta myös ulkokohtaisen Mestarin ääni, puhuu ihmisen

sisässä päivätietoiselle tajunnalle: Minä olen ensimmäinen ja viimeinen. Tuo persoonallinen elämä, jota sinä tähän asti olet elänyt, se on vain harhojen elämää, jonka kuolema sinulta vie; nouse rohkeasti sen yläpuolelle, anna tajuntasi nousta henkeen, siinä elää ja toimia; silloin ei ole mitään pelkoa; kun Minuun, henkiseen Itseesi luotat, silloin kestät.

Tämä selvenee vielä enemmän jälleensyntymisopin avulla, josta tuonnempana, etenkin 9 ja 11 luvuissa enemmän puhutaan. Sillä tuo kuolematon Ykseys on tullut ikuisuuksissa ennen niitä maisia ruumistuksia, joita Ykseys synnyttää ja käyttää pitkällä kehityksensä taipaleella. Ja vaikka muodot häviävät, ruumiit kuolevat, niin Ykseys aina jää olemaan. Siksi on se aina ensimmäinen ja viimeinen.

Tämä Ykseys on kuollut, ollessaan pukeutunut muotojen elämään ja kun alemman ja ylemmän itsen välille ei vielä ole kehittynyt tietoista yhdyssidettä. Kun tämä yhdysside joskus kasvaa vaikuttavaksi, silloin ihminen voi kohoutua persoonallisuudessaan kuolemattomuuteen. Se on sitä josta Paavali sanoo: "Tämän katoavaisen on pukeutuminen katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen on pukeutuminen kuolemattomuuteen." 1 Kor. 15: 53. Siihen mennessä, kun Ylemmän Minän elämä ei vielä ole tullut päivätajunnan tietoon, kun ihmisessä ei vielä ole tapahtunut "uutta syntymää", hengen täyttä heräämistä, on ihminen, etenkin juuri maisessa ruumiissa ollessaan, henkisesti katsoen kuollut.

Mutta ennen lopullista voittoaikin Ykseys elää aina henkisillä tasoilla, jonka ihminen löytää aina kahden

maaelämän väliaikoina, persoonallisuuden taakoista vapautuneena, taivas- eli ylemmälle älytasolle kohoutuneena.

Yksin tällä sisäisellä Ykseydellä on kuoleman ja tuonelan avaimet. Sillä ensiksikin muotoja hävittävän kuoleman valta ei ylety siihen. Se hallitsee kuolemaa siten, että se aina tempaa ja itseensä sulattaa kuolevan persoonallisuuden saavutukset. Näistä persoonallisuuksien pienistä perintö-osasista kasvavat vähitellen Ihmisen Pojan ihanat piirteet. Ja erittäinkin jos ihminen kieltäytyy rakentamasta ”puista, oljista, ja heinistä”, ja sensijaan rakentaa ”kullasta, hopeasta ja jalokivistä”, rakentuu ihminen sisäisesti nopeammin Ihmisen Pojan muotoiseksi.

Johannes saa nähdä tuon Ykseyden ruumistuksensa aikana, koska hän sisäisillä pyrkimyksillään, Patmos-saareen jouduttuaan, oli noussut sen yhteyteen. Mutta tavallinenkin ihminen saa sen, niin sanotaan, ainakin väläykseltä nähdä ruumistustensa väliaikoina. Silloin se tavallaan puhuu ihmisen toimivalle tietoisuudelle: Tällaiseksi olet sinä minut tähänastisilla pyrkimyksilläsi rakentanut. Minä olen vielä ”pilvessä”, muodon epämääräisyydessä. Siksi sinun täytyy uudelleen laskeutua ”kuolemaan”, maiseen pukuun. Vain sieltä on saatava ne kokemukset, joista Minä rakennun.

Tuntiessaan täytyvänsä jättää taivaisen asumuksensa, täytyvänsä taas laskeutua alas maahan, valtaa sielun pelästys: eikö hän vaan hukkuisi sinne aineen meren sankkaan sumuun? Silloin Ykseys rohkaisee: Älä pelkää, sillä minun suojeleva käteni lepää

sinun päälläsi. Minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet; siksi et siellä huku. Sinun täytyy minun suojeluksessani uudelleen lähteä maiselle löytöretkelle, keräämään niitä kalliita kiviä, niitä jaloja helmiä, joiden tähden eräs kauppias luopui kaikesta mitä hänellä oli. Ainoastaan niistä Minä rakennun, vähitellen kasvan ulos ”pilvestä”, Ihmisen Pojasta täydelliseksi Ihmiseksi. Vasta sitten sinä vapaudut noista maisista löytöretkeilyistäsi, kun olet maisessa päivätietoisuudessasi täydellisesti yhtynyt Minuun. Siksi, kun nyt taas lähdet sinne alas: etsi siellä Minua, etsi niitä mitkä ylhäällä ovat!

4 LUKU.

KIRJEET SEITSEMÄLLE AASIAN SEURAKUNNAN ENKELILLE.

Kun totuutta etsivä Johannes sielunsa Patmossaarella on päässyt edellä kuvatun pitkälle, annetaan hänelle uutta tehtävää. Henkinen elämä ei pysähdy vain uskoon, ei pelkkään kuulemiseen ja näkemiseen; se on jatkuvaa työtä ja toimintaa. Näkeminen ja kuuleminen tulee pyrkijän osalle vain siksi, että hän näkemänsä ja kuulemansa perusteella ja avulla osaisi paremmin toimia. Niinpä Johannes kohta saa tehtäväkseen kirjottaa kirjeitä seitsemälle Aasian seurakunnalle. Ja miksi juuri seitsemälle? Olkoon jo edellinen esitys vastauksena siihen.

Tätä tehtävää ei tarvitse niin ymmärtää, että

kyseessä oleva työ rajottuisi siihen, että joku historiallinen henkilö olisi joskus lähettänyt tällaiset kirjeet joillekin ulkokohtaisille seurakunnille, tai niiden johtajille. Asialla on syvempi, sisäinen puolensa.

Tarkkaillessamme näitä "kirjeitä", huomaamme niissä useita samankaltaisuuksia, vaikka eri asteissa. Ensiksi niissä esitetään mitä kirjeensaajissa on huonoa, moitittavaa, toiseksi mitä niissä on hyvää, ihailtavaa, ja kolmanneksi mainitaan ikäänkuin ihanteena se päämäärä mihin on pyrittävä ja mitkä esteet siinä ovat voitettavat. Ja vielä huomaamme puhujan, sen joka näitä kirjeitä Johannekselle sanelee, esiintyvän erilaisena jokaisen kirjeen alussa. Ensimmäiselle, Efeson seurakunnan enkelille, käskee sanomaan "hän, joka pitää niitä seitsemää tähteä oikeassa kädessään, hän, joka kävelee niiden seitsemän kultaisen kynttiläjalan keskellä." Toiselle, Smyrnan enkelille, sanoo "ensimmäinen ja viimeinen, joka kuoli ja virkosi elämään." Kolmannelle, Pergamon enkelille, "hän, jolla on se kaksiteräinen terävä miekka." Neljännelle, Tyatrian enkelille, sanoo "Jumalan Poika, jolla on silmät ikäänkuin tulen liekki ja jonka jalat ovat ikäänkuin valantovaski." Viiden-
nelle, Sardeen enkelille, hän, "jolla on ne Jumalan seitsemän henkeä ja ne seitsemän tähteä." Kuudennelle, Filadelfian enkelille: "Näin sanoo Pyhä, Totinen, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan ole sulkeva, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa." Viimeiselle seitsemännelle, Laodikean enkelille: "Näin sanoo Amen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku."

Näissä seitsemässä "sanojassa" huomaamme yhteensä jokseenkin samat ominaisuudet ja piirteet mitkä olivat edellä kuvatulla Ihmisen Pojan muotoisella. On niinkuin Ykseys olisi jakanut itsensä seitsemään osaan, pannen yhden tuollaisen jako-osan vaikuttamaan kuhunkin kirjeeseen. On niinkuin Ykseyden joku erityinen puoli olisi kerrallaan erityisemmin vaikuttamassa. Siis aivan sama josta puhuimme edellisen luvun viimeisessä kappaleessa, "Moninkertaisten järjestelmien merkitys ihmiskehityksessä", jossa juuri osotettiin kuinka joku erityinen prinssiippi kerrallaan on erityisemmin kehitettävänä.

Mitähän totuutta-etsivän ja palvelevan Johanneksen käytännölliselle elämälle merkitsee se, että hänet pannaan tuollaisia kirjeitä kirjottamaan?

Kahtakin asiaa: itsetarkkailua ja ympäröivän elämän ilmennysten tarkkailua. Ja tältä pohjalta lähtien voisimme sanoa näiden kirjeiden täytyvän avata itse itsensä. Edellä jo näimme kuinka Johanneksen oli tutustuttava ulkoisen maailman kehitysjärjestelmään. Näissä kirjeissä avautuu Johannekselle taas uusi tehtävä. Hänen on tutustuminen näiden asteettaisten järjestelmien käytännölliseen puoleen. Ensiksi on opittava näkemään Jumalallisen uhrityön toteutuvan siinä, että toimija jakaa itsensä useampaan säteeseen alaspäin, synnyttäen ja ylläpitäen alapuolellaan useampia toimintakeskuksia, jotka taas puolestansa jakautuvat, synnyttäen ja ylläpitäen yhä useampia keskuksia.

Tieto tästä jakautumisesta vaikuttavasta uhrijär-

jestelmästä ei voi jäädä vaikuttamatta Johannekseen, kun hän puolestansa ryhtyy suunnittelemaan omia tehtäviään. Tämä ylhäältäpäin tuleva uhri velvottaa häntäkin jakamaan voimansa useampiin kanaviin, siten toiminnallaan rikastuttaen elämän kokonaisuutta.

Sitten, jotta totuudenetsijä tulisi hyödylliseksi toimijaksi, täytyy hänen oppia näkemään mikä kussakin järjestelmässä, niinhyvin yleisissä kuin hänessä itsessäänkin, on esteenä kehitykselle, on niiden heikkona kohtana, aiheuttaen turmellusta ja häviötä. Hänen täytyy, niinkuin ainakin sellaisen, joka aikoo ryhtyä rakennuspuuhiin, oppia löytämään taudin syyt edeltäjäinsä ja omissa edellisissä ruumistuksissaan ja niiden toteuttamisessa, jotta voisi edellisiä kompastuskiviä välttää ja heikentää.

Samoin on opittava löytämään kaikissa järjestelmissä, sekä yleisissä että hänen omissaan, ne hyvät puolet mitkä ovat avuksi ja siunaukseksi, mitkä jouduttavat niiden toteutumista. Hänen täytyy oppia lisäämään hyvien vaikutusten tehokkuutta siten, että hän päättävästi kieltäytyy olemasta mukana huonoissa vaikutuksissa, siten siirtäen niistä vähitellen voiman hyviin vaikutteisiin. Juuri siinä on hänen ”viisasten kivensä”, hänen käytännöllinen alkemiansa, hänen kullantekotaitonsa, että hän muuttaa huonon hyväksi, itsekkään epäitsekkääksi, kylmyyden rakkaudeksi.

Vielä täytyy hänen oppia löytämään jokaisen järjestelmän edessä se päämäärä, mihin niissä pyritään. Sillä mikään ei ole vain ollakseen. Kaikessa pyritään

johonkin. Ja kun joku Johannes pyrkii suuren suunnitelman työntekijäksi, täytyy hänen oppia asettamaan omien suunnitelmiensa päämäärät sopusointuun suuren suunnitelman päämäärien kanssa.

Näin tarkkaillen etsijä oppii löytämään korkeita, elämän lakien kanssa sopusointuisia päämääriä, oppii niiden puolesta työskennellessään välttämään niitä seikkoja, mitkä aiheuttavat turmellusta ja häviötä, sekä lisäämään ja tukemaan niitä tekijöitä, mitkä vievät kehityssuunnitelmia päämääräänsä kohti.

Erikseen voisimme tarkkailla näitä kirjeitä vielä parissa seitsikössä, uskonnoissa ja ihmisessä.

Uskonnoissa.

Totuudenetsijä Johannes huomaa ympärillään paljon uskontoja ja henkisiä liikkeitä. Kaikkiin niihin on hänen pyrittävä järjelliseen ja oikeudenmukaiseen suhteeseen. Ja siihen hän ei pääse pelkällä ”uskolla”, ei niin, että ”uskoisi” yhden ainoan niistä todelliseksi, Jumalalliseksi, muut kaikki inhimillisiksi ja kadotukseen vieviksi. Sellainen usko on taikauskoa ja rakkauden puutetta.

Jokaisen Johanneksen täytyy oppia aikansa ymmärtämään kuinka Jumalallinen tieto ja viisaus jakaa itsensä ihmisille eri uskontojen välityksellä, aina kansojen iän ja tarpeen mukaan, aivan niinkuin tuo Ihmisen Pojan muotoinen jakoi itsensä seitsemään kirjeeseen, kunkin seurakunnan tarpeen mukaan. On niinkuin Jumalallinen tieto ja viisaus olisi

liian suuri ilmentyäkseen vain yhden uskontomuodon rajotuksissa. Sen henkinen suuruus pääsee rinnakkaisten ja perättäisten moninaisuuksien kautta paremmin esille. Ja silloin on ihmisille myös siinäkin suhteessa tilaisuutta etsimiseen.

Sitten on tässäkin tietysti opittava löytämään ne seikat mitkä kussakin uskonnossa, etenkin siinä mihin hän itse on lukeutunut, ovat sen kompastuskivet, mitkä taas sen ansiopuolet. Ja kolmanneksi, mitä erikoista hyvettä, ominaisuutta ja ihannetta, kussakin uskonnossa tavotellaan ihmiskunnan kokonaisuudelle. Sillä kaikki erikoiset uskonnot ja rodut ovat vain kokonaisuutta varten.

Ja nähdessään sitten kuinka toiset uskonnot häviävät ja jäykistyvät nopeammin, toiset elävät joustavampina ja kauemmin, ymmärtää hän häviön johtuvan siitä, että on takerrettu muodollisuuksiin, ja että kaikki muodollisuus on häviävätä. Tuo häviö tulee sitä nopeammin mikäli joku uskonto ei osaa välttää muodollisuuksiin kangistumista, ei osaa tehdä ”parannusta”, ei osaa mukautua taipuisaksi suuremmille, uudistaville henkisille voimille.

Tästäkin seikasta näissä kirjeissä huomautetaan. Niinpä ensimmäiselle enkelille sanotaan: ”Muista siis, mistä lankesit, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä tekoja, mutta jos et, niin minä tulen sinun luoksesi ja työnnän kynttiläjalkasi pois paikaltaan, ellet tee parannusta.” Pergamon enkelille: ”Tee siis parannus; mutta jos et, niin minä tulen sinun luoksesi pian ja sodin heitä vastaan suuni miekalla.” Ja viimeiselle enkelille: ”Koska olet pen-

seä, etkä ole kylmä etkä kuuma, olen minä oksentava sinut suustani.”

Johannes täytyy oppia näkemään uskontonsa kompastuskivet, jotta hänkin osaisi jotakin tehdä niiden poistamiseksi. Sillä ellei joku uskonto kykene epäkohdistaan selviytymään, on se ”työntyvä pois paikaltaan”, jäävä ihmiskunnan hitaamman jälkijoukon oppaaksi, ellei se aivan kaadu.

Mutta toiselta puolen jokainen uskonto, se on Johanneksen aina muistettava, on yhtä jumalallinen omalla paikallaan ja ajallaan. Kaikki ne kykenevät opastamaan ihmisiä pyrkimyksissään Jumalaista päämäärää kohti. Niinpä ensimmäisessä kirjeessä luvataan: ”Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa.” Toisessa luvataan: ”Sitä, joka voittaa, ei toinen kuolema vahingoita.”

Johanneksen täytyy päästä taikauskosta järjelliseen elämänymmärrykseen. Hänen täytyy päästä siitä harhaluulosta, että Jumaluus rajottaisi itsensä vain johonkin määrättyyn uskontoon, etupäässä siihen, mihin hän sattuu kuulumaan. Kaikki uskonnot johtavat samaan päämäärään, joskin eri tavalla. Eikä ihmisen paljas lukeutuminen siihen tai tuohon uskontoon vie häntä vähääkään eteenpäin. Kaikki niissä saatava tulos on suorassa suhteessa ihmisen omien pyrkimysten ja ponnistusten kanssa.

Mutta toiselta puolen: vaikka ihminen penkoisi kaikki uskonnot, osaisi vaikka ulkomuististaan laddella niiden säännöt ja määräykset, ei siitä olisi hänen henkensä kasvulle paljoakaan apua, ellei hän

vakavasti pyrki omassa elämässään seuraamaan niiden opastusta. Ja tämän tähden, vaikka hän tahtookin kaikkia ymmärtää ja auttaa, täytyy hänen oman työnsä oppaaksi valita joku määrätty tie, jota kulkemalla hän saattaisi päästä osalliseksi suurempaan tietoon ja viisauteen, joka hänessä voisi olla valona maailman pimeydessä.

Ihmisessä.

Niinkuin sanottu, nämät 7 kirjettä voivat kuvata myös yksilöllisen sielun ponnistuksia, perättäisiä askeita sen tajunnan laajentumisessa ja syventymisessä. Ne alkavat totuudenetsijän alkuponnistuksista, seuraten kirje kirjeeltä hänen tajuntansa syventymistä henkisessä tiedossa ja vastuunalaisuudessa.

Ensimmäisessä kirjeessä puhutaan siitä kiivaudesta hyvän puolesta ja vääryyttä vastaan, mikä johtaa ihmisen askeleet totuudenetsimisen tielle. Hänestä sanotaan kuvaavasti: "Minä tiedän sinun tekosi ja vaivannäkösi ja kärsivällisyytesi, ja ettet voi pahoja sietää; sinä olet koetellut niitä, jotka sanovat itseään apostoleiksi, eivätkä ole, ja olet havainnut heidät valehtelijoiksi."

Aivan niin. Ennenkuin ihminen voi laskea jalkansa totuuden tielle, täytyy hänen olla kyllästynyt petoksen ja valheen tiellä kulkemiseen. Hänelle täytyy olla selviytynyt entiset arvot valheeksi, pahaksi, sillä eihän hän muuten osaisi lähteä totuutta etsimään.

Ja toiseksi: hänen täytyy oppia käsittämään, ettei opinkappaleissa riippuminen, ei pelkkä muodollisten menojen noudattaminen, ei se ole korkein tapa palvella Jumalaa. Hänen täytyy oppia tuntemaan itsensäkin valehtelijaksi, jos edelleen pysähtyisi tuollaisten muoto-oppien apostoliksi. Hänen täytyy olla jo siksi "ravittu", siksi kyllästytetty ulkoisten jumalanpalvelusmenojen toimittamisella, etteivät ne enää tyydytä hänen sielunsa nälkää. Ja jos hän siitä huolimatta edelleen jäisi elelemään entisellä tavallaan, olisi hänkin valehteleva apostoli, koska leväperäisyydessään eläisi sellaista elämää, minkä itsekin tuntee valheeksi.

Vasta tällaisen valheen piirittämänä, opittuaan näkemään oman elämänsä valheeksi, vasta silloin on ihmisen pakko poistua valheen temppelistä, lähteä tosissaan totuutta etsimään.

Paljon kärsivällisyyttä täytyy totuudenetsijällä olla, kärsivällisyyttä ja kestävyyttä, jottei kohta alkutaipaleella uupuisi. "Ja sinulla on kärsivällisyyttä, ja paljon kantamista sinulla on ollut minun nimeni tähden, etkä ole uupunut."

Mutta vaikkei ihminen uupuisikaan, voi hän kylmettyä ja lähteä väärään suuntaan. Silloin on paikallaan varotus: "Muista siis mistä lankesit, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä tekoja, mutta jos et, niin minä tulen sinun luoksesi ja työnnän kynttiläjalkasi pois paikaltaan, ellet tee parannusta."

Niinkuin sanottu, ihminen voi ajautua harhaan. Hän unohtaa ensimmäisen kiivautensa totuuden ja

ihanteiden puolesta. Ihminen ei löydä mielestänsä tarpeeksi paljon. Tämä on alemman puolen vaatimus ja pettymys. Se on aina oppinut ottamaan, siksi se nytkin ajattelee omaa kasvuaan ja suuruuttaan. Sentähden sisäinen ääni huomauttaa: "Olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi", ihanteellisen kärsivällisyytesi ja kiivautesi etsimäsi ja osittain löytämäsi totuuden puolesta.

Tähän alemman luontonsa nöyrään alistuvaisuuteen ja jatkuvaan ponnistukseen löytämänsä totuuden puolesta kehotetaan pyrkijää yhä uudelleen palaamaan, palaamaan tuohon ensimmäiseen ihanteelliseen rakkauteensa. Ellei hän sitä tee, työnnetään hänen kynttiläjalkansa pois paikaltaan, s.o. hän joutuu syrjään, pois siltä paikalta, missä hänen pieni voittamansa valo voisi olla valaisemassa.

Kuitenkin, vaikkakin ihminen joutuu väsymyksensä vuoksi näin moitteenalaiseksi, sanotaan hänelle sittenkin tunnustuksena: "Mutta se sinulla on, että vihaat nikolaiittain tekoja, joita minäkin vihaan."

Nikolaiittain teot edustavat tässä yleensä sellaista toimintaa, mikä ei ole sopusoinnussa ylöspäisen kehitysaallon kanssa. Joskin pyrkijä olisi väsynyt toimivassa rakkaudessa ihanteensa puolesta, ei hän kuitenkaan ole vaipunut takaisin entisiin tekoihinsa. Ja siinä on yhä lähtökohta avoinna uusille yrityksille. Siksi hänenkin sielussaan edelleen kaikuu lupaus: "Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa."

Joka voittaa väsymyksensä ja kestää uskollisena ensimmäisessä rakkaudessa, mikä ei ole pelkkää

voimia kuluttavaa intoilua, vaan varsinaiseksi elämän sisällöksi muodostuvaa tyyntä, jatkuvaa ponnistusta omaksumansa asian puolesta, hänet myös ravitaan yhä jatkuvilla löydöillään ja kokemuksillaan, sekä sen lisäksi sillä jatkuvalla voiman ja siunauksen virralla, mikä Viisauden Mestarien Pyhästä Veljeskunnasta virtailee ihmisen ponnistusten kautta yleisen kehityksen hyväksi.

Toisessa kirjeessä puhuja on muuttunut. Siinä puhuu "ensimmäinen ja viimeinen, joka kuoli ja virkosi elämään".

Oikeastaan tämä puhuja edustaa kullakin asteella pyrkijän korkeinta mahdollisuutta, sitä ylempää sisä-tajunnan ääntä, mikä harjoituksen kautta pitäisi tulla pysyväksi asennoksi myös tavallisessa päivä-tietoisuudessa.

Tuo sisäinen ääni sanoo nyt olevansa ensimmäinen ja viimeinen. Tästä puhuttiin jo 3:ssa luvussa. Ja muistaessamme mitä silloin sanottiin, huomaamme nyt mikä ääni tässä puhuu: sisäinen Ykseys puhuu päivätajunnalle. Se sanoo myös olleensa kuollut, mutta virkosi elämään. Siitäkin puhuttiin jo samassa yhteydessä. Tässä kuitenkin tarjoutuu tilaisuus katsoa asiaa hiukan uudessa valossa.

Ollessaan ensimmäisen kirjeen ilmaisemassa tajuntatilassa, silloin se ylempi tajuntatila, mikä ilmenee tässä toisessa kirjeessä, oli kuollut, tai oikeammin oli vielä syntymätön, toimeton. Jotta ihminen voisi siirtyä tajunnassaan ensimmäisen kirjeen tilasta toisen kirjeen tilaan, täytyy hänen tajunnassaan

kuolla ensimmäisen kirjeen tajuntatilalle ja herätä toisen kirjeen ilmaisemaan tilaan.

Siten ihminen kuoli ja virkosi siihen tilaan, joka hänen sielussaan puhuu: ”Minä tiedän sinun ahdistuksesi ja köyhyytesi— sinä olet kuitenkin rikas — ja mitä herjauksia kärsit niiltä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan ovat saatanan synagoga.”

Tässä juuri ilmaistaan asteellinen nousu aineellisuudesta henkisyyteen, ensimmäisestä kirjeestä toiseen. Kun hänestä voidaan sanoa, että hän on köyhä ja samalla kuitenkin rikas, niin tietää se sitä, että ihminen on luopunut aineellisista rikkauksista voidakseen tulla henkisten rikkauksien jakajaksi. Tämä aineellisista rikkauksista luopuminen on aina ollut ja on yhä edelleen ehtona, jotta ihminen voisi syntyä pienenä lapsena taivastenvaltakuntaan, voisi siirtyä ensimmäisen kirjeen kiivailevasta tilasta toisen kirjeen henkisesti vakaantuneempaan tilaan.

Niinkuin nikolaiittalaisuus edusti sellaista toimintaa, mikä ei sovellu ylöspäistä tietä kulkevalle totuudenetsijälle, samoin valhejuutalaisuus edustaa kaikkea nimiuskonnollisuutta, muodollisuuksien jäykistynyttä kirkollisuutta, nimittäköön se itseään minkä suuren opettajan nimellä tahansa. Ja tällaisten muodollisuuksissa riippuvien herjattavaksi joutuu jokainen joka luopuu ”saatanan synagogasta”, tuosta valheen, nimi-juutalaisuuden, ja miksi emme meidän päivinämme sanoisi, nimi-kristillisyyden, synagogasta, lähtien sisäisen Mestarin johdolla astelemaan elämän sisäisiin pyhättöihin.

Ehkä ihmettelemme miksi Ilmestyskirja käyttää noin perin räikeätä määritelmää: saatanan synagoga?

Meidän täytyy tässä kysymyksessä koettaa ensin vähän ymmärtää mitä saatana on. Saatana ei suinkaan ole vain joku sarvipää kummitus, ei vain joku petomainen raatelija. Saatana on oikeastaan kaikkea maallista rikkautta, loistoa, kunniaa ja valtaa, jota käytetään toisten kustannuksella oman edun ja mukavuuden pöngittämiseen. Niinhän evankeliumikin opettaa miehestä, joka kokosi maallisia aarteita: "Sinä mieletön, tänä yönä vaaditaan sielusi sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä olet varannut? Näin käy sen, joka kokoo aarteita itselleen eikä hänellä ole rikkautta Jumalan tykönä." Luuk. 12: 20, 21.

Tässä suhteessa on erinomaisen kuvaava n.s. Jeesuksen kiusauskertomus. Luuk. 4: 5—7 luemme: "Ja perkele vei hänet korkealle vuorelle ja näytti hänelle ajanrahdussa kaikki maailman valtakunnat. Ja sanoi hänelle: 'Sinulle annan kaiken tämän valta-piirin ja sen loiston, sillä minun haltuuni se on annettu, ja minä annan sen, kenelle tahdon. Jos sinä siis kumarrut minun eteeni, niin tämä kaikki on oleva sinun.'"

Voiko selvempää kieltä puhua? Kaikki maallinen rikkaus ja loisto kuuluu saatanalle, jota hän antaa kenelle hän tahtoo. Eikä Jeesus mitenkään tätä tosi-

asiaa kiellä. Päinvastoin hän menettelyllään todentaa asian niin olevan. Sillä hän, joka tahtoo palvella Isää Jumalaa, eikä Isää Perkelettä, kieltäytyy päättävästi kaikesta maallisesta rikkaudesta. Eikä vain hän, vaan myös ne, jotka tahtoivat hänen jäljessään kulkea. Niinhän esim. Pietari sanoo: ”Me olemme luopuneet kaikesta ja seuranneet sinua” Matt. 19: 27. Ja minkätähden? Sentähden, ettei ihminen voi palvella Mammonaa ja Jumalaa.

Mutta moni niistä, jotka virallisesti sanovat edustavansa Kristusta, hänen nimessään julistavat synninpäästöä, eivät vielä ole eduistaan luopuneet. Monet papeistamme ja ylipapeistamme eivät mitenkään voisi sanoa Pietarin lailla: Me olemme luopuneet kaikesta ja seuranneet sinua. Ei mitenkään. Päinvastoin näyttää niinkuin kirkon olisi perin vaikea luopua maallisista eduista, ja niinkuin sille olisi ensisijassa tärkeätä huolehtia omasta turvallisuudestaan. Ja niinpä näyttääkin niinkuin sen osaksi olisi tullut se maallinen rikkaus, jota sen haltija kerran niin turhaan tarjosi sille, jonka nimeä kirkko kilvessään kantaa. Ja siinä se onkin todellinen syy miksi virallinen opetus on niin kuollutta. Se on kuollutta sentähden, ettei sitä eletä. Siinä vain puhutaan, mutta ei eletä. Toista olisi, jos henkiset opettajamme elävöittäisivät opetuksensa elämällään. Silloin se opetus olisi elävää. Silloin opetettavatkin näkisivät opin elävänä edessään ja osaisivat sitä seurata. Sillä mitä se auttaa vaikka pappi suunnittelee kauniin saarnan rakkaudesta, tekeytyen kirkossa köyhäksi vaivaiseksi, koettaen painostaa tätä vielä synkeällä

äänellään, luullen siten vaikuttavansa kuulijoihinsa, kun häntä kohta saarnan loputtua lähellä olevassa pappilassa odottaa ehkä paikkakunnan mukavin ja aineellisesti turvatuin tyyssija. Ja tämän lisäksi hän saattaa viikolla lähettää nimismiehen aivan sydämettömästi ryöstömitalla perimään aineellisia kymmenyksiään.

Mitä tällainen oppi opettaa? Muodolliset puheet temppelissä ovat kauniita korusanoja nöyryydestä, köyhyydestä, rakkaudesta ja armosta, mutta todellinen opetus elävässä elämän temppelissä on maallista rikkautta, mukavuutta, valtaa ja väkivaltaa. Sellainen oppi opettaa ainoastaan kieltoperäisyydellään — niille kutka sen ymmärtävät.

Tähän voitaisi huomauttaa: Se on papin oikeus; hänen täytyy saada palkkansa; ei hän muuten eläisi. Olkoon. Mutta silloin hän ei kulje opetuslasten lailla Mestarin jäljissä. Hänelle onkin oma asema ensi sijassa, Kristus vasta toisessa. Vai lähettäisikö Kristus nimismiehen perimään palkkojaan? Ei ikinä. Ei hän eikä hänen todelliset pappinsa, opetuslapsensa, joita sentään maailmassa on aina jokunen ollut. Se pappi ja kirkko, jolle oma asema on ensisijassa tärkeätä, joka kerää aineellisia rikkauksia, joka käyttää suvaitsemattomuutta ja vainoa ”vääräoppisia” vastaan, joka käyttää laillistettua väkivaltaa ja ryöstöä oman asemansa turvaamiseen, se sillä toimellaan kieltää Kristuksen,ellemme tahtoisikaan Ilmestyskirjan tavalla sitä nimittää suoraa päätä saatanan synagogaksi. Emme henno käyttää tuota Ilmestyskirjan räikeätä nimitystä, vaikka onkin

selvää, että vain "tämän maailman päämies" opettaa käyttämään miekkaa ja väkivaltaa etujensa turvaamiseksi, opettaa ympäröimään itsensä loistolla, rikkaudella, kunnialla ja vallalla. Emme käytä tuota räikeätä nimitystä sentähden, että useimmat noista oikeaoppisuuden veljistämme eivät ole tietoisesti Kristuksen vastustajan sotajoukossa, vaan luulevat olevansa todellisia Kristuksen sotureita. Tämä henkinen sokeus ja tietämättömyys onkin heidän turvansa ja puolustuksensa; siihen kätkeytyy siemen tulevaan pelastukseen.

Kun tuosta "kuolleitten synagogasta", välttääksemme räikeämpää nimitystä, kun siitä joku astuu ulos, silloin hän saa "herjaukset" perinnökseen. Tämä on välttämätön kokemus jokaiselle Johannekselle, jokaiselle joka uskaltaa rientää tuon jäykästi kulkevan joukon edelle. Sillä tuolla päättävällä rynnistyksellään pyrkijä jättää, kuvaannollisesti puhuen, aukon muodollisuuksien synagogan muuriin, josta tunkeutuva valonsäde häiritsee hämärässä olleiden silmiä. Sentähden oikeaoppiset koettavat, jos mahdollista, palauttaa rohkean pyrkijän takaisin. Ja jos siinä onnistutaan, silloin synagogassa vallitsee riemu. Sellaistakin joskus sattuu, jota tapausta sitten rumutetaan, käytetään aseena toisia pyrkijöitä vastaan. Silloin kierrellen kaarrellen huomautetaan, kuinka se ja se tuttu henkilö oli kiivas intoilija, mutta sitten lauhtui, huomasi "erehtyneensä" ja palasi takaisin "oikeaan ja autuaaksi tekevään oppiin".

Näissä ahdingoissa, joissa kuitenkin pää-ahdistaja — se muistettakoon — on ihmisen oma alemman

minän synagoga, näissä pyrkijää rohkaistaan: "Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsimään. Katso, perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen, jotta teidät pantaisi koetukselle, ja teidän on oltava ahdistuksessa kymmenen päivää. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun."

Pyrkijän täytyy tietää näin saattavan ja täytyvän käydä jokaiselle, joka tahtoo nousta valheen synagogasta totuuden valtakuntaan. Ja tämä ahdistus on tavallansa koetus, jossa koetellaan pyrkijän voimaa ja kestävyyttä. Se ei ole jonkun mielivaltaisesti asettama koe, vaan on se koe itsessään, niin että jos pyrkijä läpäisee jostakin ahdingosta, avautuu hänelle suurempi ponnistuksen mahdollisuus. Pienempi ahdistus on koe suurempaan ahdistukseen.

Tällaisessa kokeessa onnistuakseen ei pyrkijä saa antaa minkään vastoinikäymisen itseään masentaa, ei pelottaa, eikä myös heittäytyä leväperäiseksi. Täytyy olla uskollinen "kuolemaan asti". Sillä aikansa painostus itsestään lankee, "kuolee", kunhan sen voimat ehtivät tulla loppuun kuluneiksi. Juuri tuollainen painostuksen urhoollisesti loppuun kantaminen lisää tahdon lujuuutta, voiman suuruutta ja kestävyyttä, joista hänelle, voittajalle, muodostuu "elämän kruunu". Siten oikeastaan ilmaisee henkisen totuuden tuo hyvin tunnettu lause: "Mitä enemmän kärsitte, sitä kirkkaammin kruunun peritte." Nyt vaan teosofian ja jälleensyntymisopin avulla ymmärrämme vähän paremmin mitä tuo kruunu on, ettei se ole joku merkillinen tila jossakin haudantakaisessa

paratiisissa, vaan on se ihmisen kasvaneissa henkissä kyvyissä ja voimissa.

Lopuksi luvataan: "Sitä, joka voittaa, ei toinen kuolema vahingoita."

Mitä kaikkia syvyyksiä toisen kuoleman käsitteeseen sisältyykin, riittää tässä yhteydessä, kun sanomme, että se, joka voitokkaasti kestää kaikki nämä toisen kirjeen koetukset, hän voi turvallisesti ja ilman voimiensa pettämisen pelkoa kuolla pois tästä toisenkin kirjeen avaamasta tajuntatilasta, sekä ruumiillisesti ja sielullisesti terveenä syntyä kolmannen kirjeeseen, asteen ylempään ja avarempaan tajuntatilaan.

Kolmannessa kirjeessä puhuu "hän, jolla on se kaksiteräinen terävä miekka".

Miekka kuvaa yleensä henkisiä kykyjä, tietoa, viisautta, voimaa. Nyt pitäisi Johanneksen, tuon toisen kuoleman jälkeen, olla syntynyt sellaiseen tilaan, että hän kykenisi käyttämään hengen miekkaa, pitäisi osata taistella löytämänsä totuuden ja ihanteiden puolesta. Vaikka hän joutuisi millaisten vaikeuksien keskelle, vaikka hän asuisi "siellä, jossa saatanan valtaistuimella on", ei hän saa unohtaa oikeutensa ja velvollisuutensa omistaa ja käyttää kaksiteräistä hengen miekkaa. Käyttäessään kaikkia voimiansa valon palveluksessa, ylöspäisen kehityksen palveluksessa, silloin hänen kykynsä ja aavistusvoimansa yhä terävystyy, hän oppii miekallansa erottamaan totuuden valheesta, itsekkään epäitsekästä, kunnes hänen terävyytensä tulee niin herkäksi, että osaa "erottaa sielun ja hengen, liitokset

sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aikeitten tuomitsija”, Hebr. 4: 12.

Näin pitäisi Johanneksen toimia. Siihen hänen asemansa sisäisessä maailmassa häntä velvottaisi.

Mutta jokaisella asteella ovat omat kompastusmahdollisuutensa. Tässä varotetaan: ”Mutta minulla on vähä sinua vastaan: sinulla on siellä niitä, jotka pitävät kiinni Bileamin opista, hänen, joka opetti Baalakia virittämään Israelin lapsille sen viettelyksen, että söisivät epäjumalille uhrattua ja haureutta harjottaisivat. Niin on myöskin sinulla niitä, jotka samoin pitävät kiinni nikolaiittain opista.”

Mikä on epäjumala? Yksilön kannalta hänen omat itsekkäät etunsa, persoonalliset tottumuksensa ja tapansa, jotka sitovat ja houkuttelevat ihmistä alempiin harrastuksiin. Ihminen käy haluttomaksi ylemmille pyrkimyksille, uhraten voimansa ja aikansa alemman minänsä viekotteluille. Jäädessään hemmottelemaan heikkouksiaan, mukavuuden ja nautinnon haluaan, silloin hän uhraa näille epäjumalille.

Tämä on samalla haureuden harjottamista. Sillä silloin hän sotkee ja yhdistää ylemmät, jumalalliset voimansa ja kykynsä alempiin, persoonallisiin taipumuksiinsa.

Ja asialla on vielä yleisempi luonne. Ei ole vain hän itse kyseessä, vaan yhtä paljon, ja enemmänkin, hänen vaikutuksensa ympäristöönsä. Siinähan se Bileaminkin synti oli, että Israelin lapset hänen vaikutuksestaan joutuivat epäjumalille uhraamaan. Tästä vaikutuksesta hän on ympäristönsä edessä

vastuullinen. Hän on moitittava antaessaan leväperäisyydellään ympäristölleen, niille, joiden matkassa hän vaeltaa, aihetta ja tukea aistillisuuden ja itsekkäisyyden epäjumalille uhraamiseen, tai jos hänen esimerkkiinsä vedoten voivat itseään puolustella ne, jotka, "pitävät kiinni nikolaiittain opista", joilla on sellainen elämänymmärrys, että ihmisen on etupäässä huolehdittava omista eduistaan, omasta kehityksestään.

Mitään tällaista vaikutusta ei Johanneksesta (sillä Johannes, totuudenetsijä itse tässä on kyseessä, vaikkakin se näkyy ja kuuluu hänelle ulkokohtaisena) saa lähteä. Ja jos hänen ympäristössään heijastuisi oireita tuollaiseen tilanteeseen joutumisesta, silloin on heti tehtävä "parannus; mutta jos et, niin minä tulen sinun luoksesi pian ja sodin heitä vastaan suuni miekalla".

Että miekalla todella kuvataan hengen voimaa ja taitoa, näkyy selvästi tästäkin, koska puhutaan **suun** miekasta. Suuhan edustaa puhetta, luovaa sanaa, sisäistä hengen työtä.

Kun ylempi opettaja uhkaa pian tulla sotimaan suunsa miekalla heitä vastaan, tietää se sitä, että pyrkijä, joka ei tahdo luovaa sanaa käyttämällä kulkea ylöspäisen kehitysaallon mukana, joutuu pian sitä vastaan. Ja silloin sekä hän että hänen mukana-kulkijansa saavat pian huomata ponnistelewansa vastavirtaa, huomaavat joutuneensa epäsointuiseen paineen alaiseksi. Ja tämä siitä, että olivat joutuneet luovan sanan käytössä ristiriitaan Jumalallisen kehityssuunnitelman kanssa.

Jos nyt pyrkijällä on tälle sisäiselle äänelle kuulijainen ”korva”, silloin hänelle kuuluu lupaus: ”Sille, joka voittaa minä annan salattua mannaa ja annan hänelle valkoisen kiven ja siihen kiveen kirjoitetun uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja.”

Mitä salattua mannaa? Mitäpä muuta kuin vaikeuksien voittamisessa saavutettua kokemuseräistä tietoa. Sillä voittaja ravitaan, voidakseen lähteä suurempia vaikeuksia voittamaan.

Kivellä taas kuvattanee elämän perustusta, peruskiveä. Kun voittajalle luvataan valkoinen kivi, tietää se sitä, että voittaja on saavuttanut oikean, asemaansa vastaavan pohjan työlleen.

Nimi, lyhyesti sanottuna, ilmaisee laatua, mitä kukin on. Ihminen on voitollaan saavuttanut määrätyn laadun. Ja tuosta nimestä ei tiedä muut kuin sen saaja: ihmisen arvo on siirtynyt sisäiseen maailmaan, joka ei ole ulkoisessa muodossa ja maailmassa nähtävänä. Se nimi voi vielä tulla hänen toimintansa kautta muillekin tunnetuksi. — Kehityksessä, ihmiskunnan palveluksessa, tämä valkoinen kivi hankitaan. Ponnistuksissa saaduilla kokemuksilla siihen nimi kirjoitetaan. Siksi sen tuntee ja tietää vain se, joka ponnistuksillaan ja kokemuksillaan on sen saanut.

Myöhemmät kirjeet.

Ajatellessamme näissä kirjeissä kuvattavan niitä sisäisiä taisteluita ja ponnistuksia, niitä henkisiä näkyjä ja kokemuksia, jotka ihmistä kohtaavat hänen noustessaan aste asteelta avartuneempaan ja syventyneempään tajunnan tilaan, on itsestään selvää, että myöhemmät kirjeet käyvät tutkijalle yhä hämäreäperäisemmiksi, vaikeatajuisemmiksi. Ja syvemmissä merkityksessään niitä tietysti ymmärtää vain se, joka itse on samat tapaukset kokenut. Me, jotka katselemme niitä alhaaltapäin, oman alempiasteisen kehityskokemuksemme valossa, me tietysti ymmärrämme niitä vain "puolittain", jolloin kuitenkin voimme käyttää omien kokemusiemme apuna sitä yleistä tietoa mitä teosofinen kirjallisuus antaa.

Katsokaamme jotakuita kohtia sieltä täältä.

Kuudennessa kirjeessä esim. luvataan: "Joka voittaa, hänestä minä teen pylvään Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos."

Tämän lauseen on esim. Annie Besant useissa kirjoituksissaan selittänyt merkitsevän sitä korkeata saavutusta, jolloin ihminen, tai sanoisimmeko yliihminen, jälleensyntymisestä vapautuneena tulee työllään kannattavaksi pylvääksi maailman kehitystempelliin, tullen vapautuneeksi pakollisesta jälleensyntymisestä.

Jos nyt jossakin näissä kirjeissä voidaan luvata sen uskolliselle voittajalle noin korkea saavutus, silloin ymmärrämme näiden kirjeiden täydellisim-

mässä merkityksessään kätkevän itseensä ne suuret kokemukset, joita **vihkimyksiksi** sanotaan. Samoista asioista puhutaan esim. tuossa ihmeellisessä kirjassa: "Hiljaisuuden ääni." Siinä puhutaan ihmisen kulkemisesta seitsemän portin läpi.

Viidennessä kirjeessä sanotaan: "Minä tiedän sinun tekosi: sinulla on se nimi, että elät, mutta olet kuollut."

Ajatellaan tässä olevan etualalla vastaavan prinsii-pin, älyn. Äly tekee kyllä ihmisen toimekkaaksi, eläväksi. Mutta jos äly jää alempaa minää palvelemaan, sen pyyteitä ajamaan, eikä päästä ylemmän minän vaikutusta itseensä, silloin ihmistä täytyy pitää sittenkin kuolleena, henkisesti kuolleena.

Tämä sama ilmiöhän on tullut hyvin näkyviin eurolalaisessa sivistyksessä, jossa kaksi päällimmäistä tekijää, juuri- ja alarotu, ovat älyn merkissä. Älyn vilkkaampi käyttö on tehnyt Europan kansoista eloisan joukon, joka muun maailman rinnalla on pitänyt itseään erityisemmin elävänä, ja muita maailman kansoja, ellei juuri kuolleina, niin ainakin nukkuvina.

Vaikkakin Eurolalla on siis ollut yleensä se nimi, että se elää, niin on se henkisesti kannalta katsoen kuitenkin ollut kuollut. Tämä sentähden, ettei se ole osannut alistaa älyänsä totuuden ja rakkauden ohjattavaksi.

Tämä ylempien voimien elävöittäminen jää kuudennen rodun tehtäväksi. Senpätähden esim. Teosofinen Seura, jonka yhtenä tehtävänä on maaperän

valmistaminen kuudennelle sivistykselle, on ottanut ihmisten yleisen veljeyden ensimmäiseksi ohjelma-pykäläkseen.

Mutta vaikka ihmiskunta tulevassa kuudennessa alarodussa, ja etenkin kuudennessa juurirodussa, saa vaikutteita älyn yläpuolelta, ovat nuo suuremmat tekijät, ketju, kierros ja planeetta, yhä edelleen tunteen merkissä. Vasta kaukaisemmassa tulevaisuudessa, noiden pohjimmaistenkin tekijöiden vähitellen kohotessa korkeampiin lukuihin, vasta silloin suuri ihmiskunta tulee varsinaisemmassa merkityksessä henkisesti "eläväksi". — Kuitenkin, niinkuin jo ennen olemme huomauttaneet, tämä pitkä järjestelmä on varattu kaikkia varten. Yksilöinä ihmiset eivät ole siihen sidottuja; he ovat aina vapaat ja oikeutetut ponnistautumaan korkeampiin lukuihin.

Kuudennessä kirjeestä voisimme vielä mainita: "Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin minäkin otan sinusta vaarin ja pelastan sinut pois koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat."

Kristusprinsiipin päästessä vaikuttamaan, tekee se suuria mullistuksia sekä yksilössä että ihmiskunnassa; suurena vedenpaisumuksena se pyyhkäisee yli maanpiirin, alemman minuuden, pelastaen ne, jotka kärsivällisesti ovat alistaneet älynsä korkeampia voimia palvelemaan.

Ehkä lukijan suosiollisella luvalla saisimme mainita erään pienen kokemuksen.

Erästä teosofian harrastajaa kehoitettiin (sisäisesti) esiintymään puhujana jossakin arvokkaassa tilaisuudessa. Hän epäröi kauan, mutta rohkaisi mielensä ajatellen, kunhan koetan parhaani palvelukseni näissä pienemmissä tehtävissä, niin ehkä se sama Mestari, jota tahdon sydäimestäni palvella, auttaa minua tuossa arveluttavassa tilaisuudessa. Ja Mestari kuuli tuon ”kärsivällisyydellä” hankitun pyynnön. Sillä todellakin hän sai itsekin tuntea kuinka suurempi älykeskus varjosti peljätystä tilaisuudessa hänen sekaannukselle ja hämmennykselle altista pientä älykeskustaansa. Mestari piti sanansa. Hän ”pelasti koetuksen hetkestä” sen, joka oli parhaansa mukaan koettanut ”ottaa Hänen kärsivällisyytensä sanasta vaarin.”

Seitsemännen kirjeen sanelee ”Amen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku.”

Näin korkealle on jo yli-ihminen noussut. Hänet sisäinen ääni velvottaa luomakunnan aluksi, jonka on ryhtyminen voimakkaalla kädellään auttamaan ja ohjaamaan ei vain ihmisten vaan muidenkin luontokuntien elämää. Hän on toimikeskuksena siirtynyt elämän sisäiseen temppeliin, jossa tukee ja puhuu alempien olentojen sisimmässä. Hän on noussut huimaavan suureen vastuunalaisuuteen ja valtaan, saattaen sanoa: ”Joka voittaa, hänen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimelleen.”

Valta ja velvollisuus ovat kokonaisuuden kaksi puolta. Valta seuraa suhteessa velvollisuuden kanssa.

Velvollisuudet suurenevat, mikäli pyrkijä-Johannes utterammin käyttää valtaansa, tietoansa — sillä tieto on valtaa — pienempien velvollisuuksiensa täyttämisessä.

Jos Johannes Patmoksessa heittäisi velvollisuutensa sijaisen kannettavaksi, ei hänelle olisi taivaallisen kokemuseräisen tiedon portit avautuneet. Suurempien velvollisuuksien uttera ja väsymätön täyttäminen on yhdessä merkityksessä se "Vipusen vatsa" josta Johannes, tai Väinämöinen, hankkii kokemuseräisen tiedon taikasanat. Ellei pyrkijä ota velvollisuuksia kantaakseen pysyvät hänen valtansa ja vapautensa myös sijaisen käytettävänä.

Joskin siis jokaisessa kirjeessä kuvataan yhä korkeampia asteita, joita täysin ymmärtää vain se, joka omassa olemuksessaan on saanut valkoisen kiven ja sitä vastaavan nimen, j.n.e., niin sittenkin voi alkutaipaleellakin aherteleva Johannes ainakin aavistaa, mistä on kysymys. Sillä muistakaamme kehityksen nousevan spiraalissa, joka merkitsee, että suurempiakin kokemuksia on osattava kokea pienemmässä mitassa. Ja muistakaamme: mitä utterammin joku Johannes ponnistautuu jalossa, uhrautuvassa palveluksessa maailman hyväksi, sitä kirkkaammaksi hänen aavistuskykynsä käy. Sillä jos ihminen vain rohkeasti luopuu maisista tarkotusperistä, ponnistaen löytämänsä sisäisen asian hyväksi kaikin kyvyin ja voimin, silloin hän on astunut Mestari-säteeseen. Ja vaikka oma lamppunsa toistaiseksi palaisikin heikosti, niin Mestarin valo auttaa ja opastaa häntä. Erotus ei silloin ole pääasiassa laadussa, vaan

asteessa. Ja silloin voidaan omien pienien kokemusten avulla saada pieniä väläyksiä niistä suurista kokemuksista ja tajunnan laajentumisista, joista näissä seitsemän Aasian seurakunnan enkelille kirjotetuissa kirjeissä puhutaan.

II OSA.

SEITSEMÄLLÄ SINETILLÄ SULJETTU KIRJE- KÄÄRE ELI BODHISATTVAN SYNTY JA HÄNEN TYÖNSÄ MAAILMANOPETTAJANA.

Älä itke; katso, jalopeura Juudan
sukukuntaa, Daavidin juurivesa on
voittanut, niin että hän voi avata
kirjan ja sen seitsemän sinettiä.

Ilmestyskirja 5: 5.

5 LUKU.

SEITSEMÄLLÄ SINETILLÄ SULJETUN KIRJA- KÄÄREN KUUSI ENSIMÄISTÄ SINETTIÄ AVATAAN.

Neljännessä luvussa Johannes saa hengessään
väläyksen taivaallisista hierarkioista. Ikäänkuin avoi-
mesta ovesta hän näkee taivaaseen, josta hänelle
jo tuttu ääni kehottaa: "Nouse ylös tänne, niin minä
näytän sinulle, mikä tämän jälkeen on tapahtuva." Ja
kohta Johannes on hengessä ja näkee taivaaseen

pantuna valtaistuimen, jolla joku merkillinen olento istuu, sekä jo ennen mainitut vanhimmat ja neljä olentoa.

Niinkuin jo 2 luvussa puhuttiin, kuvaa tuo valtaistuimella istuja täydellisemmässä mitassaan aurinkokuntamme Luojaa, joka henkensä voimalla on sen kutsunut ulkokohtaiseen olemassaoloon. Tämä riittävän selvästi näkyy viimeisestä säkeistöstä: ”Sinä, Herramme ja Jumalamme, olet arvollinen saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä sinun tahdostasi ne ovat olemassa ja ovat luodut.”

Merkille pantavaa tässä on, että Johannesta kehoitetaan nousemaan ylös. Sillä ihminen ei pääse henkisten asioiden yhteyteen jos hän jää paikallaan odottamaan taivaallista inspirationia: ei myös pelkällä lukutiedolla, läksyjen lukemisella, tutkintojen suorittamisella. Päinvastoin ihmisen on ”luovuttava taloistaan ja pelloistaan”, s.o. alemman elämän kiintymyksistä, päästäkseen kohoutumaan ylös hengen maailmaan. Sillä tuo avoin ovi taivaaseen on löydettävä sisäistä tietä, tajunnan ovien avautumisella ihmisen sisäisessä hengessä.

Kohouduttuaan näin sisäisen äänensä opastamana, saa Johannes nähdä s.o. kokea, mitä tämän jälkeen on tapahtuva. Ja näytelmän jatkona, viidennessä luvussa puhutaan ihmeellisestä kirjakääreestä, joka on sisältä ja päältä täyteen kirjetettu ja seitsemällä sinetillä suljettu, jota valtaistuimella istuja pitää oikeassa kädessään. Sitten väkevä enkeli julistaa: ”Kuka on arvollinen avaamaan tämän kirjan ja murtamaan sen sinetit?” Tällöin, epätoivoisen odotuksen

jälkeen, esiintyy näyttämölle Karitsa, joka huomataan kelvolliseksi avaamaan kirjan ja sen seitsemän sinettiä, jonka jälkeen ne neljä olentoa, vanhimmat, suuret enkelijoukot ja kaikki luodut antavat ylityksensä Karitsalle.

Mitähän näillä kaikilla kuvataan?

Meidän ei tarvitse luulla Ilmestyskirjaa vain yhdellä "avaimella" avattavaksi kokonaisuudeksi, vaan perättäisiksi ja ehkäpä limittäisiksi sarjanäytelmiksi, joiden kautta ihmisen on kuljettava pitkän vaelluksensa aikana yhä kohonevassa asteikossa. Ja juuri se, että ihmisen on opittava nämät näytelmät suorittamaan yhä kohonevassa asteikossa, tekee niiden avaamisen mahdolliseksi yhä useammalla, sanoisimmeko seitsemällä avaimella, riippuen siitä, millä kehitysasteella, minkä sinetin kohdalla oleva Johannes niitä mietiskellen availee.

Nämä kuvaukset ovat myös kuin seinälle ripustettuja tauluja, joissa toisissa on vain kehykset ja pohja, joihin tutkija joutuu maalaamaan kuvan. Ja silloin kuva luonnollisesti tulee laadultaan ja väriltään maalaajan laadun ja värin kaltaiseksi. Sillä sanotaanhan ihmisiä olevan jo alkuperältäänkin seitsemää perustyyppiä, riippuen siitä, mikä spektrin seitsemästä väristä heissä on voimakkain, mikä Jumalan seitsemästä hengestä on heidän "hallitsevana planeettanaan" niinkuin astrologit sanoisivat. Toisissa kehyksissä saattaa jo olla loistava, väririkas taulu, osottamassa niitä perusvoimia, värejä ja periaatteita, jotka ihmisessä jo ovat kehittyneet toimiviksi johonkin asteeseen ja määrään.

Nämä kuvasarjat esittävät siis jaksottaista kehitystoimintaa, joista toiset taulut ovat jo toiminnalla väritettyjä, toisissa on vasta suunnitelmien kehykset ja pohja, riippuen siitä, että jokainen tarkkailija näkee ne omien väriensä valossa. Niinpä voisimme sanoa alkeellisen muodollisuuksissa värjöttävän ihmisen näkevän niissä vain pelkkiä merkillisiä kertomuksia, tyhjiä kehyksiä. Täydellinen ihminen, Mestari, kenties näkisi kaikissa kehyksissä sopusointuisia, kauniita väritauluja. Ja kaikilla asteilla näiden äärimmäisyyksien välillä ihmiskunnan valitut joukot värittävät omia taulujansa. Ja jos jollekulle avautuisi silloin tällöin suopea tilaisuus nähdä näitä tauluja henkisessä näyssä, näkisi hän niissä kenties oman sisäisen värinsä, kehitystilansa.

Sitäpaitsi tätä käärettä sinetteineen, niinkuin muitakin tauluja, voidaan ymmärtää sekä suurempaa kokonaisuutta että ihmisyksilöä kuvaavaksi. Katsomme nyt tätä kuvaa

Yleisessä merkityksessä.

Keskustoimijana tässä kuvassa, Ilmestyskirjan 5 luvussa on "Karitsa, joka näytti olleen teurastettu."

On jo puhuttu kehityksen etenemisestä eri asteisten järjestelmien kautta. Tässä tunnustettu Karitsa kuvaa jonkun suunnitelman varsinaista toteuttajaa, rakentajaa. Kun joku uusi suunnitelma, kierros, rotu tai alarotu, alkaa, silloin sen suunnitelman tuleva tehtävä on kuin suljettu kääre. Ja että se on

suljettu juuri seitsemällä sinetillä, se todistaa kuinka jokainen suunnitelma itsessään on seitsenkertainen. Ja että se on täyteen kirjoitettu sisältä ja päältä, todistaa, kuinka jokaisessa suunnitelmassa on ulkoinen, muodollinen, ja sisäinen, henkinen puoli.

Jokaisella suunnitelmalla on oma luojansa, laatijansa, joka istuu sen suunnitelman valtaistuimella. Hänen kädestään sen ottaa toinen, ehkä alempiasteinen järkiolento, joka uhrautuu tuon korkeamman järkiolennon laatiman suunnitelman toteuttamisessa, antaa itsensä siinä työssä teurastaa, sitoutuu olemaan sen suunnitelman ”maailman loppuun asti” mukana johtamassa.

Kun valtaistuimella istuja on suunnitelman laatinut, silloin kysytään: onko sen toteuttajaa, sinettien avaajaa. Saattaisihan olla niinkin, ettei löytyisi sopivaa toteuttajaa, jolloin suunnitelma joutuisi jollakin tavalla kärsimään. Niinpä teosofisessa kirjallisuudessa, esim. Pekka Ervastian kirjassa ”Enkelein lankeemus”, kerrotaan, kuinka asurat kieltäytyivät aikansa ruumistumasta ihmiskuntaan, ja kuinka suunnitelma joutui kärsimään, kun nuori ihmiskunta jäi ilman tarpeellista apua. Samoin kerrotaan, kuinka meidän ihmiskuntamme kehityssuunnitelmaan tällä planeetalla ja kierroksella kuului, että sen oli viidettä juurirotuaan varten saatava omasta keskuudestaan se korkea opettaja, jota sanotaan Buddhaksi. Ja siihen suureen tehtävään olikin yksi ihmiskuntamme yksilö suunnattomilla ponnistuksilla ja uhrauksilla itsensä valmistanut. Se oli hän joka viimeisessä ruumistuksessa tunnettiin Gootaman nimellä, joka

vihdoin saavutti täydellisen valistuksen, Buddhan asteen.

Edellisten rotujen Buddhat olivat edellisistä ihmiskunnista, mutta nyt oli saatava tuo korkea virkailija omasta ihmiskunnasta. Ja ellei sellaista olisi ollut, olisi ihmiskuntamme, niin sanotaan, joutunut jollakin tavalla kärsimään. Siksi tuleva Buddha teki suunnattomasti työtä edellisissä elämissä, ollen neljännen juurirodun Bodhisattvana, jossa virassa viidennessä juurirodussa toimii hänen suuri seuraajansa, jota itämailla sanotaan Maitrejaksi, lännessä kreikkalaisella nimellä Kristukseksi. Hän taas vuorostaan tulee kuudennen juurirodun Buddhaksi.

Kun nyt jonkun suunnitelman toteuttaja astuu tehtäväänsä; silloin hän, kuvaannollisesti puhuen, ottaa kirjakäärön käteensä, alkaa avata sen sinettejä, s.o. toteuttaa hänelle annettua suunnitelmaa, olkoon kyseessä suurempi tai pienempi suunnitelma.

”Ja kun se oli ottanut kirjan, niin ne neljä olentoa ja kaksikymmentäneljä vanhinta heittäytyivät Karitsan eteen, ja heillä oli kantele kullakin ja heillä oli kultaiset maljat täynnä suitsutuksia, jotka ovat pyhien rukoukset.”

Tällä tahdotaan sanoa, että kun on löytynyt jonkun suunnitelman toteuttaja, silloin Karman Herrat ja muut Vallat luovuttavat apunsa sekä vastaavan osan ihmiskunnan karmasta, sen perisyynit, rikkomukset ja ansiot, pyhien rukoukset, kultaisissa maljoissa virkaansa astuneen johtajan käytettäväksi. Ihmiskunnan karma, hyvä ja huono, on

johtajan käytettävänä suunnitelmansa toteuttamisessa kehityksen hyväksi.

Voimme kyllä ymmärtää tänä juhlallisena hetkenä taivaallisissa järjestöissä vallitsevan ilon ja riemun, kun he veisaavat uutta virttä sanoen: "Sinä olet arvollinen ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansaheimoista."

Missä on tuo paljon puhuttu ja kauheasti väärinymmärretty teurastautuminen tapahtunut? Se on tapahtunut siinä uhrautuvassa työssä mitä hän edellisissä viroissa on tehnyt. Siinä työssä ovat, muita mainitsematta, nykyiset Buddha ja Badhisattva olleet teurastettuina. Sillä aina kun joku olento ponnistelee työssä kehityksen hyväksi, eikä persoonalliseksi edukseen, silloin hän todella antaa itsensä uhrina teurastaa.

Tällaisella uhrillaan, opetus- ja johtajatyöllään, siinä työssä vuotavalla henkisellä voimallaan, jota veri kuvaa, on hän ostanut ihmiset Jumalalle. Sillä ellei johtajaksi tuleva olisi asianomaisella paikallaan tehtäväänsä valmistuakseen ponnistanut, olisi suunnitelman toteuttaminen lykkäytynyt, ja kehitys olisi joutunut kärsimään. Ja koska luonnon laki on, että jokaista ihmistä odottaa hänelle varattujen suunnitelmien toteuttaminen, tulee jokainen ihminen leväperäisyydellään hidastuttaneeksi kehityksen kulkua. Mutta ponnistusten ollessa riittävän suuret, valmistuu tuleva johtaja tehtäväänsä, ja niin kulkee ihmiskunnan kehitys Jumaluutta kohti.

Kun esim. sellainen järjestelmä, kuin uskonto, on saanut korkeimman, sanoisimmeko näkymättömän, johtajansa, silloin ihmiset osaavat järjestäytyä "Jumalalle kuningaskunnaksi ja papeiksi, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä", s.o. muodollisesti julkisissa järjestöissä.

Tämän jälkeen esiintyy suuri joukko enkeleitä, jotka antavat ylistyksensä Karitsalle. Samoin kaikki luodut "taivaassa ja maan päällä ja maan alla ja meren päällä" sanovat: "Valtaistuimella istujalle ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta iankaikkisesti!"

Sanotaanhan Buddhasta ja Kristuksesta, että he ovat sekä enkeleiden että ihmisten opettajia. Niinpä voitaisi sanoa, että näkymättömän maailman enkeli- eli deevajoukot (joista voi lukea kirjasta "Astraalitaso") sekä ihmiset, ruumiissa ja ruumiittomina, maan päällä, tuonelassa ja taivaassa olevat, kiintyneinä uskontonsa Mestariin, antavat hänelle kiitoksensa ja ylistyksensä.

Lopuksi neljä olentoa, mahtavat Karman Herrat, antavat myönnytyksensä sanomalla: "Amen." Samoin "vanhimmat heittäytyivät kasvoilleen ja kumarisivat".

Voitaisi ehkä sanoa: jos asiat saadaan johtajan ponnistuksella näin järjestymään, silloin korkeimmat johtajat ja vallat näkymättömissä temppeleissä ovat rauhallisia ja kumartavat, s.o. antavat apunsa ja siunauksensa. Ja vaikka tässä on puhuttu etupäässä vain uskontosuunnitelmasta ja niiden ylimmistä johtajista, ei Ilmestyskirjan kuvaus tarvitse

niihin rajottua. Sama koskee kaikkia tehtäviä. Taivaassa vallitsee aina riemu kun "yksi syntinen itsensä parantaa", kun jokukin uutterammilla ponnistuksillaan valmistautuu johonkin tehtävään. Sillä, niinkuin sanottu, jokaista olentoa odottaa omat tehtävänsä.

Heijastuuhan tämä sama kuva maisissakin yrityksissä, jotka ovatkin taivaallisten varjo. Jos ihmiset suunnittelevat jotakin uutta yritystä, silloin on tärkeänä kysymyksenä: saadaanko kunnollista ja luotettavaa johtajaa. Sellaisen puutteessa saa yritys jäädä odottamaan. Sillä jos yritys alettaisi kyvyttömällä johtajalla, olisivat kaikki levottomia yrityksen epäonnistumisen tähden. Mutta jos saadaan luotettava johtaja, silloin ovat sekä "vanhimmat" että "luodut" rauhallisia, antaen "ylistyksensä", apunsa ja luottamuksensa.

Ihmisyksilössä.

Mitä edellä sanottiin yleisesti, sopisi suurin piirtein jokaiseen ihmisyksilöön. Ja yksilöstä puhuttaessa voisimme ajatella tämän kirjakääre-kuvauksen toistuvan ehkä useammassakin perättäisessä asteessa. Rajotumme kuitenkin katselemaan sitä vain yhdeltä määrättyltä asteelta.

Valtaistuimella istuja on ihmisen korkein Itse. Neljä olentoa taas alemman minän, ihmisen kuolevan puolen nelinäisyys. Näiden keskellä oleva Karitsa edustaa toimivaa minätajuntaa, sen alkaessa tulla

tietoiseksi sisässään olevasta Itsestä, jolloin Itse pyrkii kohottamaan tajuntaa ylöspäin, alemman puolen painaessa sitä alaspäin.

Kun ihminen eli alemman minänsä vallassa, silloin hän teki elämälle velkoja mielin määrin, ollen aina ottamassa, tullen nyrpeälle mielelle heti, kun elämä ei mielestänsä kyennyt riittävästi antamaan. Sittemmin älytessään kuolemattomuutensa, aavistaessaan olevansa juuri tuo Itse, tuntien vastuunalaisuutensa elämän edessä, silloin hänen suhteensa elämään kerrassaan muuttuu. Hän huomaa olevansa kaikista ottamistaan veloista vastuunalainen. Ja oivaltaen sen, on hän kypsynyt ottamaan kirjakääreen käteensä. Ja mikä on tässä tuo seitsemällä sinetillä suljettu kirja? Se on ihminen itse. Siihen on kääritty hänen menneisyytensä, karmansa, siinä on uinuvina hänen tulevaisuutensa. Mitään tekoa, mitään ihmisen ottamaa velkaa ei elämä ole unoh-
tanut.

Ihminen, tuntematta itseään, on todella suljettu kääre. Ja nuo seitsemän sinettiä ovat hänen seitsemän kehittymätöntä perinnettään, jotka eivät salli hänen olla suorassa yhteydessä Itsen kanssa. Että niin on, näemme siitäkin, kun sanotaan Karitsalla olevan "Jumalan seitsemän henkeä, jotka ovat lähetetyt kaikkeen maailmaan". Nämä seitsemän henkeä ovat Itsen voima, säteillen seitsemän perinnettä kautta.

Johannes sanoo: "Ja minä itkin kovin sitä, ettei ketään havaittu arvolliseksi avaamaan kirjaa eikä katsomaan sen sisään."

Tässä totuudenetsijä huomaa, ettei mikään ulkoinen, ei uskonto tai opettaja, voi hänelle syvempiä elämäntotuuksia paljastaa, ei kohottaakaan häntä Itseen. Hän itkee sitä, ettei hän mistään löydä ratkaisua omalle olemukselleen.

Silloin yksi vanhimmista, joka tässä voi edustaa vaikka ulkoisen Mestarin sisäistä ääntä, sanoo: "Älä itke; katso jalopeura, Juudan sukukuntaa, Daavidin juurivesa, on voittanut, niin että hän voi avata kirjan ja sen seitsemän sinettiä."

Toisin sanoen: sisäissäsi on totuus, sisäissäsi on maailman valo; ellet sitä sieltä löydä, on turhaa sitä muualta etsiä. (Niinkuin sanoo "Valoa Tielle", sivu 7.)

Mutta kyetäkseen tähän sisäiseen retkeilyyn, on ihmisen pitänyt saavuttaa määrätty sisäinen tila: tulla ulkoisessa maailmassa vakavaksi ja pelottomaksi totuudenetsijäksi. Hänen on pitänyt saavuttaa se kuninkaallinen luonteen lujuus, totuuden ja ihanneiden rakkaus, jota Juudalla ja Daavidilla kuvataan. Juuda ja Daavid, ne ovat niitä pylväitä, niitä kuninkaallisia voimia, joista korkeampi pappeus, joista uhrautuva Karitsa, joista Rakkaus polveutuu. Tultuaan totiseksi ja rehelliseksi alemmassa, ulkoisessa maailmassa, silloin ihminen voi saada perintöosansa ylemmässä maailmassa. Hän voi "tulla ja ottaa kirjan valtaistuimella istujan oikeasta kädestä".

Tämän jälkeen sanotaan: "Niin ne neljä olentoa ja kaksikymmentäneljä vanhinta heittäytyivät Karitsan eteen, ja heillä oli kantele kullakin ja heillä oli

kultaiset maljat täynnä suitsutuksia, jotka ovat pyhien rukoukset.”

Ihmisen päättävästi otettua olemuksensa ohjaketset itsetietoiseen hallintoonsa, silloin persoonallinen neli-näisyys ja ihmisen luovat voimat alistuvat, liittyvät Karitsaan, uhrautuvaan minätietoisuuteen, joka vuorostaan on liittynyt Itseen.

Kanteleella ja kultaisella maljalla, täynnä suitsutuksia, pyhien rukouksia, kuvattaneen ihmisen kykyjä, tietoa ja sisäistä hartautta, joita hän nykyisen ja edellisten elämäinsä aikana on kerännyt; jotka ovat hänen työnsä, hänen karmansa tulos ja nyt tarjoutuvat käytettäväksi ylemmässä työssä.

Vielä neljä olentoa ja kaksikymmentäneljä vanhinta veisasivat uutta virttä: ”Sinä olet arvollinen ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansaheimoista ja tehnyt heidät Jumalallemme kuningaskunnaksi ja papeiksi, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä.”

Karitsa, siihen tilaan tullut ihminen, on ”arvollinen” siksi, että hän edellisissään elämässään on uutterasti ponnistanut totuuden ja ihanteiden palveluksessa, on siinä työssä tullut ”teurastetuksi”. Hän ei ole vuodattanut ”vertansa”, elinvoimiansa, vain itsekkäiden päämäärien tavotteluun, vaan on antanut sen vuotaa totuuden ja ihmiskunnan palveluksessa. Tällä hän tosiasiallisesti on ”ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansaheimoista.” Mitkä ihmiset? Nuo

edelliset ruumistuksensa, joissa hän on ollut milloin missäkin maassa ja kansassa.

Tällä jatkuvalla luopumisella alemmista arvoista ja omaksumalla ylempiä, on ihminen "tehnyt heidät Jumalallemme kuningaskunnaksi ja papeiksi, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä".

Silloisessa ja vastaisissa elämässään tulee ihminen minätietoisuutena, kykyineen ja voimineen, antautumaan yhä enemmän "Jumalalle pappeina ja kuninkaina", hartaudella ja kestävyydellä. Silloisessa ja tulevissa ruumistuksissa puhkeavat kukkaansa kaikki edellisissä elämissä tehdyt ponnistukset, pyrkimykset, uhraukset. Juuri sillä tavalla ihmiset, edellisetkin ruumistukset, tulevat verellä omista eduista luopumisen hinnalla, ostetuiksi Jumalalle.

Senjälkeen "minä näin, ja kuulin monien enkelien äänen valtaistuimen ja olentojen ja vanhinten ympäriltä, ja heidän lukunsa oli kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta ja tuhat kertaa tuhat".

Mitä ovat yksilön kannalta nuo suunnattomat enkelijoukot? Ihmisyksilön valtaistuimen, olentojen ja vanhinten ympärillä ne ovat jumalallisia vuodatuksia, kykyjä, voimia ja mahdollisuuksia. Johannes näkee mitä kaikkia kykyjä ja voimia piilee ihmisen Itsessä, kunhan ne vain herätetään toimintaan. Ja on merkillepantavaa, ettei niiden paljoutta ilmaista suoralla luvulla, vaan itsellään kerrottuna kahdessa, suuremmassa ja pienemmässä lukujen kerrostumassa. Tämän voimme helposti ymmärtää muistaessamme mitä edellisissä luvuissa puhuttiin ihmisen osallisuudesta suurempiin ja pienempiin kehityskau-

siin. Hänen on esim. ruumistuttava pitkä sarja jossakin kierroksessa, joka vastaisi suurempaa lukua. Mutta tämän hän taas tekee esim. monissa perättäisissä planeettojen roduissa, joka pienempi kierros vastaisi pienempää lukua. Mutta nämä luvut ovat kerrattavat yhä uudelleen seuraavissa kierroksissa ja roduissa.

Tässä näemme syyn miksi enkelten paljous ilmaistaan suuremmalla ja pienemmällä luvulla ja ne itsellään kerrottuna. Sillä vasta tuon pitkän kehityksen kautta, kulkemalla kerta kerran perästä yhä kohonevassa asteikossa suurempien ja niihin sisältyvien pienempien järjestelmien kautta, voivat ihmisen sisäiset kyvyt, enkelijoukot, kehittyä uinuvista siemenistä ja mahdollisuuksista toimiviksi voimiksi ja kyvyiksi.

Jokaisen vakavan ylöspäisen ponnistuksen kautta nuo sisäiset enkelijoukot herätetään asteen ylempään eloisuuteen, jolloin ne ilosta laulavat ylistysvirttä Karitsalle, minätietoisuudessaan uhrautuvalle ihmiselle, synnyttäjälleen. Omalla ilmentyvällä olemuksellaan ne sanovat: ”Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauten ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen.”

Kaikki nuo eloisampaan toimintaan herätetyt sisäiset enkelijoukot antavat rikkautensa ja viisautensa ihmisen käytettäväksi, joten hän todellakin tulee itsekohtaisesti tietoiseksi sellaisista asioista, joista hän ei ennen mitään tiennyt. Ja onhan selvää, että mitä ututterammin ihminen on menneisyydessä uuras-

tanut uhrautuvana Karitsana, sitä suurempiäänisiä, jos niin saisi sanoa, hänen enkelijoukkonsa nykyisyydessä ovat. Ja mitä utterammin ihminen nykyisyydessä enkelijoukkojansa harjottaa, sitä suurempia rikkauksia, viisautta ja tietoa ne voivat hänelle tulevaisuudessa tarjota.

Sitten kaikki luodut (ihmisen menneet ajatukset, tunteet ja teot) taivaassa (älytasolla) ja maan päällä ja maan alla (fyysillisellä tasolla, valveilla ja nukkuessa) ja meren päällä (astraalitasolla) sanovat: "Valtaistuimella istujalle ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta iankaikkisesti!" (edellisessä raamatun suomennoksessa, samoin kuin esim. englantilaisessa käännöksessä: "iankaikkisuuksien iankaikkisuuksissa!").

Kaikilla toiminnallaan, ajatuksillaan, tunteillaan ja teoillaan, ihminen luo jotakin, joilla hän näkymättömissä maailmassa kansoittaa ympäristönsä, niinkuin ainakin elävillä olennoilla, joista kaikista hän niiden "luojana" on vastuunalainen. Kaikki nämä luotujen joukot tulevat läsnäolollaan ylistämään luojaansa, kun se nyt on herännyt korkeampaan tietoisuuteen vastuunalaisuudestaan. Kaikki ne liittyvät luojaansa uskollisina matkatovereina, joko hidastuttaen tai jouduttaen hänen kulkuaan, riippuen siitä, millaisilla joukoilla hän on itsensä ympäröinyt. Kaikki ne seuraavat hänen mukanaan iankaikkisuuksien iankaikkisuuksissa, s.o. yhä kohonevasti toistuvissa elämänkierroksissa, suuremmissa ja pienemmissä.

"Ja ne neljä olentoa sanoivat: 'Amen', ja vanhimmat heittäytyivät kasvoilleen ja kumarsivat."

Amen'ella alempi nelinäisyys myöntyy, ymmärtää niin täytyvän olla. Vanhimmat, ihmisen perusvoimat, myös kumartavat.

Nämä neljä olentoa ja vanhimmat ovat samalla myös Karman Herrat ja ihmisten Vanhemmat Veljet, jotka ovat aina valmiina opastamaan ja auttamaan rohkeata ja kestäväää pyrkijää. Hekin tavallansa ilolla ja myötätunnolla liittyvät mukaan.

Ja niin voimme mekin tehdä, oppiaksemme jotakin, seuratessamme totuudenetsijä-Johannesta hänen ryhtyessä kirjansa sinettejä murtamaan.

Ensimmäinen sinetti.

Edellisessä puhuttiin mitä tapahtuu ja seuraa kun ihminen on kasvanut siihen sisäisen voiman ja kestävyiden tilaan, että kykenee ja on turvallisesti oikeutettu ottamaan kirjakäärönsä avattavaksi. Nyt seuraa varsinainen sinettien avaaminen.

Ihmiskehityksessä puhutaan kahdesta suuresta kehitysjaksosta: aineeseen laskeutumisen tiestä ja henkeen uppoutumisen tiestä, alaspäisestä ja ylöspäisestä kehityksestä. Edellinen kuvaa sitä aikaa, jolloin ihmisen himot ovat toiminnan kiihottimina. Ihminen ihastuu ulkoisiin asioihin ja arvoihin, kiintyy niihin ja työskentelee voimainsa takaa niitä saavuttaakseen. Ja saadessaan tarpeensa yhdessä asiassa, väsyen sen tavotteluun, huomaa hän toisen, esim. rikkauden, mukavuuden, arvon, loiston ja vallan, yhden erällään, ihastuu siihen ja ryhtyy

innollaan sitä tavoittelemaan, kunnes yksi vuoronsa jälkeen on antanut ihmisen kasvulle tarpeelliset kokemukset ja menettää häikäisyyvoimansa.

Näin ihminen halujensa ajamana syöksyy yhä syvemmälle aineeseen, mutta samalla kerää itselleen välttämättömiä kokemuksia, joista kasvaa hänen kykynsä erottaa arvokas arvottomasta, oikea väärästä, totuus valheesta, laillinen oikeus rakkauden velvotuksesta j.n.e.

Hän on halujensa kannustamana ollut aina ottavana puolena. Mutta lopulta hän väsyä ainaiseen pyytämiseen, ottamiseen, eli, jos sopivammin sanoisimme, tulee lopulta niin täynnä kerättyjä kokemuksia, ettei häneen enempi tunnu sopivan. Silloin tulee käännekohta, alkaa aineesta pakenemisen, henkeen uppoutumisen, alkaa, lyhyesti sanottuna, peräyksen tie henkistä kotia kohti.

Ihmisen kirjakääre sisältää silloin kaiken sen, minkä hän ulospäisellä tiellä on itseensä kerännyt. Ja nyt hän alkaa purkaa sen sisältöä. Ulospäisellä tiellä kaikki ulkoiset houkuttelivat häntä ponnistelemaan niitä tavoitellakseen. Himot ja halut häntä siihen vetivät. Mutta yhä uudistuvien katkerien pettymysten kautta hänessä heräsi asteittainen tahto hallita himon viettelyksiä. Tämä sisäinen tahto kasvoi yhä suuremmaksi; halu vaihtui tahdoksi, ulkoinen sisäiseksi.

Joku liikkeellepaneva voima täytyy ihmisessä olla, muuten hän ei mitään toimisi. Tämä voima esiintyy ulospäisellä tiellä ottamisen haluna, peräyksen tiellä antamiseen innostavan rakkauden herättämänä, päät-

täväisenä toimintatahtona. Tästä seuraa, ettei ihminen ennen aikojaan voi lähteä peräyksen tielle. Sillä se tapahtuu vasta silloin, kun ottamisen halu on muuttunut rakkauden synnyttämäksi toimintatahdoksi, joka "ei omaansa etsi". Ihminen ei etsi sieltä täältä, vaan etsii sisästäään, purkaa sisäisiä voimiaan.

Ilmestyskirja sanoo: "Ja minä näin, kuinka Karitsa avasi yhden niistä seitsemästä sinetistä, ja kuulin yhden niistä neljästä olennosta sanovan ikäänkuin ukkosen äänin: 'Tule!'"

Otettuaan kirjakääreensä käteensä, on ihminen samalla noussut lähemmäksi Itseä. Persoonallinen nelinäisyys on jäänyt tajunnan alapuolelle, ihmisen avattavaksi ja käytettäväksi. Ja kun yksi neljästä olennosta sanoo: "tule", niin se on ikäänkuin alempi minä sanoisi herralleen: tule ja katso mitä aarteita minulla on luovutettavana sinun käytettäväksesi.

Tästäkin jo huomaamme, mitä äsken sanoimme, ettei peräytymisen tielle voi astua mielivaltaisesti, ei ennenkuin on kerännyt riittävän määrän kokemuksia. Sillä eihän tyhjältä voi mitään purkaa. Ja olennon ilmaistessa sanottavansa "ikäänkuin ukkosen äänin", todistaa sekin, että ihmisen sisäiset voimat ovat kasvaneet kyllästyspisteeseen, purkautuen sisäisestä pakosta, niinkuin pilviin keräytynyt ja jännittynyt sähkö purkautuu jyrähtelevissä salamoissa.

Kuvaus jatkuu: "Ja minä näin, ja katso: valkoinen hevonen; ja sen selässä istujalla oli jousi, ja hänelle annettiin seppele, ja hän lähti voittajana ja voittoja saamaan."

Hevonen kuvaa älyä, sillä älyllään ihminen ratsastaa. Ihminen käyttää älyään apunaan, palvelijanaan, ratsunaan.

Jousi kuvanee ihanteellista innostusta. Jousella ammutaan. Niinpä ihanteellinen ihminen ratsastaa älyllään, ja ihanteellisella innostuksensa jousella ampuu korkealle ihanteellisiin totuuksiin. Ja seppeleen saaminen tietää sitä, että nyt hänen haaveelliset ihanteensa seppelöidään käytettäväksi. Siihen asti tuo ihanteellisuus on ollut vain enemmän haaveilua, intoilua; nyt se on saavuttanut määrätyn, kestävän vakavuuden, ja sentähden seppelöidään käytettäväksi vakavaan työhön niiden ihanteellisten aatteiden ja totuuksien puolesta, joista ennen vain haaveiltiin, intoiltiin.

Hän lähtee matkalle voittajana. Mitä hän on voittanut? Hän on voittanut itsensä, himonsa, halunsa, jotka häntä painoivat alaspäin; hän on voittanut ulospäisen tien; on voittanut oikeuden astua peräyksen tielle; on voittanut oikeuden tulla älyllisine ihanteellisuuksineen tunnustetuksi toimijaksi ihanteiden maailmassa; on määrättyssä asteessa voittanut seppeleen, jollaisesta voitosta esim. Paavali sanoo kilpailevansa, vaikka kenties jo ylemmässä luokassa, korkeamman asteen seppeleestä.

Mutta hän ei lähde ainoastaan voittajana, vaan myös "voittoja saamaan". Mitä voittoja? Voittamaan kaikki nuo äsken mainitut voitot yhä korkeammassa asteessa. Ja sen lisäksi oikeuden vetää kääreestänsä esille yhä uusia voimia, saada ne tunnustetuiksi ja käytäntöön seppelöidyiksi.

Toinen sinetti.

"Ja kun Karitsa avasi toisen sinetin, kuulin minä toisen olennon sanovan: 'Tule!' Niin lähti toinen hevonen, tulipunainen, ja sen selässä istujalle annettiin valta ottaa pois rauha maasta, jotta ihmiset surmaisivat toisiaan; ja hänelle annettiin suuri miekka."

Ensimmäisen sinetin avaamisessa lähti valkoinen hevoinen, nyt tulipunainen.

Valkoinen ei ole mikään väri, vaan pikemmin kaikkien värien yhtymä, jolloin tekevät toistensa värit tehottomiksi. Sentähden valkoinen hevonen sopii sellaiselle, joka puhtaana, neitseellisesti viattomana, haaveilee ihanteiden todellisuuksia, joka johdattaa hänet peräyksen tielle.

Tällaisella värittömällä hevosella voittaja alkuaan lähtee, mutta huomaa vähitellen pettyneensä, huomaa ettei pelkillä hyvillä, neitseellisen puhtailla aikomuksilla mitään saavuteta. Silloin hänen palava intonsa nostaa hänessä toimivamman innostuksen. Se värjää hänen ajatusratsunsa tulipunaiseksi, innokkaaksi kii-vailijaksi ihanteittensa puolesta.

Tällaisessa tilassa hänellä on "valta ottaa rauha pois maasta". Mitä tämä tietää? Nähtävästi sitä, että ihmiset hänen ympärillään tulevat herätetyiksi hänen voimakkaan herätystyönsä kautta. He eivät voi pysyä entisessä välinpitämättömyytensä rauhas-sa. He tulevat rauhattomiksi oman itsensä tähden, herätessään vähän selvemmin näkemään omaa henkisesti alhaista tilaansa.

Enin osa ehkä kuitenkin käy rauhattomaksi pelätessään tuon "intoilijan", niinkuin he häntä yleensä

nimittävät, toiminnallaan horjuttavan heidän kaikkea mukavuutta tarjoovan yhteiskuntajärjestelmänsä perusteita. Niinpä kaikki vanhoilliset, s. o. ne, jotka ovat hyvin tyytyväisiä oleviin oloihin, koska ovat siinä sattuneet saavuttamaan mukavan aseman, ne ovat aina tulleet rauhattomiksi profeettain ja uudistusmiesten esiintyessä.

Ja kolmanneksi, tai ehkäpä ensimmäiseksi, tämä rauhattomuus esiintyy ratsastajan omassa "maassa", persoonallisessa luonteessa. Hän saattoi ennen olla hyvinkin tyyni, rauhallinen ja mukaantuva. Mutta nyt, noustuaan vakavasti ratsullensa, nyt kun korkeampi voima alkaa hänessä vaikuttaa, huomaa hän äkkiä ja ihmeekseen käyneensä perin rauhattomaksi, ärtyisäksi, joten hän tulee kuin arvotukseksi itselleen ja tuttavilleenkin.

" — Jotta ihmiset surmaisivat toisiaan." Miten surmaisivat? Aivanko tappaisivat toisiaan? No eipä aivan niinkään.

Tämä surmaaminen tapahtuu ensiksikin niin, että ratsastajan on pakko omassa olemuksessaan surmata pahimpia himojaan, rauhattomiksi käyneitä "ihmissiään". Ihmisellä on tällä asteella valta surmata pahimpia himojaan, jotka vastustavat ja vaikeuttavat hänen työtänsä ylemmässä elämässä. Ellei hän niitä tappaisi, ei hän saisi niiltä rauhaa järkevään, himotomaan työhön. Ainoastaan silloin on ihmisellä oikeus tappaa himojaan, kun hänessä on leimahtanut ylempiä tulia palamaan, jotka pitävät hänet yhtä kiinteässä toiminnassa kuin hän oli silloinkin, kun voimakkaat intohimot ajoivat häntä eteenpäin.

Toiseksi ihmiset surmaavat toisiaan niin, että, tuon kiivaan ratsastajan toimiessa ihmisten keskellä, herättää hänen intonsa ehkä joitakuita heistäkin, niin että he tulevat "surmatuiksi" silloisesta tilastaan pois. Ihmiset heräävät keskustelemaan uusista aatteista, totuuksista ja ihanteista, joista lainehtiva kaiku saapuu heidänkin korviinsa. Silloin he keskustelullaan herättävät toisiaan. Ja jonkun ajan kuluttua paikkakunnalla on innokasta, aatteille ja ihanteille innostunutta väkeä. Ennen siellä oli une-
liasta, torkkuvaa joukkoa. Nyt ei niitä näy missään. Mihin ne ovat joutuneet? Ne ovat surmatut! Aivan; ne ovat tapetut. Se innostus mikä lähti tulipunaisella hevosella ratsastavan jousesta, se on nuolena lävis-
tänyt heidän sydämensä, se on tappanut heidät. Ja nyt heidän tilallaan on heränneitä, innostuneita ihmisiä. Ja sittenkin ihmiset ulkoisesti, ruumiillisesti, ovat samoja. Niin ovat. Mutta heidän ruumiinsa kotelossa on kuollut tuo kylmä, nukkuva, välinpitämätön, itsekäs ajattelija. Sen tilalla on samassa ruumiissa herännyt sielu, joka pyrkii eteenpäin ja elämään.

" — Ja hänelle annettiin suuri miekka." Miekka on tietoa. Kun ratsastaja on uutterasti toimittanut tehtävänsä, tarvitsee hän suurenevissa tehtävissään yhä enemmän tietoa, yhä suuremman miekan. Sitä hän tarvitsee surmatakseen ihmisiä, itsessään ja muissa, surmatakseen kaikkea alhaista, tietämättömyyttä ja velttoutta, jotta heissä pääsisi surmatun tilalle nousemaan yhä korkeampi ihminen.

Kolmas sinetti.

”Ja kun Karitsa avasi kolmannen sinetin, kuulin minä kolmannen olennon sanovan: ’Tule!’ Ja minä näin, ja katso: musta hevonen; ja sen selässä istujalla oli vaaka kädessään. Ja minä kuulin ikäänkuin äänen niiden neljän olennon keskeltä sanovan: ’Litra vehnää yhdestä denarista, ja kolme litraa ohria yhdestä denarista! Ja älä turmele öljyä äläkä viiniä.”

Käytettyänsä aikansa innostuksen jouta ja hengen miekkaa, huomaa etsijä tarpeelliseksi avata kolmatta sinettiä. Sillä aiheuttaessaan rauhattomuutta maassa, joutuu hän pakostakin ajattelemaan toimintaansa: ehkä siinä sittenkin olisi korjaamisen varaa, ehkä sittenkin voisi viisaammin toimia? Hän käy varovaisemmaksi, vetäytyen enemmän sisäänpäin. Tällöin ei hänen älyllinen intonsa pääse niin tulvanaan näyttäytymään ulospäin. Tätä voisi kuvata musta, väritön hevonen.

Totuus on se erikoinen ominaisuus, jota hän nyt pitää silmäinsä edessä. Tätä kuvannee vaaka. Vaakahan näyttää totuuden vaakaa käyttäjälle. Hän tarkoiti seuloa ajatuksiaan, puheitaan, tekojaan, ettei niissä mitenkään pääsisi esiintymään vilpillisyyttä tai peitettyä kaksimielisyyttä. Näin hänen on vältettävä liiallisuutta, turhaa hälinää, on kaikessa pyrittävä totuuteen; on tarkoin punnittava jokaista ajatusta, puhetta, tekoa ja tunnetta totuuden järkkymättömällä vaa’alla.

Tämän ohella on hänen pyrittävä ja opittava erottamaan asioiden todellinen arvo yhä syvemmin. Tätä

kuvaa lause: "Litra vehnää yhdestä denarista, ja kolme litraa ohria yhdestä denarista!" Hän ei saa arvostella asioita tavallisen näkökannan mukaan, ei sen mukaan kuinka suurilta ja hyödyllisiltä ne maailmassa näyttäivät. Hänen on opittava näkemään, että pienikin asia ja työ, mikä auttaa ihmiskunnan kehitystä, on suuremman arvoinen, kuin joku suuri asia, joka maisen hyödyn kannalta näyttää suurelta. Hänen on opittava näkemään, kuinka yksi litra vehnää voi vastata kolmea litraa ohria, ei vain fyysisessä ruoassa, vaan vielä enemmän henkisessä, jonka laittajaksi ja keittäjäksi hän on tullut. Sillä hänenkin sielussaan on kaikunut Pietarille annetut kehotukset, kun häneltä kolmeen kertaan kysyttiin: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua enemmän kuin nämä? — Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua? — Simon, Johanneksen poika, olenko sinulle rakas?" Kun Pietari vakuutti rakastavansa, sanottiin hänelle mihin se rakkaus vie: "Ruoki minun karitsojani — Kaitse minun lampaitani — Ruoki minun lampaitani" Joh. 21: 15—17.

Vielä hänen on varottava "turmelemasta öljyä ja viiniä".

Eiköhän tässä ole lausuttu jokseenkin sama ajatus, mikä sisältyy tuttuun lauseeseen: tuikkivata kynttilän sydäntä sinun ei pidä sammuttaman. Toisin sanoen: hänen on varottava menemästä "lampaiden kaitsemisessa" pitemmälle kuin niiden voimat riittävät. Vaikkakin hänen on itse pyrittävä tinkimättömään totuuteen, ei hän kuitenkaan saa tästä tehdä estettä työlleen. Hänen öljynsä ja viininsä täytyy olla

kyllä ehdottoman puhdasta, mutta aina miedonnettua nauttijoiden tarpeen mukaan. Sillä koska hänen on punnittava eri ruokien arvo, koska hänen tehtävänsä on henkisen ruoan laittaminen ja tarjoaminen, niin hänenkin on muistaminen mitä apostoli sanoo: ”Jokainen, joka vielä nauttii maitoa, on kokematon vanhurskauden sanassa, sillä hän on lapsi; mutta vahva ruoka on täysi-ikäisiä varten, niitä varten, joiden aistit tottumuksesta ovat harjaantuneet erottamaan hyvän pahasta” Hebr. 5: 13, 14.

Niinpä niin. Kenen aistit ovat ”tottumuksesta harjaantuneet erottamaan hyvän pahasta”, niille voi antaa alkuperäistä öljyä ja viiniä. Sillä niinhän auringon valo ja lämpökin, niin hyödyllistä ja välttämättöintä kuin se onkin, turmelee kasvullisuuden, jos lämpö ja valo käy liian suureksi. Kasvullisuus tarvitsee välillä pilvistä säätä ja sadetta, jonka jälkeen se taas voi käyttää auringon lämpöä ja valoa hyväkseen. Samoin on henkisessä kasvussa. Tämä laki on totuudenetsijän opittava ”harjaantumisen” kautta. Mitä enemmän hän asiassa huolehtii, sitä herkemäksi hänen vaakansa käy. Sillä ”maa, joka särpää sisäänsä sen päälle usein tulevan sateen ja kantaa kasvun hyödyksi niille, joita varten sitä viljelläänkin, saa siunauksen Jumalalta” Hebr. 6: 7.

Neljäs sinetti.

Mitä useampia sinettejä totuudenetsijä joutuu avaamaan, sitä laajemmaksi tietenkin käy avaajan tajunta. Sentähden me voimmekin vain suunnilleen

ja muutamin ääriviivoin haahmotella näin korkealle kohonneita ja syvyykseen tunkeutuneita tajunnan-tiloja.

Neljannen sinetin avattua esiintyvän hallavan hevosien selässä istuvan ”nimi oli Kuolema, ja Tuonela seurasi hänen mukanaan”.

Mitäpä tämä muuta olisi, kuin että voittajan taju on niin laajentunut ja syventynyt, että se sulkee syliinsä kaikki Kuoleman ja Tuonelan salaisuudet. Ja hän osaa käyttää, jos tarvitaan, Kuoleman ja Tuonelan valtapiiriin kuuluvia voimia. Sitä tarkottanee lause: ”Ja heidän valtaansa annettiin neljäs osa maata, annettiin valta tappaa miekalla ja nälällä ja rutolla ja maan petojen kautta.”

Oppilas vapautuu opettajastaan oppimalla kaikki mitä opettajalla on opetettavaa. Kuolema on ollut ihmisen alaikäisyyden aikuinen holhooja ja opettaja. Ja siitä ei ihminen tietenkään vapaudu muuten, kuin oppimalla tuntemaan kaikki sen salaiset ja hävittävät voimat, joita mainiosti edustaa tappaminen ”miekalla ja nälällä ja rutolla ja maan petojen kautta”.

Tämä syvä kokemus, tuonelan voimien paljastuminen, sisältyy varmaankin kaikkiin vihkimyskertomuksiin. Varmaankin tässä Ilmestyskirjan vihkimysdraamassa esiintyy tällä tavalla sama kokemus, mikä Jeesuksen vihkimys- eli kärsimyskertomuksessa sisältyy hänen tuonelassa käyntiinsä fyysillisestä ruumiista, s. o. jälleensyntymisen pakosta, vapauduttuaan.

Meidän päivinämme saamme teosofisesta kirjallisuudesta enemmän valoa näihin asioihin. Niinpä nel-

jännestä vihkimyksestä nimenomaan sanotaan, että sen kokemalla ihminen tulee Arhatiksi, Adeptiksi, sellaiseksi korkeaksi olennoksi, joka ei enää tarvitse syntyä maiseen ruumiiseen, tähän muotoja hävittävään Kuoleman valtapiiriin. Ja miksi ei? Siksi, että ”Tuonela seurasi hänen mukanaan”, että hän on kokemuksen kautta voittanut Kuoleman ja Tuonelan voimat. Hän on voitollisena läväissyt viimeisestä suuresta koetuksesta, ja nyt hänelle avautuu ovet, jotka päästävät hänet lopullisesti täysi-ikäisenä ulos Kuoleman koulusta, ylös Elämään.

Vaikka siis neljännen sinetin avaaminen täydellisessä määrässään kohottaa Arhatin kuoleman yläpuolelle, ei tämä korkea päämäärä saisi olla kenellekään esteenä olemasta tässä suuressa vihkimyksessä valmistavasti mukana omalla paikallaan. Sillä suuret asiat ovat mahdollisia edellä käyneiden pienempien tuloksena. Pienemmät aina ”ennustavat” suurempaa. Ellei joku tahtoisi olla alustavasti mukana neljännen sinetin avaamisessa, ei hän varmaankaan ikinä pääsisi sen täydellisen salaisuuden perille. Ihmisen on opittava tekemään erotus kuoleman ja elämän välillä, luovuttava siitä, mikä kuolemalle kuuluu, omaksuttava sitä, mikä kuuluu elämälle; se on tie kuolemasta elämään.

Viides sinetti.

Jos neljännen sinetin avaaminen vei jo lopulliseen voittoon kuolemasta, miksi seuraa vielä kolme: viides kuudes ja seitsemäs sinetti?

Tämän ymmärrämme muistaessamme mitä olemme puhuneet ihmisen seitsenkertaisesta rakenteesta, seitsemästä periaatteesta. Niistähän sanottiin nimenomaan neljä alinta kuuluvan kuolevaan persoonallisuuteen, kolme ylintä taas kuolemattomaan kolminaisuuteen.

Kun siis ihminen neljännen sinetin avaamisella on voittanut kuolemattomuuden, on hän silloin oikeastaan voittanut oman alemman nelinäisyytensä, on liittänyt sen, jos niin saisi sanoa, kuolemattomaan kolminaisuuteensa.

Ja tämän jälkeen sanotaan ihmisellä olevan oikeuden liittyä ihmiskunnan yläpuolella oleviin enkelijärjestöihin, deevajoukkoihin. Mutta hänellä sanotaan olevan myös oikeuden jatkaa työtään kuoleman koulussa — opettajana.

Niinhän jo tavallisessa maisessa koulujärjestelmässä, joka tavallaan on varjo eli heijastus itse elämän koulusta, voi käydä. Niinpä kansakoulun oppilaan olisi päästötutkinnon suoritettuaan tyhmää istua yhä edelleen kansakoulussa. Mutta jatkettuaan opinnoita seminaarissa, voi hän taas palata kansakouluun, mutta nyt opettajana.

Aivan sama suhde vallitsee todellisessa kuoleman ja elämän koulussa. Niinkuin eivät kaikki kansakoulun oppilaat jatka opinnoitaan, niin eivät tee kaikki Arhatitkaan. Mutta jotkut sen tekevät.

Että viidennen sinetin avaamisessa todella on kyseessä tällaiset asiat, näkyy tarkkaillessamme mitä sen avaamisesta seuraa. Siitä sanotaan: ”Ja kun Karitsa avasi viidennen sinetin, näin minä alttarin alla

niiden sielut, jotka olivat surmatut Jumalan sanan tähden ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli.”

Tässä ei enää esiinny hevosta eikä neljää olentoa, jotka edellisissä sineteissä aina näkyivät. Tämähän on luonnollinen seuraus, koska nelinäisyys on voitettu, on liitetty kolminaisuuteen. Sensijaan esiintyy tässä alttari, jonka alla näkyvät niiden sielut, jotka ovat surmatut Jumalan sanan ja heissä olevan todistuksen tähden.

Alttarilla uhrataan. Nämä vapautuneet sielut ovat tehneet suuren uhrin luopuessaan voittamastaan taivaallisesta levosta. He ovat surmatut siten, että ovat kieltäytyneet levosta ”Jumalan sanan tähden”. Minkä Jumalan sanan? Kehitystä luovan ja ylläpitävän Jumalallisen voiman. He ovat uhranneet itsensä Jumalan luovan sanan kanaviksi kehittyvässä maailmassa. Onko tämä tarpeellista? On. Niinhän apostoli sanoo: ”Kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Ja kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa? Ja kuinka kukaan voi julistaa, ellei ketään lähetetä?” Roomal. 10: 14, 15.

”— Ja sen todistuksen tähden, joka heillä oli.” Mikä todistus heillä oli? Se elämän kokemus, minkä he olivat saavuttaneet. Ainoastaan siksi, että he itse ovat voittaneet, voivat he nuoremmilleen ”todistaa” kuinka elämä on voitettava, kuinka on opittava sinettejä avaamaan. Sillä eihän todelliseksi henkisen elämän opettajaksi voi tulla, ellei itse ole kokenut sitä, mitä nuoremmilleen opettaa. Sillä ”kieltämätöntä on, että halvempi saa siunauksen paremmaltaan”. Hebr. 7: 7.

Tulemme sitten hämärältä näyttävään lauseeseen. Nuo alttarin alla olevat huutavat suurella äänellä: ”Kuinka kauaksi sinä, pyhä ja totinen Valtias, siirät tuomiosi ja jätät kostamatta veremme niille, jotka asuvat maan päällä?”

Tämähän kuulostaa niinkuin nuo suuret olennot huutaisivat kostoa ihmisille. Mutta näin voisi ajatella tavallisten kuolevaisten kesken, ja jos verellä tarkotettaisi vain sitä fyysillistä verta, jota jotkut profeetat ovat saaneet vuodattaa tietämättömien ja sokeauskoisten kiivailijain heitä kivittäessä ja tappaessa. Mutta me olemme jo edellä oppineet verellä ymmärtämään uhrautuvaa työtä, elinvoimien uhrautumista. Ja mihin myös panisimme Vuorisaaunan neuvon opetuslapsille: ”Rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden edestä, jotka teitä vainoavat”. Matt. 5: 44? Sentähden tämä kostonhuuto on pikemmin rukous eli pyyntö korkeammille Valloille, että he saisivat jatkaa kokemuksensa tiedon ja viisauden uhri-verenä vuodattamista maan päällä, tietämättömyydessä hapuilevien ihmisten avuksi.

Mutta Arhat ei suinkaan tule Mestariksi (Mestariksi sanotaan viidennen vihkimyksen ottanutta) noin vain pelkällä taivaasta luopumisella. Hänen on siihen tullakseen tehtävä määrättyä työtä. Ja sentähden ikäänkuin vastaukseksi heille sanotaan: ”Ja heille kullekin annettiin pitkä valkoinen vaate, ja heille sanottiin, että vielä vähän aikaa pysyisivät levollisina, kunnes täytyisi myös heidän kanssapalvelijainsa ja veljiensä luku, jotka joutuvat tapettaviksi niinkuin he itsekin.”

Tämäkin taas pinnalta katsoen näyttää niinkuin jumalalliseen maailmanjärjestykseen kuuluisi, että ihmisten pitää kivittämän ja tappaman profeettansa, henkiset lähettiläänsä.

On aivan nurinkurinen ja tietämättömien väärinkäsityksestä johtunut raakamainen käsitys Jumalasta, luulla Hänen vaativan verta suunnitelmiensa toteutumiseksi, johon kauheaan väärinkäsitykseen koko oikeaoppinen kirkko on rakentanut oppijärjestelmänsä sijaissovittajineen.

Tuo pitkä valkoinen vaate sopii pikemmin vertauskuvaksi siitä työstä mikä Arhatin on suoritettava viidettä sinettiä avatessaan. Hänen on pukeutuminen pitkään työpukuun. Hänen on oltava työssä opastamassa nuorempia veljiä siihen asti kunnes hekin voittavat kuoleman, saavuttavat vapautumisen jälleensyntymisestä. Eikä vain siihen asti, vaan edelleen kunnes heidän opastamansa myös osaisivat luopua voitostaan, osaisivat antaa itsensä tapettaviksi samoin kuin hekin ovat antaneet, luopuessaan voittamastaan autuudesta. Eihän vartiopaikkoja voi jättää tyhjiksi. Ja siis ainoastaan mikäli he opastavat nuorempia omille vartiopaikoilleen, voivat he itse siirtyä vastuunalaisempaa vartiopalvelusta tekemään. Ja sentähden: mikäli joku ihminen jaksaa uhrautuvaa työtä tehden kieltäytyä ajattelemasta yksityistä mukavuuttaan, autuuttaan, onneaan, sikäli hän omassa itsessään tasottaa tietä viidennen sinetin, suuren uhrauksen portille.

Kuudes sinetti.

Niinkuin edellisestä sinetistä puhuttaessa sanoimme, näytti siitä alkavan uusi jakso, yli-inhimillinen jakso. Ja siksi tekisi mieleemme kysyä: vieläkö me tavallisena kuolevaisena jatkamme näin korkeista asioista? Täytyy vaan jatkaa.

Koska nämä myöhemmät sinetit koskevat yli-inhimillistä kehitystä, siksi niiden avaaminen esitetään niin monilla kuvilla ja näytelmillä. Niinpä tämän kuudennen sinetin avaamisen kuvaamiseen käytetään 6:n luvun loppu ja 7:s luku kokonaan.

Viidennen sinetin avaaja, Mestari, on meille puutteellisille ihmisille jo huimaavan korkea, pyhä olento. Ja ”kaikki mitä on Hänen yläpuolellaan, se sulaa meidän tajunnallemme yhdeksi taivaan sineksi”, niinkuin Pekka Ervast eräässä kysymyskokouksessa sanoi. Ja sittenkin Ilmestyskirja puhuu vielä kuudennesta ja seitsemännestä sinetistä. Sillä vaikka Mestari on jo korkea ja pyhä olento, ihmisten ja enkelten opettaja, tarvitsee kehitys erikoisia virkoja varten vieläkin korkeampia Tietäjiä. Sellaisia ovat esim. juurirodun Hallitsija ja Opettaja, joita teosofisessa kirjallisuudessa nimitetään Manu ja Bodhisattva. Heidän sanotaan ottaneen seitsemän vihkimystä. Kun joku Mestari on saanut jonkun tulevan juurirodun Bodhisattvan tehtävän, valmistuu hän siihen kulke-malla kuudennen vihkimyksen läpi. Hänen tajuntansa täytyy laajentua yhä laajempia, korkeampia ja syvempiä aloja käsittäväksi.

Tällaisesta tajunnan laajentumisesta nähtävästi

puhutaan kuvauksen alussa, jossa sanotaan: "Ja minä näin, kuinka Karitsa avasi kuudennen sinetin; ja tuli suuri maanjäristys, ja aurinko meni mustaksi niinkuin surupuku (niinkuin "karvasäkki", sanotaan vanhemmassa suomennoksessa ja m.m. englantilaisessa käännöksessä), ja kuu muuttui kokonaan kuin vereksi, ja taivaan tähdet putosivat maahan, niinkuin viikunapuu varistaa raakaleensa, kun kova tuuli sitä puhaltaa, ja taivas poistui niinkuin kirja, jota kääritään kokoon, ja kaikki vuoret ja saaret siirtyivät sijoiltaan."

Nämä merkilliset asiat eivät suinkaan tarvitse tapahtua ulkoisessa luonnossa; ne tapahtuvat Vihityn tajunnassa. Siellä tapahtuu suuri maanjäristys, joka tuhoo siihenastiset perustukset, tehdäkseen tilaa uusille, vielä korkeammille. Kun esim. aurinko menee mustaksi tässä maanjäristyksessä, on se sattuva kuvaus siitä, kuinka siihenastinen tiedon valo osottautuu riittämättömäksi suurempien tehtävien edessä; siihenastinen tiedon aurinko menee mustaksi. Kuu taas kuvastaa omaa olemusta. Se muuttuu vereksi korkeammassa asteessa tapahtuvan uhrin kautta. Tähdet ovat myös valoja, tiedon valoja. Nekin vaihtelevat tässä maanjäristyksessä.

Taivas kääritään kuin kirja. Neljännessä sinetissä puhuttiin kuinka vihittävän tajunta laajeni käsittämään kuoleman ja tuonelan salaisuudet. Tässä taas siihenastinen taivas, kaikki hyvän ja totuuden käsitteet, käyvät riittämättömiksi. Samoin vuoret ja saaret, kaikki siihenastiset toiminnan tukikohdat ja levähdyspaikat, siirtyvät sijoiltaan.

Sitten se hätä mikä valtaa maan kuninkaat, ylimykset, sotapäälliköt, rikkaat ja väkevät ja kaikki orjat ja vapaat, jotka kätkeytyvät luoliin ja vuorten rotkoihin, pyytäen vuoria ja kallioita kaatumaan heidän päälleen pelastaakseen heitä valtaistuimella istujan ja Karitsan vihalta, kuvannee ensiksikin niitä suuria sisäisiä taisteluita, joiden kautta vihittävän on vapauduttava siihenastisista tukeista. Se on varmaankin myös suuri nöyryytyksen hetki. Varmaankin sinetinavaajalla on sellaisena suurena hetkenä sielussaan tunne, että hänen täytyy omasta puolestaan olla valmis, jos tarvitaan, tulla heitetyksi niinkuin käytetty pyyheriepu johonkin kolkkaan, kunnes tarvitsija sen uudelleen ottaa käteensä. Niin syvään nöyryyteen täytyy hänen kumartua ovelle kaikkein kuninkaineen ja ylimyksineen, sotapäällikköineen, rikkaineen ja väkevineen, orjineen ja vapaineen. Kaikki hänen tarmonsä, uljuutensa, kykynsä, tietonsa ja voimansa, vapautensa ja orjuutensa, kaikki on kuin maahan lyötynä eteen avautuneen suuren tehtävän edessä.

Toiseksi ilmenee tämä hätä myös ulkoisesti, niissä jotka ovat jossakin kosketuksessa tuon Suuren kanssa. Sillä tuon suuren esitaistelijan ponnistukset heijastuvat voimana, valona ja tietona maailmassa, jolloin kaikki valonarka on vaarassa murtua. Silloin on kaikilla erinomainen tilaisuus nousta yhdessä tuon Suuren kanssa omasta pienestä piiristään. Mutta heidätkin valtaa kauhu, koska eivät tahtoisi luopua silloisista käsityksistään ja asemistaan. Sellainen hä-

tääntyminen on ollut aina huomattavissa voimakkaiden valon palvelijoiden esiintyessä.

Kaikki tämä suuri tajunnan ja tietojen avartuminen ei suinkaan tule vain yhden hyväksi. Hän on päättävästi astunut nöyryyden ja voiman portista kyttäkseen toimittamaan ne suuret tehtävät mitkä häntä odottavat. Näitä tehtäviä ja niiden suorittamista kuvataan 7:ssä luvussa. Siinä sanotaan aluksi: "Sen jälkeen minä näin neljä enkeliä seisovan maan neljällä kulmalla ja pitävän kiinni maan neljää tuulta, jottei mikään tuuli pääsisi puhaltamaan maan päälle eikä meren päälle eikä yhdenkään puun päälle."

Ehkä voitaisi sanoa tässä kuvastuvan hänen alemman nelinäisyytensä, persoonalliskäsitteensä laajentuminen. Se on tullut niin laajaksi, että sulkee maapallon monine elämismuotoineen huolehtivaan syliinsä; on tullut siksi suojaksi, mikä suojelee maan asutusta tuulilta, tarpeettomilta kärsimyksiltä. Hän henkisellä voimallaan auttaa syntymään sellaisen tilan, jossa voidaan hänen johdollaan suorittaa suuri vaadittu työ.

Tätä varsinaista työtä aletaan kuvata: "Ja minä näin toisen enkelin nousevan auringonnoususta, ja hänellä oli elävän Jumalan leimasin, ja hän huusi suurella äänellä niille neljälle enkelille, joille oli annettu valta vahingottaa maata ja merta, ja sanoi: 'Älkää vahingottako maata ja merta eikä puita, ennenkuin olemme painaneet leiman Jumalan palvelijain otsaan'."

Ensin sinettiä avattaessa aurinko kävi mustaksi. Nyt on aurinko taas nousemassa: uusi valo tehtävästä

alkaa kajastaa tajunnalle. Siellä esiintyy enkeli, uusi tieto, joka ilmoittaa, miten on toimittava. Ja se varottaa niitä neljää enkeliä, joille oli annettu valta vahingottaa maata ja merta, etteivät sitä sillä tekisi.

Äsken sanoimme noiden neljän enkelin merkitsevän laajentunutta persoonallisuutta, joka huolehtivaan syliinsä sulkee maan. Kuinka nyt voidaan sanoa niille annetun vallan vahingottaa? Mitä tämä vahingottaminen merkitsee? Sitä se merkitsee, että henkisyiden voitto on muodollisuuden tappio. Mutta muodot ovat myös tarpeelliset hengen kehitykselle, jonka vuoksi henkinen painostus ei saa tulla liian suureksi, etteivät muodot murtuisi ennen aikojaan. Muodot täytyvät saada olla siksi, kunnes niissä tehtäväksi laskettu työ on suoritettu.

Ja mikä työ tässä on suoritettava, ennenkuin saadaan vahingottaa maata ja merta? On "painettava leima Jumalamme palvelijain otsaan". Ja sitten "minä kuulin leimalla merkittyjen luvun, sata neljäkymmentäneljä tuhatta merkittyä kaikista Israelin lasten sukukunnista", kaksitoista tuhatta kustakin kahdestatoista sukukunnasta.

Mitkä ovat nuo kaksitoista Israelin sukukuntaa? Ensiksi tietenkin vihittävän omat sielulliset voimat, jotka ovat herätettävät määrättyyn asteeseen, jotta niiden omistaja kykenisi määrättyyn työhön. — Näistä puhutaan 16 luvussa vähän seikkaperäisemmin.

Mutta toisellakin tavalla esiintyvät nuo paljon puhutut kaksitoista Israelin sukukuntaa. Ne muodos-

tavat kaikki ne ihmiset kaikissa maissa ja kansoissa, jotka ovat lähteneet kulkemaan totuuden kaitaa tietä, ovat jättäneet aistillisen nautintojen Egyptin; totuuden sauvallaan läväisseet himojensa punaisen meren, jonne pahimmat itsekkäisyyden sotajoukot hukkuivat, ja sitten edelleen Mooseksen, totuuden henkensä johdattamina korvenvaeltajina matkaavat Kaanaanmaata, henkistä elämää kohti. Ne ovat kaikkien aikojen todelliset israeliitit, kansallisuudesta riippumatta. Viittaamme vielä kirjaan ”Sisäisen opettajan seurassa”, jossa luvussa ”Vanha ja uusi liitto” tästä asiasta lähemmin puhutaan.

Bodhisattvaksi tulevan on kuudetta sinettiä avatessaan huolehdittava näiden kehityksestä. Hänellä on tätä varten leimasin hallussaan. Mikä leimasin? Tiedon ja viisauden leimasin, jonka hän sai uuden auringon noustessa. Sillä leimalla hänen on leimattava. Hänen on tehtävä työtä niin kauan ja niin paljon, että tuota lukua vastaava voima tulee hänen opastettavakseen henkisessä työssä. Sellaista joukkoa hän tarvitsee tulevassa Bodhisattva-työssään. Ja hänen on, jos niin saisi sanoa, itse hankittava, merkittävä työvoima itselleen. Ne muodostavat hänen tulevat enkelijoukkonsa, hänen legionansa, joita hän ei käytä itseään pelastaakseen, vaan suuren tehtävänsä suorittamisessa ihmiskunnan Opettajana.

Tämän jälkeen esiintyy ”suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea, kaikista kansanheimoista ja sukukunnista ja kansoista ja kielistä, ja ne seisovivat valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä puettuina pitkiin valkoisiin vaatteihin, ja heillä oli palmuja

käsissään, ja he huusivat suurella äänellä sanoen: 'Pelastus on Jumalamme, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsan'".

Yksi vanhimmista selittää vielä keitä nämä valkoiisiin vaatteihin puetut ovat: "Nämä ovat ne, jotka tulivat siitä suuresta ahdistuksesta, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä."

Samanlaisista valkeisiin vaatteisiin puetuista puhuttiin jo viidennen sinetin avaamisen yhteydessä, joten tässä siis olisi samanlaiset suuret Vihityt kysymyksessä. Ja sitä todistaa heidän työnsäkin: "He ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivin ja öin hänen temppelissään, ja valtaistuimella istuja on levittävä majansa heidän ylitensä."

Mitenkä valtaistuimella istuja levittäisi majansa heidän ylitensä? Siten, että ovat työllänsä tulleet eläviksi pylväiksi eli kannattajiksi, ei jossakin ulkoisessa temppelissä, vaan elävässä kehitystemppeleissä. Jumalan maja lepää heidän yllään, koska ovat ottaneet johtaakseen ja tukeakseen jumalallisen suunnitelman kehitystä.

Näinkin suurien Vihittyjen opastajana täytyy kuudennen sinetin avaajan kyetä olemaan, sillä niitakin hän tarvitsee tulevassa työssään. Ja ainoastaan johtamalla toisia tälle korkealle palveluspaikalle, vapautuu hän taas vielä suurempaan työhön. Ja niinhän kuvauksen lopussa sanotaankin: "Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä elämän vesien lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyynleet heidän silmistänsä."

Tätä ei mitenkään saa niin ymmärtää, että nuo toiset mahtavat olennot olisivat "tahdottomia nukkeja" johtajansa kädessä, jollaiseksi persoonallinen nöyryys ja päättävä alistuvaisuus alemmassa maailmassa tulkitaan. Ei; päinvastoin he taas omalla paikallaan avaavat oman kääreensä sinettejä, johtaen vuorostaan alapuolellaan olevia samanlaisella veljellisellä lujuudella ja luottamuksella. Ja ajallaan he taas astuvat, jos tarve vaatii, kuudennen sinetin avaajan paikalle. Ja niin jatkuu katkeamaton ketju alkeellisimmasta oliosta aina mahtavimpaan Jumaltajuntaan, mitä osaamme ajatella. Jokainen välittää omalla paikallaan nuoremmilleen sitä kaikkiallista Jumal-valoa, mihin hän omalla ylöspäisellä pyrkimyksellään on uppoutunut.

Vielä yksi kysymys: Onko noita suuria Vihittyjä niin "suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea?" Kenpä tietää. Mutta jos ajattelemmme vain omaa ihmiskuntaamme ja sen kehittämiä Vihittyjä, niin voisimme kenties olettaa, ettei niin ole laita. Pikemmin voitaisi tällä joukon suuruudella ajatella ilmais-tavan sitä suunnatonta tiedon ja viisauden ja voiman suuruutta, mitä tämä valittujen joukko edustaa. Sillä kuka kuolevainen voisi laskea heidän tietonsa, viisautensa, rakkautensa ja voimansa luvut ja rajat. Heidän lukunsa on pikemmin heidän henkisessä suuruudessaan, eikä vain paljoudessaan.

6 LUKU.

SEITSEMÄS SINETTI SEITSEMINE PASUNOIVINE ENKELEINEEN. VIISI ENSIMÄISTÄ ENKELIÄ PASUNOI.

Nyt alkaa varsinainen Bodhisattvan, Maailman-opettajan työ, sen olennon työ, jota länsimaissa kreikkalaisella nimellä sanotaan Kristukseksi, hänen, joka on yhden suuren juurirodun korkein Opettaja.

Jos Ilmestyskirjan kuvaus tämän viimeisen sinetin avaamisesta on laaja ja monen kirjava, täyttäen nähtävästi luvut 8—11, niin suuri ja monipuolinen on myös se työ, mikä yhdessä suuressa juurirodussa on tehtävä.

Tietysti ne taistelut ja näytelmät, joita tässä kuvataan, tapahtuvat myös Bodhisattvan omassa sisäisessä elämässä, hänen tajuntansa laajetessa niin, ettei maapallomme elämässä voi tapahtua mitään hänen tietämättään, hänen sydämensä mukana olematta. Mutta samalla nuo hänen sisäiset taistelunsa heijastuvat juuri ihmisrotujen kehityshistoriassa, tai ehkä paremmin päinvastoin, koska hän on tajunnassaan yhtynyt kaiken kanssa.

Kuvauksen alussa sanotaan: "Ja kun Karitsa avasi seitsemännen sinetin, syntyi taivaassa äänettämyys, jota kesti noin puoli tuntia."

Tämä kuvanee luonnollista vaitiolon juhlahetkeä suurta työtä alottaessa. Se on meitiskelyhetki avatun sinetin, avatun suunnitelman ääressä, on kuin hiljainen rukous ennen työn alkua.

Tätä samaa tilannetta tavallaan kuvannee ”Hiljaisuuden Äänen” loppusanat: ”Katso, mik’ ihanainen valkeus taivaan rannalla nyt hohtaa. Taivas ja maa nyt yhtyvät, ja ilmenneistä nelinkertaisista voimista nyt rakkauden laulu kohoo ilmoille... ilo teille, Mjalban ihmislapset. Vaeltaja on palannut takaisin toiselta rannalta. Uusi Arhan on syntynyt.”

Ilmestyskirjan kuvaus jatkuu: ”Ja minä näin ne seitsemän enkeliä, jotka seisoivat Jumalan edessä, ja heille annettiin seitsemän pasunaa.”

Tämä lause tuo taas mieleemme Jumalan valtaistuimen edessä palvelevat seitsemän Planeettahenkeä. Mutta suuremmat järjestelmät heijastuvat pienemmissä. Jos sanomme Bodhisattvan eli Kristuksen edustavan henkistä aurinkoa, Logosta, silloin seitsemän alarodun henkiset Johtajat edustaisivat Planeettahenkiä. Jos Bodhisattva, tämän sinetin varsinainen avaaja, on koko juurirodun Opettaja, silloin nuo seitsemän pasunoivaa enkeliä ovat niitä, jotka Bodhisattvan ylivalvonnan alaisina johtavat seitsemän alarodun kehitystä. Ja kaikki nämä alarotujen Opettajat ovat, niinkuin Bodhisattvakin, Valkoisen Veljeskunnan jäseniä, jotka itse ovat avanneet monta sinettiä.

Että tällaiset mahtavat enkelit esiintyvät nyt tätä sinettiä avattaessa, on seuraus sinetinavaajan edellisestä työstä. Sekä nämä seitsemän mahtavaa enkeliä, että muut, järempänä esiintyvät enkelit, ovat niitä, joita Bodhisattva edellisten sinettiensä avaamisen yhteydessä tehdyllä työllään on ohjannut ja opasta-

nut. Sentähden keskinäinen luottamus ja rakkaus yhdistää heitä yhteisessä työssä.

"Ja tuli toinen enkeli ja asettui alttarin ääreen pitäen kultaista suitsutusastiaa, ja hänelle annettiin paljo suitsuketta pantavaksi kaikkien pyhien rukouksiin kultaiselle alttarille, joka on valtaistuimen edessä. Ja suitsukkeen savu nousi pyhien rukousten kanssa enkelin kädestä Jumalan eteen. Ja enkeli otti suitsutusastian ja täytti sen alttarin tulesta ja heitti maan päälle; silloin syntyi ukkosenjyrinää ja ääniä ja salamoita ja maanjäristystä."

Tämä on kuin alkusoittoa suureen työhön. Siinä näemme kuinka "pyhien rukoukset" on todellinen voima, ja kuinka ne enkelijärjestöjen, hierarkioiden, välityksellä kohotetaan Logoksen luo, josta ne heijastuneina ja voimistuneina vaikuttavat takaisin ihmisten elämään.

Tässä, suuren työn alkaessa, aivan tosiasiallisesti kootaan pyhien vuodattama henkinen voima ja lähetetään se Logoksen siunattavaksi, jotta se Hänen siunaamanaan voimana vaikuttaisi tulevassa työssä. Ja niinkuin enkeli, joka muuten voisi olla itse Bodhisattva, välittää henkisen voiman Jumalan luo, samoin hän välittää sen taas takaisin maan päälle ihmisten luo: "Ja enkeli otti suitsutusastian ja täytti sen alttarin tulesta ja heitti maan päälle", jolla on ihmeellinen vaikutus: "silloin syntyi ukkosen jyrinää ja ääniä ja salamoita ja maanjäristystä."

Niinhän henkisten mahtien, uusien kehityskausien alkajain työ aina vaikuttaa ihmisten maallisissa hommissa kuin ukkonen ja maanjäristys. Sillä tietäähän

uusien periaatteiden omaksuminen vanhojen häviötä. Ja erittäinkin tällaisessa tilaisuudessa, jolloin uusi suuri sivistyskausi on alettava ja paljon henkistä voimaa purkautuu, silloin henkisen paineen vaikutuksesta luhistuu paljon entisiä arvoja, joka onkin välttämätöntä, jotta uudet voisivat näyttäytyä.

Tämä salamoiminen ja maanjärityksen tapainen myllerrys näyttäytyy siinäkin, että toiset ihastuen seuraavat suurten uudistajain työtä, toiset taas, riippuen ennakkoluuloissaan, tahtoen pysyä itsekkään mukavissa asemissaan, joutuvat raivoihinsa, koettaen kaikin voimin vaikeuttaa ja vastustaa uudistavan voiman vaikutusta. Tätä ihmisten mielissä käypää myllerrystä voidaan, kuvaannollisesti puhuen, sanoa ukkosen jyrynäksi ja maanjäritykseksi.

Tämän alkukuvauksen jälkeen alkaa varsinainen pasunoiminen. Ja niinkuin sinettien avaamisessa tuli näyttämö yhä laajemmaksi, toiminta monipuolisemmaksi, mitä useampia sinettejä avattiin, samoin näyttää näiden pasunoimisien laita olevan.

Ja nyt ”ne seitsemän enkeliä, joilla oli ne seitsemän pasunaa, hankkiutuivat pasunoimaan.”

Ensimmäinen enkeli pasunoi.

”Ja ensimmäinen pasunoi; niin tuli rakeita ja tulta, verellä sekoitettuja, ja ne heitettiin maan päälle; ja kolmas osa maata paloi, ja kolmas osa puita paloi, ja kaikki vihanta ruoho paloi.”

Enkelin pasunoiminen kuvaa hänen tekemäänsä työtä.

Koko juurirotua johtaa Bodhisattva, tai oikeammin Manu ja Bodhisattva, Hallitsija eli järjestäjä ja Opettaja. Ja vaikka nuo suuret ylijohtajat panevat alulle ja johtavat koko juurirotua sen kaikkine alarotuineen, niin on alaroduilla tietenkin omat erikoisjohtajansa. Ja ne juuri ovat nämä seitsemän pasunoiavaa enkeliä.

Juurirotu alkaa nyt sillä, että ensimmäinen enkeli alkaa pasunoida, että ensimmäinen alarotu alkaa kehittyä.

Siinä puhutaan maasta, puista ja ruohosta ja niiden palamisesta. Tämä on vertauskuvallinen esitys siitä, kuinka uusi rotu on alettava aivan fyysillisesti, ruumiillisesti. Itse kiinteä ruumiskin on saatava muodostumaan toisenlaiseksi kuin se oli edellisessä rodussa. Se on saatava sopivaksi välineeksi, sopivaksi soittokoneeksi niille uusille aatteille ja ihanteille joita uusi rotu on saattava käytäntöön. Niinhän näemme kuinka nykyisen indo-euroopalaisen rodun ruumiit ovat toisenlaisia kuin neljännen rodun jälellä olevilla kansoilla, mongoleilla, kiinalaisilla ja japanilaisilla.

Uuden juurirodun alussa täytyy tapahtua ruumiillinenkin puhdistus. Rakeet ja tuli, maan, puiden ja ruohojen palaminen, kuvaavat hävittäviä ja uudistavia voimia ja sitä työtä ja tuskaa, mikä ihmiskunnalla ja sen suurilla johtajilla on. Rakeet erityisesti edustavat hävittäviä voimia, tuli taas puhdistavia. Ja niinhän uuden rodun ja sivistyksen alkaessa täytyy käydä: siinä täytyy hävittää ja puhdistaa vanhaa, jotta uutta voisi syntyä. Sillä eihän uutta

rotua aleta ”tyhjästä”; se kehitetään edellisen rodun ruumiista ja sivistyksestä.

Rakeet ja tuli ovat verellä sekoitettuja, joka antaa kaikelle uhrin leiman. Kaikki hävitys ja puhdistus ja uuden luominen tapahtuu uhrina, uhrina uuden rodun ja sivistyksen alttarilla, ihmiskunnan kehityksen onneksi ja menestykseksi.

Toinen enkeli pasunoi.

Toisen enkelin pasunoidessa on kuva jo toisenlainen. Siinä ei enää puhuta vain kiinteistä aineista, vaan myös merestä, sen eläjistä ja siinä purjehtivista laivoista Sanotaan: ”Ja toinen enkeli pasunoi; niin heitettiin mereen ikäänkuin suuri, tulena palava vuori; ja kolmas osa merestä muuttui vereksi ja kolmas osa meren eläjistä, joissa henki on kuoli, ja kolmas osa laivoista hukkui.”

Jos nyt pitäisimme kirjaimellisesti kiinni periaatteiden järjestyksestä, niin pitäisi tämä toisen enkelin pasunoiminen, toinen alarotu, koskea toista periaatetta, koska ensimmäinen koski ensimmäistä.

Tässä kuitenkin puhutaan merestä, joka vertauskuvastossa yleensä kuvaa tunnetta, siis neljättä periaatetta. Mistä tällainen hyppäys? Tämä selviää muistaessamme mitä I osassa puhuttiin samalla kertaa vaikuttavista suuremmista ja pienemmistä kehityskausista. Silloin sanoimme nykyisen ihmiskunnan kaikkine rotuineen olevan suuremmissa kehityskausissaan, nim. ketjussa, kierroksessa ja pla-

neetassaan, neljännessä, tunteen merkissä. Tunne on siis se periaate, jota ihmiskuntamme kaikissa nykyisen kiertokulun roduissa pohjimmallaan puhdistaa ja kehittää. Ja vaikka siis ensimmäisessä alarodussa on luonnollisesti pantava erityinen huomio kiinteään ruumiiseen, niin seuraavissa tunneruumiin puhdistaminen tulee aina olemaan pohjana.

Nykyisen kiertokulun myöhemmissäkin roduissa, joissa numerjärjestyksen mukaan pitäisi ylempiä periaatteja kehitettävän, pääsevät ylemmät voimat vain siten esille, että ne vaikuttavat puhdistavasti tunneruumiin.

Mutta joskin tässä toisessa pasunoimisessa on pohjana meri, tunneruumi, niin se mikä tähän mereen heitetään, on fyysillinen kappale, **palava vuori**. Tämähän on samaa kuin jos sanottaisi: vaikkakin tunneruumi pohjimmallaan on kehityksen alainen, niin kuitenkin se tapahtuu toisen periaatteen, eetteriruumiin välityksellä, joka kuuluu fyysilliselle tasolle. Palava vuori heitetään mereen: muodostuksen ja puhdistuksen palavassa tilassa oleva eetteriruumi heitetään tunneruumiin, jotta molemmat yhdessä puhdistuisivat, jalostuisivat.

Että vuori, eetteriruumi, on palavassa tilassa, se samalla kuvaa sitä työtä mitä vaaditaan, jotta ihmisluonteen periaatteen saatettaisiin hehkuvaan tilaan, taipuisempaan tilaan, jotta niitä menestyksellä voitaisi muovaila kelpoiksi välineiksi uusille aatteille.

Meren osittainen vereksi muuttuminen tässäkin luonnollisesti kuvaa sitä kärsimystä ja tuskaa, sitä uhria,, mikä kohtaa niitä minuuksia, joiden tunne-

luontoa aletaan näin kiivaammin muokata ja puhdistaa.

Meren eläjäin osittaisella kuolemalla tarkotettanee ihmisessä piilevien eläimellisten tunteiden, jotka tunnetasolla esiintyvät kuin elävinä olentoina, osittaista häviämistä. Sillä siinähan tunneluonnon puhdistuminen on, että sieltä pestään tai poltetaan alempia muotoja, jotta ylemmät pääsisivät esille.

Laivojen osittainen tuhoutuminen taas voisi kuvata sitä, että ihmisiltä häviää halu purjehtia karkeiden tunteiden merellä.

Näin tämä toisen enkelin pasunoiminen kuvaa sitä työtä mitä toisessa alarodussa tehdään, jolloin ylemmät jumalalliset voimat vaikuttavat muokkauksen alaisen, palavassa tilassa olevan eetteriruumiin välityksellä tunnerruumiiseen, puhdistaan ja jalostaan tunneluontoa.

Kolmas enkeli pasunoi.

”Ja kolmas enkeli pasunoi, niin putosi taivaasta suuri tähti, palava kuin tulisoihitu, ja se putosi jokiin, kolmanteen osaan niistä, ja vesilähteihin. Ja tähden nimi oli Koiruoho. Ja kolmas osa vesistä muuttui koiruohoksi, ja paljo ihmisiä kuoli vedestä, koska se oli karvaaksi käynyt.”

Koska tässä kolmas enkeli pasunoi, niin olisi kolmas prinsippi, sanokaamme praana, elämän voima, muokkauksen alaisena. Siksipä ei tässä enää kuumeneta eikä heitetä fyysillisiä kappaleita, vaan palavassa tilassa oleva suuri tähti taivaasta. Se putoo

edelleen veteen, mutta ei enää mereen, vaan jokiin ja vesilähteihin.

Tämä on edelleen tunneluonteen puhdistamista, mutta nyt ylifyysillisen prinssiin kautta, joka on palavassa, siis vaikuttavasti muovautuvassa tilassa. Ja koska vaikuttaja on tässä korkeampi kuin edellisessä pasunassa, siksi sen vaikutuskin kohdistuu syvemmälle tunneluontoon. Sillä niinkuin meri saa vetensä, paitsi sateen kautta, joista ja vesilähteistä, samoin alempi tunneluonto saa voimansa, paitsi ulkoisista kiihottimista, syvemmältä sieluelämän joista ja lähteistä. Jos merta pitäisi kuivattaa, täytyisi tietenkin "sulkea" joet ja vesilähteet. Samoin jos ihmisen pitää vapautua karkeista eläimellisistä haluistaan, täytyy lakata niitä hemmottelemasta syvemmällä sieluelämän voimilla.

Sitten sanotaan: "Paljo ihmisiä kuoli vedestä, koska se oli karvaaksi käynyt."

Tämä on ymmärrettävissä kahdellakin tavalla. Ensiksi niin, että paljo ihmisiä väsyä noissa raskaissa ponnistuksissa. Tuo itsetietoisesti nopeampaan liikkeeseen pantu elämä tuntuu heistä liian kuivalta, tai raskaalta, "karvaalta", ja siksi he jättävät etuoikeutensa olla mukana laskemassa perustusta uudelle sivistystemppelille. Henkisesti kannalta se on heille kuolema, siirtyminen ylemmältä alemmahan tilaan.

Toisella tavalla kohtaa kuolema niitä, jotka uljaasti kestävät ponnistuksissa. Sisäisen kehityksen kautta he vapautuvat joistakin alemmista taipumuksista, joissa he ennen viihtyivät. He kuolevat pois siitä tilasta, jossa ennen alemmien nautintojen vettä joi-

vat, koska se nyt, kun korkeampia nautintoja on heidän tunteeseensa kotiutunut, tuntuu heistä ”karvaalta”. He ovat kuolleet entisestä tilastaan, ikävöiden jotakin ylempää ja jalompaa. Ja tämä on tulos siitä, että ovat kestäneet sen jännityksen ja paineen, mikä johtui jumalallisten voimien vaikuttaessa uudelleen muodostuvan praana-prinsiipin kautta heidän tunneluonteeseensa.

Neljäs enkeli pasunoi.

”Ja neljäs enkeli pasunoi, niin kolmas osa aurin-gosta ja kolmas osa kuusta ja kolmas osa tähdistä lyötiin, jotta kolmas osa niistä pimenisi ja päivä kolmannelta osaltaan olisi valoton, ja niinikään yö.”

Käyttäessämme edelleen samaa avainta, pitäessämme piinni prinsiippien järjestyksestä, oltaisi tässä, koska on kyseessä neljännen enkelin pasunominen, etupäässä tunneruumiin kanssa tekemisissä.

Merkkillistä kyllä, tässä ei ole muita merkkejä kuin se, että valon välittäjät, aurinko, kuu ja tähdet osittain pimenevät.

Mistä tämä pimeneminen johtuu? Varmaankin siitä, että tunne-elämä tulee nyt erittäin voimakkaaksi, koska se on, jos niin sanoisimme, kaksinkertaisessa kuumennuksessa. Sillä nythän oikeastaan vaikutetaan tunteeseen tunteen kautta. Ja tämä estää älyn ja muiden korkeampien valojen valaisemasta ihmisten tajunnan taivaalla. Kiihottunut tunne pimittää ne.

Aikansa aherrettuaan tunteensa johtamina, heräävät ihmiset lopulta huomaamaan, mihin umpikujan-

teeseen pelkän tunteen johtamina tullaan. Silloin kaivattaisi enempi, sanokaamme järjellistä valoa elämään. Ja kun sitä ei ole, joudutaan pimeyteen. Pelkän tunteen valo, jota ennen seurattiin, osottautuu riittämättömäksi. Ja tällaisen tarpeen voimakkaaseen tuntemiseenhan oikeastaan sisältyy avain seuraavaan sivistyskauteen. Sillä vasta sitten, kun huomataan jotakin tarvittavan, osataan sitä tarjottaessa ottaa vastaan.

Ihmisten huomatessa tämän tilansa riittämättömäksi, seuraa siitä suuria ponnistuksia tästä tilasta, tästä pimeydestä ylösnousemiseen, joten suuri työ odottaa. Sentähden voidaan sanoa: "Ja minä näin, ja kuulin yhden keskitaivaalla lentävän kotkan sanovan suurella äänellä: "Voi, voi, voi maan päällä asuvia niiden järeillä olevien pasunanäänien tähden, joita kolmen enkelin vielä on määrä pasunoida!"

Kotkan lentäminen keskitaivaalla voisi merkitä sitä, että nyt ollaan yhden kehityskauden keskivälillä, koska kolme enkeliä on jo pasunoinut, neljäs, keskimäinen, parhaallaan pasunoi, ja kolme on vielä pasunoimatta.

Ja koska kehitys samalla kulkee aina alaspäisessä ja ylöspäisessä kaaressa, ollaan keskimäisessä tavallaan syvemmällä aineessa, joten edellä mainittu pimeys on ymmärrettävä myös tästä johtuneeksi. Kolmen järeillä olevan alarodun kehitys tulee muodostamaan ylöspäisen puolen kehitysspiraalin jaksotaisuudessa. Silloin on pyrittävä irtautumaan alhaalta, maassa olevasta; pyrittävä ylöspäin henkisyttä kohti.

Tämä maisista irti suhtautuminen on tietysti raskasta niille, jotka niihin ovat mieltyneet. Niinhän enkelin ”voi”-huutokin kohdistuu niihin, jotka ”maan päällä” asuvat, jotka mieluummin pysyisivät maassa, alemmassa itsekkäässä elämässä, kuin kohoutuisivat kehityksen mukana ylöspäin, henkisyyttä kohti.

Näiden alaspäin, maahanpäin katselevien elämä muodostuu suureksi kärsimykseksi, koska he hitaudellaan joutuvat vastustamaan elämän ylöspäistä kulkua jälellä olevissa ylöspäisissä kehityskausissa. Ja tätä surkeutta lisää vielä se, että kehitys avaa korkeampia kykyjä ja voimia ihmisten käytettäväksi, joita he sitten käyttävät itsekkäisiin tarkoituksiin, saattaen tuhoa itselleen ja muille. Sentähden: voi, voi, voi niitä, jotka tahtovat riippua maassa.

Viides enkeli pasunoi.

”Ja viides enkeli pasunoi; niin minä näin tähden, taivaasta maan päälle pudonneen, ja sille annettiin syvyyden kuilun avain; ja se avasi syvyyden kuilun, ja kuilusta nousi savua, niinkuin savu suuresta pätistä, ja kuilun savu pimitti auringon ja ilman.”

Näin alkaa kuvaus viidennen enkelin pasunoimisesta.

Muistakaamme tässä oltavan viidennen prinssiipin, älyn kanssa tekemisissä. Äly eli jumalainen järki on se tähti mikä taivaasta putoo maan päälle, maiseen ihmiseen, tehden hänestä ajattelevan olennon. Ja alkaessaan älyään käyttää, avaa ihminen sillä monta asiaa, syvyyden kuilua.

Mutta koska ihmiskuntamme pohjimmaltaan, varsinaisemmalta olemukseltaan vielä on tunnetta, niinkuin edellä on puhuttu, joutuu äly tunteen hallitsemaksi, ”palkkavaimon pojaksi”, jos niin sanoisimme. Ihminen ei kykene älyään käyttämään ylempien voimien kanssa sopusoinnussa. Tästä johtuu paljon kärsimystä. Sillä vaikka ihminen älyllään hankkii lisää tiedon valoa, estää tunne sen kirkkaan palamisen; se vain savuttaa, joka savu pimittää auringon ja ilman.

”Ja savusta lähti heinäsiirkkoja maan päälle, ja niille annettiin valta, niinkuin maan skorpioneilla on valta.”

Näillä savusta lähtevillä heinäsiirkoilla voidaan kuvata niitä monia keksintöjä ja laitteita, joita ihmiskunta älypuoltansa kehittämällä loihtii esille. Että nuo heinäsiirkat saavat kiusallisten skorpionien ominaisuuden, johtuu juuri siitä, että tunne hallitsee älyä, jolloin ihmiset eivät kykene käyttämään keksintöjään henkisesti luovaan työhön, vaan kaikenlaisten tunneluontonsa, itsekkäiden pyyteidensä pöngittämiseen. Ja hyvin kuvaavasti sanotaankin heinäsiirkoille annetun vallan vahingottaa ”ainoastaan niitä ihmisiä, joilla ei ole Jumalan leimaa otsassaan”.

Otsahan kuvaa juuri älyä. Ja ken käyttää älyään sopusoinnussa jumalallisen lain kanssa, hänen otsassaan on Jumalan leima. Ja koska hänen toimintansa on sopusoinnussa ylöspäisessä kehityksessä vallitsevan lain kanssa, ei hän joudu heinäsiirkkojen vaivatavaksi; hän aivankuin vapautuu ”voi”-huudosta. Mutta kuka ei anna älyään leimata Jumalalle, vaan

"itselleen", hän joutuu älyllisestä työstään kärsimään.

"Ja niille annettiin valta vaivata heitä viisi kuukautta, vaan ei valtaa tappaa heitä."

Tässä on eräs hämärä kohta, joka, jos lähdemme sitä tutkimaan, vie meidät syrjään aineestamme. Siinä sanotaan tämän vaivaamisen sallittavan "viisi kuukautta". Mitähän tuo aikamäärä tarkoittaa? Koettakaamme ajatella. Muistakaamme olevamme tekemisissä viidennen pasunan kanssa. Mutta viides pasuna on yhdellä tavalla läheisessä yhteydessä viidennen sinetin kanssa. Ja siitä puhuttaessa muistamme kuinka sen avaajasta tuli täydellinen Mestari. Ja vaikka nyt onkin puhe pää-asiassa seitsemännen sinetin avaajan, Bodhisattvan työstä, niin samalla hänen suuri työnsä on nyt viidennessä pasunassa, joka vastaisi viidettä sinettiä siinä merkityksessä, että toiset, nuoremmat, voivat tässä avata omaa viidettä sinettiään, palvella Bodhisattvaa sillä työllä, mikä tekee heistä Mestarin. Ja että tämä työ, tämä vaivaantuminen, kestää viisi kuukautta, voisi todentua siinä, että, jos niin rohkenisimme arvella, vihittävän on tässä viidennen sinetin avaamisessa toimitettava viisi ruumistusta maan päällä. Vihityn olisi synnyttävä viisi kertaa maan päälle suorittaakseen sen työn mikä tekee Arhatista Mestarin.

Tätä ei kuitenkaan saisi niin ymmärtää, että kunhan Arhati vain syntyy viisi kertaa fyysilliseen ruumiiseen ja ne loppuunkuluttaa, silloin hänestä olisi tullut Mestari. Ei; tämä olisi vain kuin minimimäärä, jossa ajassa voidaan viidennen sinetin avaami-

seen kuuluva työ suorittaa, jos käytetään kaikkia voimia ja kaikkia avautuvia tilaisuuksia; hiljemmin toimiessa voi mennä useampiakin ruumistuksia.

Jatkakaamme taas ainettamme.

Kuvaavasti sanotaan heinäsirkoilla olevan vallan vaivata, "vaan ei valtaa tappaa". Tämä on hyvin ominaista älyllisen itsekkäässä yhteiskunnassa. Siinä hän ei ole lupaa suorastaan ketään tappaa, mutta kiusaksi ja vaivaksi nuo älylliset keksinnöt tulevat, kun niitä tuetaan patenteilla, kun älyllisesti voimakkaammat käyttävät kekseliäisyytensä heikompia hallitakseen, niistä hyötyäkseen. Ja tuollaisen älyllisen keinottelujärjestelmän kehityttyä huippuunsa, muodostuu se lopulta vaivaksi niinhyvin vaivaajille, keinottelijoille itselleen, kuin keinottelijoiden uhreillekin, niin suureksi vaivaksi, että ihmiset mieluummin kuolisivat pois kuin eläisivät sellaisissa oloissa. Eli niinkuin sanotaan: "Ja niinä päivinä ihmiset etsivät kuolemaa, eivätkä sitä löydä; he haluavat kuolla, mutta kuolema pakenee heitä."

Toiselta puolen voimme ajatella vaivaantumisella tarkotettavan lisääntyvän työn velvotusta. Kun ihmisessä herää korkeampia kykyjä, täytyy hänen niitä käyttää. Jos hän tämän talenttinsa panee käyttämättömyyden maahan, silloin se menee, kuihtuu. Ja ihmiskunnan tässä pasunassa saadessa älynkyvyn osittaisesti käytettäväkseen, on itsestään selvää, että heidän täytyy älyään harjotella ja käyttää, sillä ovathan toiminta ja kehitys suorassa suhteessa keskenään.

Mutta tämä kiinteä toiminta tuntuu vaivaavan rasittavalta, joten ihmiset mieluummin "haluavat kuolla", s.o. jättäytyä toimeentuloon. Mutta tämä on lopullisesti mahdotonta: "Kuolema pakenee heitä." Sillä kehityksen kerta herätettyä älyllisen puolen, ei sitä enää saada olemattomaksi, vaan on kuljettava kehityksen mukana tahtoen tai tahtomatta. Elleivät tahdo leimata älyään Jumalalle, saavat he olla vaivattuina, "voi"-huudon alaisina, kunnes taipuvat tämän tekemään.

Sitten kuvataan kuinka "heinäsirkat olivat sotaan varustettujen hevosten kaltaiset, ja niiden päässä oli ikäänkuin seppeleitä, kullan näköisiä, ja niiden kasvot olivat ikäänkuin ihmisten kasvot; ja niillä oli hiukset niinkuin naisten hiukset, ja niiden hampaat olivat niinkuin jalopecurain hampaat. Ja niillä oli haarniskat ikäänkuin rautahaarniskat, ja niiden siipien kohina oli kuin sotavaunujen jyminä, kuin monien hevosten, jotka taisteluun kiitävät".

Kaikki tuo naamioiden loisto ja melu ja sotaisuus voi kuvata sitä ulkonaisesti loistavaa sivistystä, sitä mahtavaa liikehuijauksen ja keinottelun melua, jota tunteen ja itsekkäisyyden orjuudessa toimiva ja aina omien etujensa puolesta taistelunhaluinen äly synnyttää. Älyllinen huijaus ja oveluushan muodostaa elämän pelkäksi taisteluksi, niin että onkin opittu sanomaan elämää taisteluksi ja taistelua elämäksi.

Vielä sanotaan: "Ja niillä oli pyrstöt pistimineen, sellaiset kuin skorpioneilla, ja pyrstöissä oli se voima, mikä niillä oli vahingottaa ihmisiä viisi kuukautta; niillä oli kuninkaanaan syvyyden enkeli, jonka nimi

hebreaksi on Abaddon ja kreikaksi Apollyon (suomeksi Kadottaja).”

Tällä kuvauksella, jossa hevosilta näyttävien heinäsiirkkojen etupuoli on koristeltu, loistava ja mahtava, mutta pyrstöpuoli vahingottava, nähtävästi kuvataan itsekkäästi ja ovelasti älyllisen toiminnan kahta puolta, sitä mitä se lupaa, miltä se edestäpäin näyttää, ja sitä millaisia hedelmiä se tuottaa, millainen on sen toiminnan vaikutus.

Kaikki keinottelevan älyllisyyden luoma sivistys näyttää tuotteitaan ja ”palvelustaan” tarjotessaan niin ”siunaukselliselta”, hyödylliseltä, kauniilta ja mahtavalta. Mutta tavallisesti tällaisen pintapuolisen sivistyksen jälessä kulkee musta varjo: köyhäintalot, hulluinhuoneet, käräjätalot, asianajotoimistot, vankeilat.

Etupuoletta se näytti kauniilta ja mahtavalta, mutta jälkipuoli, pyrstö, sen vaikutus on ihmisille vaivaksi ja vahingoksi, mikä vaiva karmallisten lakien mukaan lopullisesti kohtaa vahingottajaa itseään.

Lopuksi sanotaan näiden hevosina esiintyvien heinäsiirkkojen kuninkaana olevan syvyyden enkeli, Abaddon, Kadottaja.

Älyn tuotteiden kuningas on syvyyden enkeli, koska älyä hallitsee alempi voima, tunne. Jos äly palvelisi ylempäänsä, ylempää ymmärrystä, totuuden ja rakkauden henkeä, silloin sen hevosten kuninkaana olisi korkeuden enkeli, Rakentaja.

Tämä syvyyden enkeli on samalla Kadottaja, joka kadottavaisuus voidaan kuitenkin ymmärtää kahdel-

lakin tavalla. Sillä korkeuden enkelin joskus päästessä älyn kuninkaaksi, hävitetään, kadotetaan paljon entisiä älyn luomia kaikilla aloilla. Mutta nyt syvyyden enkelin ollessa älyn kuninkaana, kun älyä käytetään itsekkäästi ja keinotellen, silloin se rakentelee kadotusta, häviötä varten, jonka luomat laitokset ajan tullen raukeavat tyhjään.

Jos vielä asettaisimme tämän viidennen enkelin pasunoimisen rinnan juurirotumme viidennen, europalaisen sivistyksen kanssa, niin täytyisipä myöntää niiden hyvinkin vastaavan toisiaan. Europalaisessa sivistyksessä on ollut, koska se kuuluu sekä viidenteen juurirotuun että sen viidenteen alarotuun, huomattavasti toimijana alempi manas, alempi äly, joka on vain heijastus todellisesta, ylemmästä manaksesta. Se kuitenkin esiintyy naamioituna älynä, niinkuin heinäsirkat esiintyvät naamioituina hevosina. Koska toimiva äly ei ole yhdistyneenä ylempään manakseen, korkeuden enkeliin, Rakentajaan, vaan toimii tunteen, syvyyden enkelin, Kadottajan palveluksessa, sentähden sen toiminta tuottaa kärsimystä, vaivaa, kadotusta.

Mutta kuinka tahansa: tulos on kuitenkin luettava tehdyksi työksi, joka opettaa ihmisiä ainakin vaivalla ja kärsimyksellä. Se kehittää myös älyn kykyä, niin että kun se joskus leimataan Jumalalle, tulee siitä pystyvä ja kestävä työkalu Rakentajan kädessä. Ja siksi voidaan sanoa: "Ensimmäinen 'voi!' on mennyt", tehdäkseen toisen "voin" ilmaantumisen mahdolliseksi.

7 LUKU.

KUUDES JA SEITSEMÄS ENKELI PASUNOIVAT.

Pitkä ja monenkirjava kuvien sarja ilmenee kuudennen enkelin pasunoidessa.

Jatkaessamme edelleen samalla avaimella, mitä edellä olemme käyttäneet, olisi tässä kuvattuna kuudennen alarodun työ.

Ehkä sivumennen katselisimme asiaa vielä oman kehityskautemme valossa. Koska elämme nyt viidennessä juurirodussa, suuressa aarialaisessa rodussa, jossa äly on pinnalla vaikuttamassa tunteeseen, niin voisimme sanoa, että kun juurirotumme kuudes alarotu alkaa vaikutuksensa, silloin ihmisen kuudes, buddhinen eli kristos-voima vähän herätetään, jolloin se vaikuttaa älyn kautta tunteeseen, koska äly edelleen on juurirodun vastaavan numeron kautta herätettynä ja tunne on yhä pohjimpana kehitettävänä.

Koska siis ylempi tunne, veljesrakkaus, vaikuttaa älyn läpi alempaan tunteeseen, tulee tunne olemaan melko voimakkaasti herätettynä. Siksiäpä sanotaankin tulevan sivistyksen käyvän naisellisuuden, sydämen merkeissä, ja siksi sana "veljeys" alkaa yhä voimakkaammin kaikia aatteellisissa liikkeissä.

"Ja kuudes enkeli pasunoi; niin minä kuulin äänen tulevan Jumalan edessä olevan kultaisen alttarin neljästä sarvesta, ja se sanoi kuudennelle enkelille, jolla oli pasuna: 'Päästä ne neljä enkeliä, jotka ovat sidottuina suuren Eufrat-joen varrella.' Silloin päästettiin ne neljä enkeliä, jotka tunnilleen, päiväl-

leen, kuukaudelleen ja vuodelleen ovat valmiina tapamaan kolmannen osan ihmisistä.”

Mitä ovat nuo kultaisen alttarin neljä sarvea, joista tuleva ääni käskee päästämään ne neljä enkeliä, jotka ovat sidotut Eufrat-joen varrella?

Nuo neljä sidottua enkeliä voivat ensiksikin olla alempi nelinäisyys, joko yksilössä tai ihmiskunnassa, jotka ovat sidottuina aistillisuuden joella. Ja niiden vastaavat voimat ylemmässä minässä ovat alttarilla, uhripaikalla, josta tuleva ääni käskee minätajuntaa elähyttämään alempia vastakkaisuuksia vilkkaampaan toimintaan.

Toiseksi näillä neljällä enkelillä voidaan kuvata Valkoisen Veljeskunnan jäseniä, jotka ovat sidotut suuren Eufrat-joen varrella, s.o. jossakin määrättyssä työssä kehityselämän suuren virran varrella, huolehtimassa suuren kehityksen määrättyjä puolia. Nyt suuren kehityskauden alkaessa, annetaan toimivalle Johtajalle määräys vapauttaa heidät, jotta voisivat liittyä heille kuuluvaan työhön uuden juuri- ja alarodun alkaessa. Sillä muistakaamme kuinka teosofisessa kirjallisuudessa, etenkin Annie Besantin kirjoissa, puhutaan mitenkä uusi juurirotu kehitetään siitä edellisen juurirodun alarodusta, jolla on alarotuna sama järjestysnumero kuin seuraavalla juurirodulla. Niinpä ei nyt tämän kuudennen enkelin pasunoidessa ole kyseessä vain kuudennen alarodun syntyminen nykyisessä viidennessä juurirodussamme, vaan samalla myös kuudennen juurirodun alkaminen.

Senpätähden, vaikka onkin kyseessä kuudennen enkelin pasunoiminen, ei hän toimi yksin, vaan toisia

suuria Opettajia esiintyy yhteistoiminnassa hänen kanssaan. Onhan teosofisessa kirjallisuudessa suoraan sanottu, kuinka kaksi suurta Mestaria, tai enkeliä, niinkuin Ilmestyskirja sanoo, ovat Teosofisen Seuran kautta alkaneet työn uutta sivistyskautta varten, ja kuinka heihin myöhemmin ovat liittyneet kristinuskon kaksi suurta Vihittyä, eli siis neljä, niinkuin Ilmestyskirja sanookin.

Heidän sanotaan olevan valmiit tappamaan kolmannen osan ihmisistä tarkalleen määrättyinä aikoina.

Tällä varmaankin kuvataan sitä suurta alttiutta ja uhrautuvaisuutta jolla he ovat valmiit ryhtymään työhön ja jatkamaan sitä läpi suurempien ja pienempien kehityskausien. Tällä suurella työllään he kohottavat ihmisten tajuntaa kohti henkisempää elämää, niin että he tavallansa kuolevat pois silloisesta alemmasta tajuntatilasta. Sillä kuolema merkitsee tässä, niinkuin muissakin henkisissä kirjotuksissa, siirtymistä tajuntatilasta toiseen, joko ylös- tai alaspäin. Ja jos nämä suuret herätysenkelit saavat työllään, henkisillä ponnistuksillaan edes huomattavan osan kohoutumaan ylöspäin, silloin ihmiskunnan keskitalunta on kohoutunut, joten ne, jotka eivät ole mitään yrittäneet, ovat jääneet asteen keskitasoa alemmaksi, ja siis myös jossain määrin kuolleet, jääneet jälkijoukkoon. Ja silloin he saavat tuntea elämän raskaan pyörän kintereillään, joten ovat miltei pakotetut kiirehtimään kulkuaan. Ja niin suurien enkeleiden työ, joko suorasti tai epäsuorasti, tulee kaikkien hyväksi.

Ratsastajain joukot.

Näiden suurien johtajain ohella ottavat suuret joukot uhrautuvaan palvelustyöhön taipuisia ihmisiä osaa tähän suureen uudistustyöhön. Niinpä Annie Besant kirjassaan "Ihminen, mistä ja miten?", puhuu tuollaisesta erikoisesta ihmistyyppistä, joita hän nimittää **palvelijoiksi** juuri sen luonteensa perusominaisuuden tähden, että ovat aina halukkaita tekemään palvelustyötään siellä missä heitä kulloinkin tarvitaan. Ja samassa kirjassa selostetaan heidän työtänsä edellisten suurien sivistyskausien alkaessa. Niinpä saamme erityisesti tutustua heidän toimintaansa siinä suuressa uudistustyössä mitä tehtiin meidän viidennen juurirotumme alkaessa Aasiassa, siellä missä nyt on Gobi-erämaa. Siellä luotu uusi rotu tuli siksi rungoksi josta ovat lähteneet indoeuroopalaiset tähänastiset alarodut sivistyksineen.

Tämän palvelijajoukon nykyisestä työstä sanotaan vielä, että he ovat taas Teosofisen Seuran välityksellä kootut yhteen laskemaan työllänsä perustusta kuudennelle sivistykselle, ensin nykyisen juurirodun kuudennelle alarodulle, josta sitten edelleen kehitetään kuudes suuri juurirotu, jonka kotipaikkana tulisi olemaan Pohjois-Amerikka, tai sen lähellä meren pohjan kohoutumisella syntyvä uusi manner.

Tämä palvelijain joukko tulee välittömästi mieleemme lukiessamme Ilmestyskirjan seuraavaa säkeistöä: "Ja ratsuväen joukkojen luku oli kaksikymmentä tuhatta kertaa kymmenen tuhatta; minä kuulin niiden luvun."

Tämä on huimaava luku. Sillä jos 20,000 kerrotaan 10,000:lla, saamme 200 miljoonaa. Tätä ei kuitenkaan tarvitse niin ymmärtää, että heitä olisi niin paljon. Pikemmin tuo luku ilmaisee heidän luku-arvoaan työvoimana. Ja kuvaavaa muuten onkin, ettei heidän lukuaan ilmoiteta suoraan, vaan kertomalla. Niin voimmekin ajatella heidän paljousluvukseen 20,000, mutta kuulijaisen ja palvelustyössä ponnisteleavan luonneominaisuutensa tähden he kukin johtajansa kädessä muodostavat sellaisen voiman joka vastaa 10,000 tavallista ihmistä. Ja niin he yhdessä, kun kaikki ovat valmiit jättämään yksityispyyteensä ja halukkaita työskentelemään yhden suuren suunnitelman hyväksi, muodostavat tuon huimaavan työvoiman, mikä vastaa 200 milj. tavallista ihmistä, jotka puuhaavat omissa asioissaan, omien pienien suunnitelmiensa hyväksi, jättäen veljiensä edut suunnitelmiensa ulkopuolelle.

Tämän yhteydessä voimme muistaa raamatun kertomusta Sodomasta, kuinka se olisi säästynyt kymmenen vanhurskaan tähden. Sillä totuuden vaa'an toisessa päässä he olisivat voineet — jos Ilmestyskirjan laskua käyttäisimme — pitää vaakaa tasapainossa 100,000 "lainrikkojaa" vastaan. Mutta kun heitä ei ollut riittävästi, menetti vaaka tasapainonsa ja Sodoma sortui. Ainoastaan Lot perheineensä johdatettiin pois häviön edellä.

Tämä sama suhde ja laki tietysti vallitsee jokaisessa maassa ja kansassa. Missä maassa totuus ja oikeus poljetaan vissiä rajaa alemmaksi, se valtio,

se kansa sortuu. Mitään kansaa ei lopullisesti muu pelasta, kuin sen omat vanhurskaat. Ja niinpä jokaisen kansan kansalaisilla on aina tilaisuus heittää työnsä totuuden ja uhrautumisen vaakakuppiin. Ajatellaanpa vaan suomalaisina omaa kansaamme. Olisipa meidän hyvä karmamme sallinut sirotella tänne noita "vanhurskaita", noita ratsumiehiä, silloin meidän Abrahamimme eli, niinkuin olemme Pekka Ervastin mukaan oppineet sanomaan, Kansallishaltiamme voisi iloita kansansa tulevaisuudesta.

Tästä näemme mikä suunnaton merkitys ja voima on totuudella ja uhrautumisella. Senpätähden suurten uskontojen alkuperäisissä opeissa pannaan ratkaiseva merkitys rakkaudelle, palvelustyöhön uhrautumiselle. Ja mikäli uskonnoissa tämä alkuperäinen oppi unhotetaan, sikäli niiden opit muuttuvat kuolleiksi, "kilisiviksi kulkusiksi." Sama tietysti koskee jokaista yksilöä. Jos kenen usko olisi niin luja, että hän yhä suuremmassa määrässä jaksaisi "luopua pelloistaan" j.n.e. minun, s.o. totuuden ja rakkauden tähden, edustaisi hän ihmiskunnan kehityspyörässä tuhansin kerroin suurempaa voimaa.

Edelleen jatkuu kuvaus näistä urheista ratsumiesten joukoista: "Ratsastajilla oli tulipunaiset ja tummansinertävät ja tulikivenkeltaiset haarniskat; ja hevosten päät olivat kuin jalopeurain päät, ja niiden suusta lähti tulta ja savua ja tulikiveä."

Tässä sekottuvat miehet ja hevoset toisiinsa. Miehet ovat kolmivärisissä haarniskoissa, ja hevosten suusta lähtee näitä värejä vastaavat tulokset: tulta, savua ja tulikiveä.

Tajuava ja toimiva äly on tässä se ratsu, jolla ratsastetaan. Äly on jalostunut, on saanut jalopeuran jalon ja urhoollisen ominaisuuden. Ja ratsastajain kolmiväriset haarniskat kuvaavat heidän sisäisten voimiensa tilaa. Voisimme sanoa: tulipunainen näyttää heidän tunteensa hehkua, tummansinertävä heidän ylempää, rehellistä ymmärrystään, ja tulikiivenkeltainen heissä elävää kristusvoimaa, uhrautuvaa veljesrakkautta.

Nämä ratsastajien kolmiväriset haarniskat voitaisi kyllä mainita toisillakin, monelle ehkä tutummilla nimillä: usko, toivo, rakkaus. Usko on tulipunaisena hehkuvan tunteen, sydämen ominaisuus. Tästä herää vähitellen jalostuva, ylempi järki, joka ei tyydy pelkkään uskoon, vaan miettii ja toivoo löytävänsä yhä syvempiä uskottavia arvoja. Tämä toivon kipinä, järjen kipinä, sytyttää buddhisen, kristosvoiman tuleen. Silloin kaikki kolme ovat yhdessä, muodostaen ne henkiset haarniskat, joihin ratsastaja on työssään pukeutunut.

Ajatus, hevonen, on varsinainen ulospäisen toiminnan työväline. Sentähden noiden ratsumiesten ominaisuudet tulevat käytännöllisesti esille älyn, hevosten suun kautta; tulee tulta, savua, tulikiveä heidän suustaan, luovaa työtä tekevän älyn käyttövälineestä; lähtee käytäntöön vaikuttavina voimina uskoa, toivoa ja rakkautta. Tuli kuvaisi toimivaksi tullutta uskoa, joka palaessaan synnyttää liikevoimaa. Savua taas ei voi olla ilman tulta, niinkuin ei toivoa voisi olla ilman uskoa. Toivon-savun, toimin-

taan heränneen ylemmän järjen näkyminen todistaa, että on olemassa myös uskon tulta.

Mutta tulta ja savua ei voisi olla ellei olisi myös tulikiveä, jotakin mikä palaa. Samoin ei usko ja toivo voisi olla eläviä, ellei olisi rakkautta, joka vie ihmisen kykyineen ja voimineen poltettavaksi toiminnan uhrialttarilla.

”Näistä kolmesta vitsauksesta sai kolmas osa ihmisiä surmansa: tulesta ja savusta ja tulikivestä, jotka lähtivät niiden suusta. Sillä hevosten voima oli niiden suussa (älyn voima on luovassa työssä, Kirj. lisäys) ja niiden hännässä; niiden hännät näet olivat kuin käärmeet, ja hännillä oli päät, joilla ne vahingottavat.”

Tällainen rakkauden palvelustyö, joka vaikuttaa liikkeellepanevana voimana ihmisten sisäisessä elämässä, se tuntuu ihmisistä aina tukahuttavalta tulikiven savulta. Mutta sittenkään nuo rakkauden palavat soihdut eivät ole hukkaan palaneet: jotkut aina ovat heidän vaikutuksestaan myös syttyneet tuleen, joka tuli on polttanut heistä kenties kolmannoksen entistä välinpitämättömyyttä, toisten ehkä, jotka luulivat palavansa jo riittävällä tulella, väsyessä ja jäädessä nukkumaan väsyneen Lasaruksen kuolonunta.

Paitsi suullaan, vahingottavat nämä hevoset myös käärmeiden kaltaisilla hännillään.

Käärme on vertauskuvastossa edustanut enimmäkseen viisautta. Tämä viisauden myrkky voipi tappaa ihmisiä monella tavalla. Jos ottavat viisauden vas-

taan, käyttävät sitä itsekkäästi, silloin he sielullisesti kuolevat, painuvat henkiseen pimeyteen. Ja he taas voittavat kiusauksen kieltäytymällä viisauksiin kumartamasta alemman maailman ruhtinasta, antautuen viisauksineen ihmiskunnan ja ihanteiden palvelukseen, silloin viisauden myrkky on tappanut heistä jotakin mikä heitä veti alaspäin, joten keventyneinä voivat nousta henkisempään elämään. Ja vielä niinkin voi viisauden myrkky tulla tappavaksi, että sitä joudutaan juomaan liian miedontamattomana. Silloin se tappaa samoin kuin liiallinen auringon valo pilaa silmän. Sillä tavalla kuolevat ne, jotka vain huutavat valoa, mutta eivät tahtoisi luovuttaa tulikiveään poltettavaksi valoa synnyttävässä tulella.

Että tässä kuolemalla kuitenkin etupäässä tarkotetaan niiden voimien häviämistä, jotka sitovat ihmistä alaspäin, ulkonaisiin asioihin, näkyy seuraavista säkeistöistä: ”Ja jällelle jääneet ihmiset, ne, joita ei tapettu näillä vitsauksilla, eivät tehneet parannusta ja luopuneet kättensä teoista, niin että olisivat lakanneet kumartamasta riivaajia ja kultaisia ja hopeaisia ja vaskisia ja kivisiä ja puisia epäjumalankuvia, jotka eivät voi nähdä eikä kuulla eikä kävellä. He eivät tehneet parannusta eivätkä luopuneet murhistaan eikä velhouksistaan eikä hauruudestaan eikä varkauksistaan.”

Mitäpä tämä muuta merkitsisi, kuin että kaikista ponnistuksista huolimatta, vaikka paljon rakkauden tulikiveä poltettiin, vain osa ihmisistä saatiin kuole-

maan, luopumaan silloisista kiintymyksistään, mutta muut jäivät edelleen entisiin siteisiinsä. He palvelevat mieluummin ulkoisia arvoja, kultaa ja hopeaa, tehden niistä toiminnallaan palveltavia epäjumalan kuvia, kuin etsisivät sisäistä Itseä, palvelisivat varjojen takana olevaa todellisuutta. Ja näin ihmiskunnan suuret joukot jatkavat rukouksissaan, epäjumalanpalveluksissaan, antaen tulikivivarastojen hyödyttöminä palaa, suurten Rakastajain ja heidän ratsumiesjoukkojensa yksin ponnistella.

Maan ja meren päällä seisova enkeli, ynnä seitsemän ukkosenjyrinää.

”Ja minä näin toisen, väkevän enkelin tulevan alas taivaasta; hänen verhonaan oli pilvi, ja taivaankaari oli hänen päänsä päällä, ja hänen kasvonsa olivat kuin aurinko, ja hänen jalkansa niinkuin tulipatsaat.”

Tässä väkevässä enkelissä voimme ajatella kuvattavan seuraavan juurirodun Johtajaa, sitä mahtavaa Olentoa, joka kuudennesta alarodusta valikoi aineksensa tulevaa kuudetta juurirotua varten, joka hänen johdollaan on syntyvä ja kehittyvä.

Että hänen verhonaan on pilvi, ja taivaankaari päänsä päällä, se osoittaa kuinka hänen tuleva suuri työnsä on vielä pilvessä, josta se on kehitettävä selvämuotoiseksi, ja että hän tulevaa työtänsä varten on verhottu taivaallisilla voimilla.

Hän on jo kuitenkin astunut työhönsä, astunut maan ja meren päälle, ollen pääpiirteissään selvillä

tulevasta tehtävästään, jonka hänelle on paljastanut vielä suurempi Johtaja, sanokaamme kierroksen johtaja, jonka suunnitelman hän näkee kuin kädessään olevasta avoimesta kirjasesta.

Hänen huutamisensa ”suurella äänellä, niinkuin jalopeura kiljuu” osottaa sitä suurta uljuutta, rohkeutta ja päättäväisyyttä, jolla hän sitoutuu tulevaan työhönsä, jolla huudollaan hän ikäänkuin kutsuu toimijat paikoilleen. Ja niinhän kohta tuon huudon jälkeen ”antoivat ne seitsemän ukkosenjyrinää ääniensä puhua.”

Nämät seitsemän puhuvaa ukkosenjyrinää voivat sattuvasti edustaa tulevan juurirodun alarotuja johtajineen, jotka vastaisuudessa herätetään ja kehitetään. Tätä tavallaan todistaa myös se, ettei Johanneksen sallittu kuulemistaan jyrinöistä kirjottaa, vaan käskettiin: ”Pane sinetin taa, mitä ne seitsemän ukkosenjyrinää puhuivat, äläkä sitä kirjota.” Sillä onhan alkavan juurirodun tuleva työ vielä sinetin takana; se suuri työ, jota nämä ukkosenjyrinät ennustavat, on vielä tulevaisuuden asiata.

Sitten tämä maan ja meren päällä seisova enkeli ”kohotti oikean kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää iankaikkisesti, hänen, joka on luonut taivaan ja mitä siinä on, ja maan mitä siinä on, ettei ajanlykkäystä enää tule, vaan että niinä päivinä, kun seitsemännen enkelin ääni kuuluu hänen puhaltaessaan pasunaa, silloin Jumalan salattu aivotus käy täytäntöön sen evankeliumin mukaan, jonka hän on ilmottanut palvelijoilleen, profeetoille”.

Tämä voidaan ymmärtää juhlalliseksi sitoumuksesi, että kunhan nykyisen juurirodun viimeinen alarotu vielä esiintyy, silloin on viidennen juurirodun varsinainen hallintoaika loppunut, ja kuudes astuu näyttämölle, ottaen vähitellen ihmiskunnan hallinto-ohjat käsiinsä. Tähän suureen työhön tuo suuri johtaja apulaisineen sitoutuu, eikä muuta viivytystä enää sallita, kuin se aika mikä vaaditaan siihen työhön minkä nykyisen juurirodun viimeinen alarotu vielä tekee, mikä menee seitsemännen enkelin pasu-noimiseen.

Silloin käyvät Jumalan salatut aivotukset täytännöön. Työn kautta tapahtuva kehitys on se evankeliumi, se keino, jolla Jumalan salatut aivotukset toteutuvat. Se evankeliumi on aina ollut palvelevien profeettain osana, he ovat aina olleet uuraita, voimakkaita henkisen työn tekijöitä, jolla työllään juuri ovat auttaneet salattujen voimien ja kykyjen ilmeisiksi tulemista. He kulkevat käsi kädessä joukkojen edellä, saaden väläyksittäin nähdä sitä jumaluudessa suunniteltua maailman kuvaa, jonka jatkuva kehitys paljastaa.

**Johannes syö enkelin kehotuksesta kirjakääreen,
joka maistuu suussa hunajalta, mutta vatsassa
karvastelee.**

Taas sanoo taivaasta kuuluva ääni profeetalle: ”Mene ja ota tuo avattu kirjakäärö, joka on maan ja meren päällä seisovan enkelin kädessä.” Ja Johanneksen mentyä kirjaa pyytämään, sanoo enkeli

antaessaan: "Ota se ja syö se; se on karvasteleva vatsassasi, mutta suussasi se on oleva makea kuin hunaja."

Tätä samaa kuvaa käytetään jo Vanhan Testamentin profeetoissa. Varmaankin tällä ilmaistaan henkisen tiedon vastaanottamista ja käytännössä sulattamista. Profeetta saa ylemmältään, samoin kuin ihminen omalta Ylemmältä Minältään, henkistä opetusta, tai vielä paremmin, jonkun ohjelman suorittaakseen henkisessä työssä.

Tuollainen henkisen tiedon vastaanottaminen on aina siunattu hetki, se on kuin hunajaa, mutta sen toteuttaminen on raskasta, käytännöllisyyden sulattavassa vatsassa se karvastelee. Sillä niinkuin ei ruumiin ruokkimisessa ole kylliksi se, että ruoka syödään, se on myös pureskeltava ja sulatettava, jotta se tulisi ruumiin ravinnoksi, samoin ei henkinen tieto ja viisaus ravitse ihmisen sielua ellei tietoa käytännössä sulateta.

Tämä tietysti koskee jokaista ihmistä omalla tavallaan ja paikallaan, hänen koettaessa sulattaa totuutta ja ihanteita elämässä. Ja onhan jokainen ihminen profeetta omalla paikallaan. Mutta varsinasta profeettaa koskee se vielä enemmän. Hänhän on henkisen ruoan valmistaja kansalleen, jolloin ei ole kylliksi siinä, että hän lukee, tutkii ja miettii, että hän syö, vaan hänen täytyy olla, edellä kulkien, sulattavana vatsana sille ihmiskuntaruumiille, jonka palvelijana hän on. Hänen täytyy omassa itsessään lujasti ponnistella valmistakseen henkistä kokemuk-

siensa ruokaa sellaiseen kuntoon, että se henkisesti ravitsee ja vahvistaa.

Tämä sulatustyö tuottaa vaivoja hänen aavistus-kyvyllään ja järjelleen, hänen sydämelleen ja aivoilleen, mitkä ovat se vatsa, missä henkinen ruoka pureskellaan ja sulatetaan käytettäväksi kelpaavaan tilaan.

Että juuri tätä Ilmestyskirja tarkoittaa, se näkyy kohta seuraavasta jatkosta: ”Sinun tulee taas profetoida monista kansoista ja kansaheimoista ja kielistä ja kuninkaista.”

Sitä varten on profeetta saanut henkistä ruokaa, että hän sitä jakaisi tarvitseville. Hänen tulee profetoida kaikille kansoille ja kielille, s.o. kaikille ihmisille heidän kehitystarpeensa mukaan.

Edellisen lisäksi voimme tämän kuvan soveltua vielä siihen työhön minkä jonkun rodun uskonto ja sivistys on tekevä. Vaikka ne syntyvät ja kehittyvät jollakin määrättyllä alueella, on kuitenkin määränä, että niiden toiminnan tulokset leviäisivät kaikille kansoille. Niinpä Europa on erityisemmin ollut viidennen alarodun ja sivistyksen kotipaikka, josta sen vaikutus on kuitenkin profetoinut, on levinnyt muidenkin kansojen keskuuteen. Samoin ovat muut suuret uskonnot tehneet ja samoin tietenkin tulevat seuraavat rodut ja uskonnot tekemään. Nekin ovat omalla tavallaan ja paikallaan se vatsa, mikä karvastellen, s.o. kokemusten kautta sulattaa ruokaa ihmiskuntaruumiille.

Temppelin mittaaminen.

Tämän jälkeen ”minulle”, s.o. ihmiselle, annettiin sauvan kaltainen ruoko ja sanottiin: ”Nuose ja mittaa Jumalan temppeli ja alttari ja ne, jotka siinä kumartaen rukoilevat. Mutta temppelin ulkopuolella oleva esikartano erota pois äläkä sitä mittaa, sillä se on annettu pakanakansoille; ja he tallaavat pyhää kaupunkia neljäkymmentäkaksi kuukautta.”

Tätäkin voimme ymmärtää sisäisen ja ulkoisen temppelin mittaamiseksi. Johannekselle annettu sauvan kaltainen ruoko on kyky mitata, arvostella itseään. Jokainen ihminen on omassa sydämensä temppelissä se profeetta, jonka siellä on mitattava temppeli, alttari ja ne, jotka siellä kumartaen rukoilevat. Elämän sisältö on siinä, että ihminen elämänsä temppelissä toimittaa uhria Jumalalle. Tätä työtänsä hänen täytyy mitata, arvostella, mutta jättää esikartano, s.o. toiset ihmiset mittaamatta, tuomitsematta, vaikkakin ne tulisivat hänen temppelinsä esikartanoon, s.o. ulkonaisesti kosketukseen hänen kanssaan.

Jos hänen on oltava uhraajana temppelissään, täytyy hänen vielä lisäksi sallia ulkopuolisten tallata pyhää kaupunkia, s.o. sisimmässään kantaa heidän heikkouksiaan. Hänen täytyy tässäkin mitata vain omaa suhdettaan heihin, koettaen poistaa ristiriidat sitä tietä.

Tätä tallaamista sanotaan kestävän 42 kuukautta. Mitä tämä luku sisältäneekin syvemmassä salatieteessä, voimme sen antaa tässä olla ilmaisemassa

vastaavaa voimaa. Henkisesti voimakkaan täytyy osata olla heikompien auttajana, tallattavana, kunnes hekin kykenevät omin jaloin seisomaan ja kävelemään elämän kolikkoisella tiellä.

Tämä laki tietysti vallitsee täydessä sitovaisuudessaan siinä Valkoisen Veljeskunnan elävässä temppeelissä, jonka jäsenenä tai oppilaana profeetta on. Mutta sama laki, vaikka heikontuneena, vallitsee myös maisessa temppeelissä, uskonnossa ja sivistyksessä, joka on vain heikko varjo eli heijastus tuosta sisäisen maailman elävästä temppeelistä.

Niissäkin, ulkoisissa uskonnoissa, olisi mitattava vain omaa temppeeliä ja siinä rukoilevia, arvosteltava omaa toimintaa, jättäen muut uskonnot tuomitsematta. Uskonnon arvo ei ole sen ulkoisesti mahdollisessa järjestössä, eikä sen tehtävä ole surkutella muita kansoja, tuomita muut uskonnot pimeiksi, eijumalallisiksi, pyrkien kaikin voimin kääntämään heitä omaan tunnustukseensa. Paras lähetystyö maailmassa olisi siinä, että järjestäisimme omat olomme ja elämämme sopusointuun jumalallisen lain kanssa. Jos tahdomme tehdä suoranaista lähetystyötä, lähetellä saarnaajia muiden uskontojen alueille, täytyy ensin osata järjestää kotoiset olot sellaisiksi, että jos ”käännynnäinen” tahtoo käydä luonamme oppimassa ja tervehtämässä, me emme silloin tylyydellämme ja elämämme kauheuksilla häntä tympäisisi ja luotamme karkottaisi. Me emme saa uskontona ja kansana pyrkiä hallitsemaan muita, vaan pikemmin antaa heidän tallata omaa temppeeli-

ämme, s.o. antaa kunkin kansan elää vapaudessa meidän tukeminamme ja auttaminamme, jotta hekin oppisivat aikanansa antamaan temppelinsä muiden tallattavaksi.

Kaksi öljypuuta.

”Ja minä annan kahdelle todistajalleni toimeksi säkipukuihin puettuina profetoida tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän kuluessa. Nämä ovat ne kaksi öljypuuta ja ne kaksi kynttiläjalkaa, jotka seisovat maan Herran edessä.”

Puhe kahdesta öljypuusta vie meidät määrättyyn ilmiöön uskontojen toiminnassa. Ne edustavat kahta voimaa, jotka rinnan vaikuttavat uskontojen ja ihmiskunnan kehityksessä. Toinen edustaa järjestävää Järkeä, toinen sisäistä elämää, Sydäntä.

Koettaessamme etsiä näiden kahden öljypuun syvintä alkuperää, joutuisimme ilmenneen Jumaluuden kolminaisuuteen. Se maan Herra, jonka edessä nämä kaksi öljypuuta seisovat, olisi Jumaluuden ensimmäinen vuodatus, Isä eli Tahto, joka perusvoimana tekee ilmenneen elämän mahdolliseksi. Silloin nämä kaksi öljypuuta edustavat Jumaluuden toista ja kolmatta vuodatusta: Poikaa eli Rakkautta, Viisautta, joka uhrautuu elämän muotojen ylläpitämisessä, ja Pyhää Henkeä, luovaa ja järjestävää Järkeä.

Koska uskontojen tehtävänä on opastaa ihmisiä löytämään sisäinen Isä, saavat nämä kaksi opastavaa voimaa uskonnoissakin edustajansa. Niinpä juudalaisilla on Mooses ja Aaron, joista Mooses edustaa

järjestävää lakia, Aaron taas uhria ja sydämen opetusta.

Samoin kristinuskossa esiintyvät nämä alkuperäiset voimat ulkonaisina öljypuina, kahdessa suuressa olennessa, Jeesuksessa ja Paavalissa. Jeesus on sydämenä, Paavali järjestäjänä.

Sama järjestys näyttäytyy pienemmissäkin liikkeissä, esim. Lutheruksessa ja Melanchtonissa. Samoin kahdessa Teosofisen Seuran perustajassa, H. S. Olcottissa ja H. P. Blavatskyssa. Samoin ovat nämä kaksi öljypuuta edustettuina juurirodun Manussa ja Bodhisattvassa. Aina jonkun suuren henkisen liikkeen alkaessa sanoo ylempi voima, "maan Herra", lähetti-läilleen: "Minä annan kahdelle todistajalleni toimeksi säkkipukuihin puettuina profetoida."

Säkipukuun pukeutuminen on antautua siihen ulkoisesti nöyryyttävään ja raskaaseen työhön, mitä he saavat tehdä synnyttäessään ja ylläpitäessään määrättyä liikettä siihen asti kunnes sen osalle annettu työ tulee suoritetuksi.

Näistä todistajista sanotaan: "Jos joku tahtoo heitä vahingottaa, lähtee tuli heidän suustaan ja syö heidän vihollisensa; ja jos joku tahtoo heitä vahingottaa, on hän sillä tavoin tapettava."

Tällä tulella tietenkin tarkotetaan sitä järjen ja rakkauden tulta mikä heidän profetoimisensa kautta vapautuu. Se on tämä Jumalan kuluttavainen tuli, mikä vähitellen kuluttaa vastustajansa. Kaikki ne inhimilliset ja demonilliset voimat, jotka liittyvät taisteluun näitä uudistavia voimia vastaan, ne kui-

tenkin viimekädessä itse sortuvat. Kaikki edistystä vastusteleva voima lopulta häviää korkeamman järjen ja rakkauden tieltä.

”Heillä on valta sulkea taivas, niin ettei sadetta tule heidän profetoimisensa päivinä, ja heillä on valta muuttaa vedet vereksi ja rasittaa maata kaikenlaisella vitsauksella, niin usein kuin tahtovat.”

Tällä ei suinkaan tarkoteta aineellista sadetta ja vitsauksia, ei ainakaan yksinomaan ja etupäässä. He ovat antautuneet vastuunalaiseen työhön ja tehtävään, ja siksi heillä täytyy olla käytettävänään vastaavia valtoja ja voimia. Heidän opetuksissaan ilmevä rakkaus ja tieto ovat maisten ihmisten virkistykseksi tulevaa sadetta. Sitä heillä täytyy olla valta antaa ja pidättää ihmisten todellisen tarpeen mukaan. Ja heidän suuremmista ponnistuksistaan henkiseen suuntaan koituu rasituksia maahan ja sen antimiin kiintyneille ihmisille.

Ihmiskunnalta pääsee tavallansa parku ja hätähuuto milloin heidän mieltänsä ja harrastuksiaan tahdotaan kääntää henkiseen suuntaan. Niinhän riivaajahenget sanovat Jeesukselle: ”Mitä sinulla on meidän kanssamme tekemistä, sinä Jumalan Poika? Oletko tullut tänne vaivaamaan meitä ennen aikaa?” Kaikki henkiset uudistukset ovat mammonan riivaamien ja kaavoihinsa kangistuneiden mielestä tulleet ”ennen aikaa”, sopimattomaan aikaan. Jos ihminen tuntee sisäistä pakkoa jättämään silloinen tilansa, syöksyy hän useastikin sikolauman keralla ”jyrkännettä alas mereen”, eläimellis-aistillisen himoelämän

pyörteisiin ja mässäyksiin (Matt. 8: 29—32), mieluummin kuin nousisi ylöspäin, tietoisesti henkispään elämään.

Tietysti nämä öljypuukuvaukset ilmenevät myös jokaisessa ihmisessä, koska hän aina on pienoiskuva maailmasta. Varsinaisessa olemuksessaan ihminenkin on kolminainen henkisillä tasoilla. Mutta tuollaisena puhtaasti henkisenä olentona ei ihminen vielä osaa esiintyä persoonallisessa elämässä. Hänen on maanpäälliseen löytöretkeilyyn lähtiessään myös pukeutuminen persoonallisuuden säkkipukuihin, profetoidakseen yhden jälleensyntymisen kierrosajan kolmella alemmalla tasolla.

Persoonallisessa ihmisessä näkyvät öljypuut ovat sen kaksi vaikuttavaa tekijää: äly ja tunne. Nämä kaksi öljypuuta seisovat maan Herran, Ylemmän Minän edessä. Ne ovat persoonallisessa ilmennyksessään aikakautisia, ”puita” eli varjostuksia ylemmän kolminaisuuden Järjestä ja Rakkaudesta, jokseenkin samalla tavalla kuin uskontojen kaksoisopettajat, edustaen ilmentymättömämpiä voimia, aatteellisesti sanoen, Lakia ja Evankeliumia.

Nämä kaksi puolta, tunne ja äly, ovat siis ne kaksi vuodatusta, joiden välityksellä ihminen ilmenee. Ja koska ne ovat varjoja, vuodatuksia ylemmistä lähettäjistään, on niillä taipumus ymmärtää Herransa myös väärinpäin. Ne eivät alkeellisessa tilaansa palvele jumalaista tahtoa, vaan sen nurinpäistä heijastusta, himoa. Ja koska himo liikkeellepanevana voimana ajaa ottavaan toimintaan, sentähden tunne

ja äly joutuvat himon edessä taisteluun muita minuuksia vastaan. Jos himon ajama ihminen tuntee tai älyää toisen ihmisen tai jonkun asian olevan itseään vastaan, hyökkää hänen tunteensa ja älynä heti niiden kimppuun. Tämä on se tuli mikä "lähtee heidän suustaan ja syö heidän vihollisensa". Itseään huolehtivalla ihmisellä on se mieli, että "jos joku tahtoo heitä vahingottaa, on hän sillä tavoin tapettava".

Tällä tavalla ihmisellä on "valta sulkea taivas, niin ettei sadetta tule heidän profetoimisensa päihinä". Ihmiselle on henkisen tiedon ja viisauden taivas sulettu siihen asti kuin tunne ja äly toimivat alaspäin. Mutta että joskuskin taivas avautuisi ja henkinen sade voisi tulla virkistämään maata, persoonallisuutta, ovat ihmisen ylemmät puut, Järki ja Rakkaus, tavallansa sijaisten avulla edustettuna, ihmisen nähtävänä. Hän näkee ne uskontojen profetoivissa öljypuissa, joista toinen opettaa lakia, toinen evankeliumia. Seuratessaan niiden ulkoista opetusta, löytää hän joskus lain ja evankeliumin itsestään.

Peto, Sodoma ja Egypti.

Sitten, hämmästyttävää kyllä, sanotaan: "Ja kun he ovat lopettaneet todistuksensa, on peto, se, joka nousee syvyydestä, käyvä sotaa heitä vastaan ja voittava heidät ja tappava heidät."

Tämä avaa monia kuvia eteemme.

Pedolla kuvataan yleisessä merkityksessä sitä mahtia mikä muodostuu itsekkäisyyden hallitse-

massa maailmassa. Sen pedon valta ilmenee yhdessä merkityksessä fyysillisiä muotoja hävittävänä kuolemana. Tämä peto saa tapetuksi nämä kaksi uskontojen todistavaa öljypuuta, koska mikään muodollinen ei ole pysyväistä. Niinpä uskontojen suuret perustajat ja uudistajat vetäytyvät ruumiinsa kuoltua pois näkyvältä näyttämöltä. Ja silloin "heidän ruumiinsa viruvat sen suuren kaupungin kadulla, jota hengellisesti puhuen sanotaan Sodomaksi ja Egyptiksi ja jossa myös heidän Herransa ristiinnaulittiin".

Sivumennen sanottuna olisi tässä hiukan ajateltavaa niille, jotka edelleen roikkuvat dogmaattisen oikeaoppisuuden ristiinnaulitsemiskertomuksessa. Sillä sellainen ristiinnaulitseminenhan olisi noin pari tuhatta vuotta sitten tapahtunut Palestiinassa, kaukana Sodoman ja Egyptin rajoilta.

Tämä kuvaus voidaan edelleen ymmärtää niin, että kun suuret Vihityt jättävät silloiset ruumiinsa, jää heidän ruumiinsa, se ulkonainen järjestelmä, johon ovat viisautensa ja opetuksensa pukeneet, jää tänne maisen elämän pyörteisiin virumaan. Siinä, muodollisuuksien elämässä, on se Sodoma ja Egypti, jossa heidän Herransa, itse Logoksen elämä, on ristiinnaulittu aineen ristillä.

Silloin "ihmiset eri kansoista ja sukukunnista ja kielistä ja kansaheimoista näkevät heidän ruumiinsa kolme ja puoli päivää, eivätkä salli, että heidän ruumiinsa hautaan pannaan. Ja ne, jotka maan päällä asuvat, iloitsevat heidän kohtalostaan ja rie-

muitsevat ja lähettävät lahjoja toisilleen; sillä nämä kaksi profeettaa olivat vaivanneet niitä, jotka maan päällä asuvat”.

Niinhän on aina suurien uudistajain poistuessa. Itsekäs, uudistuksia pelkäävä maailma iloitsee, luul-len heistä päässeensä. Sillä heidän uudistustyönsä on vaivaksi niille, jotka ”maan päällä asuvat”, jotka tahtovat pysyä vaan maassa ja sen antimissa.

Mutta pimeyden voitto on vain muodollinen. Vaikka suuret alkuunpanijat poistuvat, jäävät heidän opetuksensa kuitenkin ”virumaan” maan päälle. Sit-ten esiintyy toisia uhrautuvia olentoja, ja miksei myös alkuperäiset perustajat uudelleen ruumistu-neina maan päälle, jotka vuodattavat henkensä noi-hin viruviin ruumiisiin, kuolleilta näyttäviin henki-siin liikkeisiin. Eli Ilmestyskirjan sanoilla: ”Ja niiden kolmen ja puolen päivän kuluttua meni heihin Jumalasta elämän henki, ja he nousivat jaloilleen, ja suuri pelko valtasi ne, jotka näkivät heidät.”

Pelon valtaamista ajatellessamme voimme muistaa, kuinka vanhettunut uskonto saa sittenkin tehdä tilaa sille sanomalle ja profetoimiselle, mikä uuden julis-tuksen aikana elävänä ja yhä kasvavana voimana tunkeutui kaikkialle.

Tällaisen jatkuvan kuolleista heräämisen ja leve-nemisen johdosta voitaisi kyllä sanoa: ”Niin he nousivat taivaaseen pilvessä, ja heidän vihollisensa näkivät heidät.”

”Ja sillä hetkellä tapahtui suuri maanjäristys, ja kymmenes osa kaupunkia kukistui, ja maanjäristyk-

sessä sai surmansa seitsemäntuhatta henkeä, ja muut peljästyivät ja antoivat taivaan Jumalalle kun-
nian.”

Jonkun uskonnon ja uuden henkisen liikkeen merkitys on siinä, että sen vaikutuksesta luhistuu paljon siihen asti vallinneita järjestelmiä ja katsantokantoja. Alkavan voimakkaan henkisen liikkeen työ poistaa ainakin osittain pimeyden, tietämättömyyden ja itsekkäisyyden valtaa maailmasta, joten osa sen kaupunkia sortuu. Se on kuin maanjäritys, jossa uusi elämänyymmärrys vaikuttaa sen, että paljo elähtäneitä laitoksia ja järjestelmiä tarpeettomina ja sopimattomina häviävät. Ja häviävien laitosten mukana sortuvat asemistaan myös ne ihmiset, jotka noiden hävinneiden laitosten turvissa olivat olleet etualalla. Muistakaamme vaan kuinka alkava kristinuskoko hävitti orjalaitoksen, jonka poistuessa myös kukistuivat ne ihmiset, jotka olivat päässeet valtaan ja rikkauteen orjalaumojen avulla. Siinä mylläkässä mikä poisti orjalaitoksen, kukistui siis osa kaupunkia ja osa ihmisiä kuoli, kuvaannollisesti puhuen.

Tämä sama ilmiö on myös huomattavissa suurissa valtioiden uudistumisissa, niinkuin esim. siinä mikä tapahtui Venäjällä 1917, joka ehkä onkin jossakin yhteydessä kuudennen enkelin alkavan pasunoimisen kanssa.

Tällaisia myllerryksiä voi syystäkin sanoa maanjärityksiksi, joissa osa kaupunkia kukistui ja osa ihmisistä kuoli, menetti asemansa.

Tällaisten häviöiden ja arvojen menetyksen edessä

muutkin, asemiinsa jääneet hätääntyvät, koettaen mukautua uuden ajan vaatimuksiin, siten antaen "taivaan Jumalalle kunnian".

Näin jokainen henkinen uudistusliike hävittää joukon vanhaa, sitä, jota "hengellisesti puhuen sanotaan Sodomaksi ja Egyptiksi". Jokainen henkinen liike opettaa ihmisiä yhä kasvavassa määrässä luopumaan itsekkäisyydestään, soveltamaan korkeampia periaatteita käytännölliseen elämään, antamaan kunnian Jumalalle.

Näin seurattuamme pedon, Sodoman ja Egyptin merkitystä yleiseltä näkökannalta, voisimme sivuuttaa mitä vielä tästä pasunoimisen osasta olisi sanottava yksilön kannalta. Kuitenkin, koska nuo maailman suuret uudistusliikkeet heijastuvat niissä mukana olevien ihmisten sieluissa, voimme asioiden valaisemisen ja paremman ymmärrettävyyden vuoksi katsella niitä vielä tältäkin kannalta.

Pedolla voitaisi tässäkin yhdessä merkityksessä ymmärtää kuolemaa, joka aika-ajoittain keskeyttää ihmisen maisen profetoimisen. Ja onhan luultavaa, että kun oikein petomainen ihminen kuolee, silloin tietämätön ympäristökin päästää helpotuksen huokauksen, koska luulee hänestä ainaisesti päässeensä.

Kuitenkin voidaan tässäkin pedolla ymmärtää niitä ihmisen alempia voimia, jotka häntä sitovat alempaan, aistilliseen elämään. Ajatellaan nyt, että ihmiskunnan tai kansan joukkosielu tulee herätetyksi sillä ylöspäisellä pyrkimyksellä, mikä johtuu noiden kahden, uskonnoissa vaikuttavan profeetan

ponnistuksista. Silloin se luonnollisesti heijastuu yksilöidenkin kahdessa öljyvuussa, tunteessa ja älyssä. Silloin tästä osalliseksi tullut ihminen tulee ihanteelliseksi totuudenetsijäksi. Ja hän pyrkii myös omassa elämässään toteuttamaan ihantelemiaan totuuksia. Mutta samalla hän huomaa itsessään myös toisen voiman elävöittyneen. Hänessä herää siihen asti ehkä jossain määrin nukkunut himo taistelevaan hänen hyviä pyrkimyksiään vastaan. Tästä päästäkseen ihminen ryhtyy tappamaan itsessään olevaa himoa. Tämä voi viedä hänet yksipuoliseen asketismiin, ruumiinsa ja sielunsa räakkäämiseen paastolla ynnä muulla. Hän aivan sulkee itseltään taivaan, ettei mikään elämänilo pääsisi kostuttamaan hänen sie-luaan.

Tämä on n.s. kielteistä totuuden etsintää. Ja jos ihmisen totuudenetsintä rajottuu tähän kielteiseen puoleen, tulee hänestä vain kiusallinen raukka, eikä suinkaan mikään totuuden ja valon esitaistelija. Ja seuraus onkin, että hän lopulta väsyä ja jättää kaiken sikseen. Silloin on peto hänet voittanut. Hänen kaksi öljyvuutansa, tunne ja äly, joiden pitäisi profetoida, ovatkin toimeettomina, makaavat kuolleina Sodomän, fyysillisen ruumiin kaduilla. Siinä samassa kaupungissa, persoonallisuudessa, on heidän Herransa, Ylempi Minä, myös jälleensyntymän aikana ristiinnaulittuna.

Tällaisilla pelkästään kielteisillä pyrkimyksillään itsensä väsytettyään tulee ihmisestä surkea pessimisti. Silloin maan päällä, maahan mieltyneet ihmi-

set omalla tavallaan iloitsevat noista kuolleista profetoista. Heidän ponnistustensa kurjaan loppuun he aina viittaavat tahtoessaan itsensä edessä puolustaa omaa toimettomuuttaan. He eivät sallisi heidän ruumiitansa haudattavan, s.o. eivät tahdo myöntää noiden väsyneiden pyrkijöiden vain epäonnistuneen. Sensijaan että hautaisivat, unohtaisivat nuo kuolleet profetat, pitävät he niiden muistoa yhä esillä varottavina esimerkkeinä — niinkuin toiseltapuolen on syytäkin — lähettäen toisilleen lahjoja mieluisan keskustelun muodossa tästä aineesta. Tämä lahjominen ilmenee esim. sellaisissa lauseissa kuin: tunsin erään joka ryhtyi tutkimaan teosofiaa ja tuli lopulta hulluksi. Tai: tunsin erään joka piti itseään vankkana teosofina, mutta oli kuolinhetkellään perin onneton, heittäytyen lopuksi sijaissovittajan turviin.

Tuollaisia lörpöttelyn lahjoja toisilleen jakaessaan eivät lahjottajat muista kuinka ihmisiä on tullut hulluiksi kaikissa viroissa, kaikissa ammateissa, toimissa ja uskoissa, vaikkeivät ole tietäneet teosofiasta mitään. Eivät he myös ollenkaan samalla ilolla kuuntele kertomuksia, tai antaudu keskusteluihin niistä teosofisista tutkijoista, jotka eivät ole tulleet hulluiksi eivätkä ole kuolinhetkellään peräyttäneet elämäntyötään ja maailmankatsomustaan. Pikemmin he tulevat surullisiksi ja kiivastuvat kuullessaan muutamien teosofisten tutkijain, niinkuin esim. Annie Besantin ja C. W. Leadbeaterin j.n.e. saavuttaneen jatkuvilla pyrkimyksillään suurta henkistä tietoa ja

voimaa, jota sitten niin auliisti käyttävät ihmiskunnan palveluksessa.

Tämä ajatus johtaakin meidät kuvauksen jatkoon: "Ja niiden kolmen ja puolen päivän kuluttua meni heihin Jumalasta elämän henki, ja he nousivat jaloilleen, ja suuri pelko valtasi ne, jotka näkivät heidät."

Ymmärtääksemme tätä elävän hengen menemistä kuolleisiin profeettoihin, voimme muistaa, että ihminen saattaa voittaa pessimistisyytensä. Vaikka olisi-kin kärsinyt tappioita pyrkimyksissään, ryhtyy hän uudelleen työhön. Ja sensijaan että hän ennen katseli alaspäin, pyrkien vapauttamaan tunteensa ja älynsä koettamalla tappaa niitä ahdistavan himon, kääntää hän nyt katseensa ylöspäin, Ylemmän Minän puoleen. Hän on persoonallisuudessaan oppinut nöyryyden läksyn, ei enää etsi profetoimisellaan omaa viisauttaan ja pyhyyttään, ja sitä saadakseen rääkkää ruumistaan ja surkastuta sieluaan. Hän alistaa persoonallisen tunteensa ja älynsä Ylemmän Minän palvelukseen, ja siten avaa hengessään tiehyitä ylempään maailmaan, josta elämän henki virtaa persoonallisuuden tajuntaan, eli niinkuin sanottiin: "Heihin meni Jumalasta elämän henki."

Ja nyt valtasi ihmiset pelko ja kauhu. Sensijaan että maan päällä elävät, henkisesti haluttomat ihmiset, mieluummin iloitsevat nähdessään jonkun sortuvan totuudenetsiskelyssään, koska siitä luulevat saavansa tukea omalle toimettomuudelleen, tuntevat he miltei kauhua ja joutuvat hämmennyksiin näh-

dessään jonkun voivan murtaakin aistillisen ainelämän siteet ja nousevan henkisen tiedon ja viisauden taivaaseen.

Tämä pelko ja kauhu syntyy ponnettomissa ja maallismielisissä ihmisissä senvuoksi, että tuon yhden voitto on avannut henkisen voiman lähteen, joka jonkunlaisena vetovoimana pyrkii tempaamaan muitakin mukaansa, ainakin antaa pienen sysäyksen siihen suuntaan, että hekin tuntevat velvollisuudekseen jotakin yrittää, jotakin ponnistaa. Hekin ikäänkuin välillisesti kuulevat noiden pyrkivien profeettojen henkisissä voitoissa taivaisen äänen: "Nouskaa tänne!" Heistä itsestään sitten riippuu, jäävätkö edelleen tuijottamaan Sodoman kaduilla viruviin kuolleihin profeettoihin, vai seuraavatko kutsuvaa ääntä elävien profeettojen mukana ylös korkeuksiin.

Itsensä pyrkijän sielussa tämä kauhu myös voi esiintyä. Hän on pyrkimyksillään vähän raottanut henkisen maailman ovea, seisoo siinä toinen jalka kynnyksellä, kauhun lyömänä, epäroivänä, uskalta-matta astua sisään.

Tämä arkuus on ainainen este, oikea petomainen "kynnyksenvartija". Sillä kuinka moni ihminen rukoilee ja pyytää henkistä perintö-osaansa, mutta sitä hänelle tarjottaessa hän peljästyneenä, kauhun lyömänä syöksyy takaisin maailman pimentoihin, niinkuin Zanonin Glyndon, jollaisia Glydoneja on aina ja kaikkialla.

Mutta jos ihminen on tosissaan pyrkinyt, on ikäväinyt saada käytännöllisen elämänsä henkistem-

mälle pohjalle, silloin voi hänelle sopivalla hetkellä kuulua ääni taivaasta: "Nouskaa tänne!" Ja silloin hän nousee taivaaseen "pilvessä", s.o. epävarmana tiedoiltaan, mutta henkisiin voimiin uskoen ja luottaen.

Tämä ratkaiseva askel vaikuttaa maanjäristykseen tavoin pyrkijän persoonallisuuteen, joka on se kaupunki mikä osittain sortuu. Ennen hän turhassa intoilussaan joutui useasti tappiolle taistellessaan petojensa kanssa, mutta nyt noustuaan tietoiseen kanssakäymiseen taivaassa olevan Ylemmän Minänsä kanssa, nyt voimasuhteet kerrassaan muuttuvat. Kun Ylempi Minä saa luvan jatkuvasti tajunnassa hallita, silloin itsekkäisyyden valta tuntuvasti luhistuu.

Tässä maanjäristyksessä "sai surmansa seitsemäntuhatta henkeä, ja muut peljästyivät ja antoivat taivaan Jumalalle kunnian".

Yksilön kehityksessä tämä tietää sitä, että joukko alemman minän joukkoja, kaikenlaisia himon ilmenysvivahteita, jotka esiintyvät kuin itsenäisinä henkinä, niitä suuri joukko surmataan.

Tämä kaupungin eli temppelin puhdistus on aivan välttämätön, jotta ihminen voisi menestyksellä toimia ylemmässä, palvelevassa hengessä. Ja se on aivan luonnollinen seuraus porttien avautumisesta Ylemmän Minään. Sillä eihän kaksi "herraa" sovi samassa talossa hallitsemaan; "ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa".

Alemmat himojen henget siis surmataaan, mutta ylemmät vivahdukset taivutetaan Ylemmän Minän palvelukseen, joten ne joutuvat antamaan "taivaan Jumalalle kunnian". Sillä nousu henkisyyteen ei merkitse toimimattomuutta, vaan toiminnan jalostamista.

Ja tämä tajunnan siirto ylöspäin tapahtuu suurien taistelujen kautta, jossa taistelussa kärsivät yksityiset sielut omalla kohdallaan, sekä heidän moniaasteiset auttajansa ja opettajansa, niinkuin tässä kuudennekin enkelin monivivahteisessa pasunoimisessa olemme nähneet. Ja tämän pitkän ja monivaiheisen, kärsimystä tuottaneen nousun jälkeen voidaan syys-täkin sanoa: "Toinen 'voi!' on mennyt", s.o. toinen aste ylöspäisessä nousussa on mennyt.

Seitsemäs enkeli pasunoi.

"Toinen 'voi!' on mennyt; katso kolmas 'voi!' tulee pian."

Toinen 'voi' oli pitkä ja vaikea, koska silloin pantiin alulle myös kuudes juurirotu. Kolmas 'voi' tulee pian, koska se on vain yhden alarodun työ. Mutta kun se ei ole vain kolmas "voi", vaan samalla seitsemäs eli viimeinen pasunoiminen, ja vielä viimeisen sinetin päättyminen, sentähden on sillä se erityinen ominaisuus, että siihen päättyy samalla kertaa sekä suurempia että pienempiä kehityskausia; siihen päättyy yhden alarodun ja samalla juurirodun

työ, päättyy yhden Bodhisattvan työ. Siksi se on ikäänkuin suuremman tilinteon aika, joten siitä voidaan sanoa, "ettei ajan lykkäystä enää tule, vaan että niinä päivinä, kun seitsemännen enkelin ääni kuuluu hänen puhaltaessa pasunaa, silloin Jumalan salattu aivotus käy täytäntöön", joka merkitsee, niinkuin jo edellä sanottiin, että se aika mikä jumalallisissa suunnitelmissa on varattu yhden juurirodun, yhden Bodhisattvan työlle, se on loppunut.

Seitsemännen enkelin pasunoidessa kuuluu taivaasta suuria ääniä, jotka sanovat: "Maailman kuninkuus on tullut Herramme ja hänen voideltunsa omaksi, ja hän on hallitseva iankaikkisesti."

Tämä on tavallansa julistus ylhäältäpäin, jossa suurin piirtein osotetaan mikä tämän viimeisen pasunoimisen tehtävä on oleva. Sen tehtävä on lopettaa yksi suuri kehityskausi ja siirtää sen toiminnan hedelmät ikuisuuksien joukkoon. Se ei mitenkään merkitse, että nyt alkaisi iankaikkisesti pysyvä muuttumattomuuden tila, vaan sitä kehitysjakson päättävää toimintaa, jolloin kaikki henkisyttä ilmentävä kehityksen tulos tulee työn ja toiminnan hedelminä rakennusaineksiksi henkisen kehityssuunnitelman rakennukseen, joka sellaisenaan on iankaikkista, verrattuna muotojen pian haihtuviin ilmennyksiin.

Tähän taivaasta tulevaan perusääneen vastaavat kuin kuorossa toiset, kehitystä johtavat voimat ja työntekijät: "Me kiitämme sinua, Herra Jumala,

kaikkivaltias, joka olet ja joka olit, siitä, että olet ottanut käyttäaksesi suuren voimasi ja ruvennut hallitsemaan.”

Käytännöllisyyttä silmällä pitäen voimme tämän ymmärtää niin, että kaikki hyvät ja kehitystä palvelevat voimat ja vallat iloitsevat saadessaan luovuttaa toimintansa tulokset hyväksytyinä arvoina korkeamman johtajan käytettäväksi. Heidän ilonsa ja kiitollisuutensa on luonnollinen ilmaus tunnustetusta, työllä saavutetusta voitosta, jonka tuloksena kehittyvä elämä tulee nousemaan askeleen ylemmäksi, jolloin suurempi henkisyys pääsee elämässä ilmenemään ja hallitsemaan.

Mutta tämä henkisemmän ajan ilmentyminen esiintyy jo sellaisenaan tuomiona kaikelle sille mikä ei tahdo eikä jaksu nousta tuohon henkisesti vaativampaan tilaan. Sentähden voidaan sanoa: ”Ja pakanakansat ovat vihastuneet, mutta sinun vihasi on tullut, ja tullut on aika tuomita kuolleet ja maksaa palkka palvelijoillesi profeetoille ja pyhille ja niille, jotka nimeäsi pelkäävät, pienille ja suurille, ja turmella ne, jotka maan turmelevat.”

Pakanakansoilla ei tässä tietenkään saa ymmärtää joitakin erityisiä historiallisia kansoja, niinkuin kristillinen kirkonoppi tekee, vaan juuri kaikkia niitä kansoja ja yksilöitä, jotka eivät tahdo seurata henkisempien lakien alaiseen elämään. Elämän esiintyessä heille tuollaisena sisäisenä käskijänä, ovat he tyytymättömiä, vihastuneita. Mutta ”tullut on aika tuomita kuolleet”. Mitkä kuolleet? Ne, jotka

eivät ole seuranneet elävästi aikansa kehityksen mukana. Heidän tuomionsa on siinä, että ovat pakotetut jäämään jällele tulevassa kierroksessa tai rodussa.

Samoin palkan maksaminen niille palveleville profeetoille, pienille ja suurille, jotka ovat kehityksen mukana tehtävänsä tehneet, on siinä, että he ovat kykeneviä olemaan mukana jatkamassa työtä uudessa, henkisemmässä ajassa. Tuo henkisempi aika, sehän juuri on "palkka" eli tulos heidän työstään, ponnistuksistaan ja uhrauksistaan. Ilman tuollaista henkistä työtä ei mitään henkisempää aikaa voisi ilmentyä.

Samassa valossa ymmärrämme lauseen: "Ja turmella ne, jotka maan turmelevat." Kutka maan turmelevat? Tietysti ne, jotka hitaudellaan ja omilla itsekkäillä suunnitelmillaan hidastuttavat kehityksen kulkua. He silloin toiminnallaan tai hitaudellaan ovat epäsoinnussa kehityksen kanssa ja turmelevat sen omalta osaltaan. Sentähden heidät "turmellaan", jäävät omiin turmeltuneihin suunnitelmiinsa uuden kehityskauden, luomiskauden alkaessa, aina siihen asti kunnes oppivat toimimaan sopusoinnussa suuren suunnitelman kanssa.

Tällä tavalla suuri henkinen voimanponnistus tulee palkaksi niille, jotka sen ääntä seuraavat, mutta turmelukseksi eli tuomioksi niille, jotka eivät sitä seuraa. Eli niinkuin toisessa paikassa sanotaan: "Kovuudellasi ja sydämesi katumattomuudella sinä kartutat itsellesi vihaa vihan ja Jumalan vanhurs-

kaan tuomion ilmestymisen päiväksi, hänen, 'joka antaa kullekin hänen tekojensa mukaan': niille, jotka hyvässä työssä kestävinä etsivät kirkkautta ja kun-
ntaa ja katoamattomuutta, iankaikkisen elämän, mutta niille, jotka ovat itsekkäitä eivätkä tottele totuutta, vaan tottelevat vääryyttä, tulee viha ja kiivastus. Tuska ja ahdistus jokaisen pahaa harjo-
tavan ihmisen sielulle" Roomal. 2: 5—9.

Tällaisessa suuressa kehityskausien vaihteessa voidaan myös sanoa: "Ja Jumalan temppeli taivaassa aukeni, ja hänen liittonsa arkki näkyi hänen temp-
pelissään."

Liiton arkkina voimme pitää sitä jumalallisen kehityssuunnitelman osaa, mikä sisältyy jonkun rodun tai sivistyksen tehtävään. Kehityksen aikana se on ollut salassa vaikuttamassa. Mikäli rotu ja sivistys suorittaa tehtävänsä, sikäli sopimus, liiton arkki, tulee kehityksen tilassa näkyviin. Sillä kehi-
tyshän on juuri siinä, että salainen tulee julkiseksi.

Näkyvä liiton arkki on siis sopimuksen mukaisen suunnitelman toteutunut tulos; se on sen työn tulos, mikä jossakin liitossa, rodussa ja uskonnossa on tehty. Sentähden se tulee ikäänkuin valmiina näky-
viin sen päättyessä.

Mutta toisellakin tavalla on liiton arkin näkyminen ymmärrettävissä. Ihmiskunta on suorittanut määrä-
tyn kehitysjakson päättyneessä liitossa ja sitoutuu

seuraavaa läksyä suorittamaan. Ihmiskunta, ja yleensä kehittyvä elämä, käy uuteen liittoon Jumalan eli korkeamman voiman, Ylemmän Itsensä edessä. Tämän uuden eli seuraavan liiton sopimus-arkki tulee kangastuksen tapaisena näkyviin siinä vaatimuksessa minkä uusi kehityskausi asettaa kehittyvälle elämälle. Ja tämä vaatimus synnyttää "salamoita ja ääniä ja ukkosenjyrinää ja maanjäristystä ja suuria rakeita".

Tämä kuvaa sitä hävitystä ja myllerrystä mikä syntyy kun entisen liiton aikana käytettyjä muotoja ja järjestelmiä romahtaa maahan. Se on välttämätöntä, jotta saataisi tilalle uusia, taipuisampia muotoja ja järjestelmiä, jotka kestäisivät uuden henkisen voiman paineen, joka henkisenä raesateena putoo alas muotojen maailmaan.

Tähän tällä kertaa päättyköön seitsemällä sinetillä suljetun kirjakääreen avaaminen. Ilmestyskirja ei ollenkaan ilmota milloinkaan kolmas 'voi' on mennyt. Se vain sanoo, että se "tulee pian".

Ja vaikka mekin olemme kyenneet näitä sinettejä, pasunoita ja "voi"-huutoja avaamaan "pian", s.o. olemme vain ohuesti saaneet särkymään niiden verhoja, niin monen kirjavia kuvia on sittenkin eteemme avautunut, paljon tietoa asioiden valaisemiseen ja järjestykselliseen ymmärtämiseen olemme niistä löytäneet.

Näiden löytöjen miettiminen ja sulattaminen kasvattakoon meitä voimassa ja tiedossa, jotta jokainen oppisimme omassa olemuksessamme avaamaan tätä seitsemällä sinetillä suljettua kirjakäärettä yhä syvemmin ja syvemmin.

III OSA.

VÄLÄYKSIÄ IHMISSIELUN SISÄISISTÄ TAISTELUISTA SEN ITSENSÄ ETSIMISRETKELLÄ.

Ja väkevä enkeli otti kiven, niin-
kuin suuren myllynkiven, ja heitti
sen mereen sanoen: "Näin heitetään
vauhdilla pois Babylon, se suuri
kaupunki, eikä sitä enää koskaan
löydy."

Ilmestyskirja 18: 21.

8 LUKU.

MIKAELIN JA LOHIKÄÄRMEEN TAISTELU.

Niinkuin jo edellä sanottiin, ei Ilmestyskirja suoraan ilmaise milloin seitsemännen enkelin pasunoiminen ja sen yhteydessä kolmannen "voi"-huudon purkautuminen päättyy. Sentähden uskalsimme sen jättää 11:sta luvun loppuun. Jos kuitenkin joku lukija tai tutkija olisi kyllin rohkea väittämään kaikkien Ilmestyskirjan jälellä olevien kirjaviiden kuvien kuuluvan seitsemännen enkelin pasunoimi-

seen ja kolmannen "voi"-huudon purkautumiseen, niin emme ollenkaan vastustaisi häntä.

Mielestämme Ilmestyskirjassa esiintyvät sekä jaksoittaiset sarjat että yksinäisiä kuvia ja tauluja. Ja irrallisina kuvina tarjoutuu niissä yhdeltä puolen valmiita tauluja katseltavaksemme, toiselta puolen taas jylhiä kehyksiä, joihin tutkijan on toiminnallaan ja mietiskelyllään kudottava kangas ja maalattava taulu. Ja kolmanneksi esiintyvät sen kuvat kuin taikapeileinä, joissa saamme "mittailla" itseämme sekä yksilönä että kansana.

Asiaa ajatellessamme ymmärrämme niin täytyvänkin olla. Sillä jotta tällainen salatieteellis-mystillinen kuvakirja, kuin Ilmestyskirja, voisi olla meille hyödyksi, täytyykin siinä esiintyä nämä kolme puolta. Niiden täytyy ensiksi tarjota meille apua jumalallisen kehityssuunnitelman ymmärtämiseen. Toiseksi täytyy siinä selviytyä ne menetelmät ja keinot, joita suunnitelman toteuttamisessa voi noudattaa, joiden avulla kulloinkin esiintyvät vaikeudet ovat voitettavat. Kolmanneksi täytyy meidän oppia löytämään itsemme ja aikamme kehityksen tila näissä kuvissa niinkuin peilissä, jotta oppisimme itsetarkkailua sekä yksilöinä että kansoina.

Näinollen voitaisi näiden kuvien tutkinnassa asettua katselemaan niitä vain joltakin määrättyltä puolelta. Silloin kuitenkin oltaisi vaarassa ajautua yksipuolisuuteen. Mitä useammalta puolen, useammalta pohjalta katsottuna, niitä pyrkii ymmärtämään, sitä välittömämmin on pakotettu tunkeutu-

maan niiden henkeen. Sillä eri puolilta saadut kuvat ja selitykset arvostelevat toisiaan. Saattaisi käydä niin, että joku selitys mikä näyttäisi läpäsevän esim. kokonaiskehityksen valossa, kompastuukin ryhtyessämme sitä sovelluttamaan yksityiskehitykseen, ja päinvastoin. Tämän huomattuamme tulemme pakotetuiksi etsimään yhä syvempiä, yhä henkisempiä selityksiä. Sillä täytyy muistaa: mitä lähempänä aineellisuutta selityksemme on, sitä jäykempi ja kompastuvaisempi se myös on, mutta mitä syvemmälle henkeen selityksemme tunkee, sitä joustavampi se on.

Sentähden, vaikkemme ryhtyisikään jokaista kuvaa ja taulua tulkitsemaan useammalta puolelta, pitäisi tutkinnossamme kuitenkin oltaman siksi vaativia, etteivät tutkintomme kompastuisi toiselta-kaan pohjalta katsottuina.

Tämän olemme pakotetut sanomaan senkin tähden, että tähän asti olemme pitäneet etualalla yleistä ihmiskunnan kehitysjärjestelmää, mutta tästä lähtien koetamme pitää etualalla yksityisen sielun kehitystaisteluita sen matkaillessa aineen ja aistinten merellä henkistä kotiaan kohti. Ja tältä pohjalta selityksiämme mittailllessamme voisimme vielä sanoa: suurin ja velvottavin vaatimus selityksillemme on se, että ne auttaisivat meitä löytämään sen tuikkivan totuuden tähden mikä meitä pitkällä matkalamme opastaisi sisäisen Itsen löytämiseen ja siihen yhtymiseen.

Ja nyt jatkakaamme.

Synnytyskivuissaan oleva vaimo.

”Ja näkyi suuri tunnusmerkki taivaassa: Vaimo, aurinko verhonaan ja kuu hänen jalkojensa alla, ja hänen päässään sepeleenä kaksitoista tähteä. Hän oli raskaana ja huusi synnytyskivuissaan, kun oli tuskallista synnyttää.”

Jos tätä kuvaa katsoisimme edelleen ihmiskunnan kokonaiskehityksen valossa, silloin voisimme vaimolla ymmärtää sitä suurta ihmiskunnan joukkoa, jota on valmistettu maaperäksi uudelle uskonnolle ja sivistykselle, joka syntyvä sivistys silloin olisi se poika, jota kivulla synnytetään. Synnyttävänä voimana tässä olisi se työ, minkä seitsemännen sinetin avaaja, Maailmanopettaja, tekee pasunoivan enkelin ja muiden, monien ratsujoukkojen avustamana. Puhuhan Paavalikin, samoin kuin monet mystilliset kirjailijat, tuollaisesta mystillisestä avioliitosta Kristuksen ja seurakunnan välillä.

Mutta meidänhän pitikin puhua yksilön kannalta. Ja yksilön kehityksessä tässä kuvattu vaimo edustaa määrättyä sieluntilaa: ihminen on sydämessään kiintynyt, kihlautunut, kaikkeen toteen, hyvään ja kauniiseen. Tämä taas johtuu siitä, että hänen verhonaan on aurinko, että hän on joutunut Ylemmän Minänsä varjostukseen, joka kosketus synnyttää hänen sydämessään alinomaisen kaihon ja kaipauksen johonkin tuntemattomaan, käsittämättömään.

Jos aurinko edustaa Ylempää Minää, niin kuu edustaa alempaa, etenkin alempaa tunnetta. Ja

kuun ollessa vaimon jalkojen alla, on sillä tahdottu sanoa, että ihminen on Ylemmän Minänsä kaihon nostamana noussut persoonallisen tunnekiintymyksensä yläpuolelle, hän ikävöi vapautua siitä, joten se, kuvaannollisesti puhuen, on joutunut jalkojen alle.

Tätä vaimoa koristaa seppeleenä kaksitoista tähteä. Mitähän nuo tähdet olisivat? Koska ne muodostavat seppeleen, koristeen, ja koska tässä on kyseessä henkiset arvot, niin voisimme syyllä sanoa: tähdet ovat luonteen **hyveet**. Hyveet sellaiset kuin tyytyväisyys, antaumus, vakavuus, jalomielisyys, rehellisyys, suvaitsevaisuus, sääli, myötätunto j.n.e., nehän ne ihmisen henkisesti seppelöivät. Kessä ihmisessä hyveet ovat siksi ilmeisiä, että ne värittävät hänen toimivan luonteensa, hän on seppelöity henkisen maailman kokelaaksi.

Että näitä tähtiä on juuri kaksitoista, johtunee samasta syystä kuin sekin, että isä Jaakobilla on kaksitoista poikaa, että on kaksitoista israelin sukukuntaa, vuodessa kaksitoista kuukautta ja myös Jeesuksella kaksitoista opetuslasta.

Tämän kaksitoistaluvun perustana voimme taas pitää taivaan kannen jaotusta eläinradan kahtentoista merkkiin, sekä maan piirin kahtatoista huonetta, joista tietävät, sivumennen sanoen, ne, jotka ovat sattuneet lukemaan jonkun astrologisen kirjan, esim. "Astrologian järjellinen perusta". Ja koska ihminen on pienoiskuva maailmasta, kätkien itseensä taivaan ja maan, omistaa hänkin näiden kahdentoista merkin vastaavaisuudet, jotka henkisessä syn-

nytyksivussaan olevassa ihmisessä loistavat kahtenatoista tähtenä hänen sielunsa taivaalla, muodostaen hänen hyveiden seppeleensä, sädekehänsä, auransa.

Tällaiseen tilaan tultuaan ihminen on joutunut synnytystuskiin, synnyttääkseen korkeamman, henkisemmän tilan itsessään. Ihminen on rauhaton, tuntien henkisen alaikäisyytensä, josta tahtoi päästä johonkin todellisempaan. Tätä todempaa hän ei järjessään vielä kykene tajuamaan, mutta sen siementä hän kantaa sielussaan, ja aivan kuin huutaa tuskissaan, koska on tuskallista saada tajunnassaan selville sitä ylempää elämää, jota hän niin palavasti tavoittelee ja ikävoi.

Tulipunainen lohikäärme.

”Ja näkyi toinen tunnusmerkki taivaassa, ja katso: suuri tulipunainen lohikäärme, jolla oli seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja jokaisessa seitsemässä päässä kuninkaallinen otsakoriste.”

Teosofisessa kirjallisuudessa, etenkin ”Salaisessa Opissa”, lohikäärme edustaa viisautta, jopa Vihittyjä Viisauden Mestareita. Ja vaikka allekirjottasimme tämän ”Salaisen Opin” selityksen, tahtoisimme kuitenkin sanoa lohikäärmeen tässä varsinaisemmin edustavan sitä viisautta, mikä alistuu alemmalle liikkeellepanovoimalle, **himolle**. Tullaanhan tätäkin tietä ylempään viisauteen. Sillä himon palveluksessa

viisaus synnyttää kärsimystä, jossa kärsimyksen tulella viisaus puhdistuu jumalalliseksi viisaudeksi.

Se taivas, missä tämä lohikäärme näkyy, on ihmisen toimivan tajunnan tila. Vaikka ihmisen päätä jo koristaa kaksitoistatähtinen sepele, vaikka sielussa kärsitään synnytyskipuja uuden olotilan ilmentämiseksi, niin kuitenkin **toimivassa** tajunnassa vielä isännöi entinen mahti, himo. Silläkin ovat omat kuninkaalliset koristeensa: kopeus, kateus, ylpeys; vallan, maineen, arvokkaisuuden jano j.n.e., jotka juuri ovat niitä koristeita, joiden saavuttaminen on vienyt tuliseen toimintaan monia mainehikkaita ihmisiä. Tämä on se liikkeellepaneva voima, joka aina tahtoi ympäröidä itsensä suuruuden, loiston, maineen ja mahtavuuden sepeleillä.

”Ja sen pyrstö pyyhkäisi pois kolmannen osan taivaan tähtiä ja heitti ne maan päälle. Ja lohikäärme seiso i synnyttämäisillään olevan vaimon edessä nielläkseen hänen lapsensa, kun hän synnyttää sen.”

Näistä alas heitetyistä taivaan tähtien kolmanneksesta saa lukija tietoja ihmiskunnan historiasta ”Salaisen Opin” avulla, tai lukemalla Pekka Evastin kirjan ”Enkelein lankeemus”. Mutta tässä, kun olemme antautuneet katselemaan asioita yksilöllisen sielun kannalta, pidämme edelleen taivaan tähtinä luonteen hyveitä. Niiden maan päälle heittäminen olisi korkeimmassa merkityksessä sitä, että ihmisen hyveet otettaisi käytäntöön toimivassa elämässä. Mutta alemmassa merkityksessä näiden hyveiden

tähtien maan päälle heittäminen on siinä, että itsekäs himo pyrkii niitä joko hävittämään tai vetämään ne itseään palvelemaan.

Niinpä jos ihmisen luonteessa näyttäytyykin sääliä, myötätuntoa ja auttavaisuutta niin itsekkään järjen lohikäärme edellyttäisi näiden hyveiden käyttämisestä täytyvän koitua etua ja arvoa, ainakin tunnustusta ja kiitollisuutta autettujen puolelta. Ja ellei se sitä saa, lopettaa se avustuksensa.

Vaikka siis ihmisessä pilkistääkin taivaallisia tähtiä, Ylemmän Minän ominaisuuksia, heittää lohikäärme, kunnian ja maineenhimo, ne maan päälle, s.o. maista persoonallisuutta palvelemaan.

Tämä itsekkäisyyden lohikäärme seisoo aina synnyttämäisillään olevan vaimon edessä ”nielläkseen hänen lapsensa” heti synnyttyä. Heti kun ihanteellisessa ihmisessä suurien ponnistusten ja tuskien avulla syntyy joku korkeampi kyky, tahtoisi himo ”niellä” sen käytettäväksi omiin tarkoituksiinsa. Itseään huolehtivan himon laskuissa ei ihmisen kyvyillä ja ominaisuuksilla ole mitään arvoa eikä merkitystä, ellei ihminen niitä käyttäisi omiin tarkoituksiinsa, omaksi edukseen.

Poikalapsen syntyminen.

Ei sanota ainoastaan että vaimo synnytti lapsen, vaan että se lapsi on poika.

Jos vaimo edustaa tunnetta, totuutta ja hyveitä ihannoivaa sydäntä, niin poika edustaa sitä järjen

valaistusta, jota ihannoiva ihminen on ikävöinyt, sitä ylempää Järkeä, johon liittyneenä ihminen voi toimia tietoisena tekijänä siinä ylemmässä tajunnantilassa, mihin ihminen tämän syntyneen Järkilapsensa avulla nousee. Tästä valistuneesta Järjestä on tuleva se, ”joka on kaitseva kaikkia pakanakansoja rautaisella sauvalla”.

Pakanuus on ihmisen alempi kehityksen tila, jolloin ihmisen lakina ovat hänen omat etunsa. Ja pakanakansojen hallitseminen rautaisella sauvalla merkitsee siis, että ihminen heränneen ja valistuneen järkensä avulla, joka edustaa totuuden henkeä, Pyhää Henkeä, pitää kurissa ja oikeusperiaatteissa pakanallista, itsekästä älyään.

Että herännyt järki voisi pysyä asemassaan, täytyy se mietiskelyn ja harjoituksen avulla pitää aina kääntyneenä ylöspäin, Jumalan puoleen, eli niinkuin Ilmestyskirja sanoo: ”Ja hänen lapsensa temmattiin Jumalan tykö ja hänen valtaistuimensa tykö.”

Tällä menettelyllä äly vähitellen liittyy kuolematomaan Järkeen, kasvaa kyvyltään ja voimaltaan siksi mahdiksi, joka voi tarttua rautaiseen sauvaan hallitsemaan persoonallisuutensa pakanuutta.

”Ja vaimo pakeni erämaahan, jossa hänellä oli Jumalan valmistama paikka, jotta häntä elättäisivät siellä tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää.”

Tämä erämaahan pakeneminen tapahtuu aistillisen tunne-elämän viettelyksistä luopumisen yhteydessä. Tämä on kieltäymyksien kasvattava ja vahvistava

aika. Ihminen luopuu järjellisellä lujuudella alemman elämän tarjoomista houkutuksista, vetäytyen sisäisen Jumalansa tykö.

Tämä kieltäytyminen tuntuu alussa erämaahan vetäytymiseltä, koska ihminen kieltäytyy siitä mikä ennen antoi elämälle sisällön ja viehätyksen, eikä hän vielä jaksaa eikä kykene täyttämään elämäänsä korkeammilla tehtävillä ja tarkotusperillä. Hänen on vetäydyttävä erämaahan, sisäisen Jumalansa valmistamaan paikkaan rauhottumaan ja lujittumaan "1260 päiväksi", s.o. siksi että hänessä määrätyillä luvuilla ilmaistavat voimat, kyvyt ja henkinen joustavuus tulevat ilmeisiksi. Ja tämän jälkeen syntyy

Sota taivaassa:

"Mikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmettä vastaan; ja lohikäärme ja hänen enkelinsä sotivat eivätkä voittaneet, eikä heillä enää ollut sijaa taivaassa."

Tämä sisäinen taistelu tapahtuu ihmisen tajunnan taivaassa. Sen taivaan muodostavat yhteensä kaikki ne asiat mitkä kulloinkin ovat suosituimpia, arvokkaampia, joita ihminen ikävöi, joita hän ihannoii ja haaveilee.

Tässä tajunnan taivaassa tapahtuu tuo paljon puhuttu taistelu kahden sotajoukon välillä. Taistelun alottaa Mikael enkeleineen. Ja kuka on Mikael? Se on juuri tuo vaimon synnyttämä poika, vanhurs-

kauden ja pyhyyden synnyttämä ylempi Järki, jonka tuleva tehtävä on hallita pakanakansoja rautaisella sauvalla; se on ihmisessä herännyt Ylempi Minä.

On tullut taistelun aika. Mikael kerää enkelinsä rynnäkköön. Mitkä enkelinsä? On jo edellä puhuttu, kuinka kaikki ihmisen ajatukset, puheet, tunteet ja teot jäävät elävinä olijoina kansottamaan hänen ympäristöönsä. Kaikki totiset, puhtaat, jalot, uhrautuvat ja rakastavat teot, puheet, tunteet ja ajatukset kasvattavat sen sisäisen kykyjen ja voimien enkeli-joukon, johon Mikael voi voimansa vuodattaa. Mikael ei voi alottaa taistelua, ennenkun sydän on riittävästi puhdistunut, ennenkun totuuden ja rakkauden henki jossakin määrin läpäsee tajunnan taivaan.

Lohikäärmeen sotajoukkoja ovat kaikki ihmisen itsekkäiden tekojen, tunteiden ja ajatusten muodostamat luonteenominaisuudet. Ne ovat elävänä joukkona seuranneet ihmistä kaukaisista menneistä ruumistuksista.

Kun nyt Mikael on syntynyt, monien vaarojen yli kasvanut ja vahvistunut, kerää se ympärilleen ja hengellään elävöittää kaikki ihmisen hyvät teot, tottumukset, tavat ja taipumukset, rynnistää niiden kanssa lohikäärmettä ja sen joukkoja vastaan, syöstäkseen ne hallitsevan päivä tietoisuuden valtaistuiltelta.

Mutta silloin lohikäärme myös kutsuu joukkonsa. Ihmisen oman entisyyden, karman, oikeudella himo myös elävöittää kaikki menneistä elämistä perityt huonot teot, tunteet ja ajatukset, jotka nyt näyt-

täytyvät luonteen varjopuolina, huonoina tapoina, tottumuksina ja taipumuksina.

Ja silloin syntyy hirmuinen taistelu ihmissielussa.

Sellaisesta taistelusta ei tavallinen ihminen tiedä ollenkaan mitään. Siitä ei ihminen tiedä niinkauvan, kun hän antaa himon isännöidä sielussaan, kun hän pysyy lohikäärmeelle tottelevaisena. Vasta kun ihminen on aikansa ollut ihanteellinen, on herättänyt Mikaelin sielussaan, vetäytynyt erämaahan ja Jumalan luo, ja niin valmistuneena ja vahvistuneena koettaa päättävästi luovuttaa ylivallan Mikaelille, vasta silloin ihminen ensikerran huomaa mikä kauhea vastustaja hänen alempi puolensa todella on. Se esiintyy aivan kuin eri olentona kaikkia hänen hyviä ja jaloja päätöksiään ja pyrkimyksiään vastaan, koettaen aseman kärjistyvällä sietämättömyydellä tehdä ne kaikki tyhjiksi.

Sentähden on ihmisen välttämätöntä aikoinaan totuttaa ja kasvattaa itseään hyveisiin. Sillä niin tehden hän kerää joukkoja Mikaelille, ”laskee hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle” 2 Timot. 6: 19. Ja aina kun ihminen edes hetkellisesti kokee jaloja, myötätuntoisia, uhrautuvia sydämen ja mielentiloja, on se merkinä siitä, että Mikaelin enkelten torvien töräykset jo kaikuivat hänen sielunsa taivaalla. Ja vaikka taistelu tulee ankara, on inhimillisen elämän päämäärä ja tarkoitus kuitenkin se, että lohikäärme enkeleineen jää loppujen lopuksi tappiolle.

Tämä voitto saavutetaan kiinteällä harjoituksella, antamatta mielentilansa liidellä missään huonossa,

itsekkäässä. Samalla ihminen koettaa pitää mielensä kunnioittavassa hartaudessa kaikkea suuruutta kohtaan; kaikessa mikä on totta, ystävällistä ja kaikille hyödyllistä. Tällä päättäväisyydellä kielletään lohikäärmeeltä "sija taivaassa".

On huomattava lohikäärmeen enkeleineen jäävän tappiolle juuri siksi, "ettei heillä enää ollut sijaa taivaassa". Siinä se juuri taito ja voima on, että ihminen aina täyttää sielunsa hyvillä tunteilla ja ajatuksilla; kun sielu on täytetty hyvällä, ei siellä ole sijaa huonolle.

Kun sielu näin taistellen harjaantuu kotiutumaan hyvässä, todessa ja kauniissa, silloin "suuri lohikäärme, se vanha kyy, jota kutsutaan perkeleeksi ja saatanaksi, hän, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen mukanaan".

On merkille pantavaa, ettei lohikäärme enkeleineen tule tässä taistelussa tapetuksi, vaan ainoastaan maan päälle heitetyksi. Ihminen ei tässä alkutaistelussa suinkaan ole alemmasta puolestaan lopullista voittoa saanut. Mutta se tässä voitossa on saavutettu, ettei persoonallinen himo enää ole ylimpänä käskijänä ihmisen toimivan tajunnan taivaassa. Se on ihmisessä edelleen olemassa, mutta ei enää etualalla, ei harrastusten sisältönä. Se on heitetty alempaan asteeseen, maan päälle, jäaden tavallaan, ja todellisuudessakin, ihmisen "astinlaudaksi". Ja sieltä se yhä jatkaa hyökkäyksiään, niinkuin edelleen saamme nähdä.

Riemu taivaassa.

Tämän jälkeen kuuluu suuri ääni taivaasta sanovan: "Nyt pelastus ja voima ja valtakunta on tullut meidän Jumalamme omaksi, ja valta hänen Voideltunsa omaksi, sillä veljiemme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä Jumalamme edessä, on heitetty ulos."

Nyt on pelastus, voima ja valtakunta tullut ihmisessä olevalle Jumalpuolelle. Valta on siirtynyt Voidellulle, puhdistuneelle ja ylempäänsä liittyneelle minä-tajunnalle. Ja silloin ihminen ilokseen huomaa, että hänen tajuntansa taivaassa voi myös asua ilo ja riemu, vaikka siellä lohikäärmeen hallituskautena vallitsi viha, ahneus, riita ja kateus.

Näin on ihmisen tajunnan taivaassa. Mutta sama voiton ylistys, ilo ja riemu vallitsee varmaankin myös siinä taivaassa, jonka kansalaisuudellaan muodostavat suuret Vihityt ja Mestarit, ihmisten Opetajat. Varmaan he riemuitsevat nähdessään jonkun nuoremman veljensä onnistuneen karkottamaan persoonallisuutensa lohikäärmeen tajuntansa taivaasta.

Veljensä syyttäminen olisi omakohtaisesti siinä, että persoonallisuutensa vallassa elävä ihminen on aina syyttävällä kannalla toisiin ihmisiin, Jumalaan ja maailmaan. Hänen ja hänen harrastamiensa asioiden epäonnistumiseen ovat, niin hän arvelee syy-päitä aina jotkut muut olennot tai asianhaarat. Hän ei tule ajatelleeksi omaa osaansa asian epäonnistumiseen, omia erehdyksiään ja laiminlyöntejään.

Sisäisellä tavalla tämä syytös koski häntä itseään niinkin, että hänen itsekäs toimintansa oli jumalallisen oikeuden edessä syytös häntä itseään vastaan, joka aina tuotti raskaat karmalliset seurauksensa. Samalla se oli syytös Vihittyjä Opettajia kohtaan, koska he jumalallisen järjestelmän palvelukseen antautuneina ovat ottaneet huolehtiakseen nuorempien veljien kehityksestä.

Samoin sopii lohikäärmeensä alasheittäjään itseensä sekä Voideltuihin Opettajiin lause: "Ja he ovat voittaneet hänet Karitsan veren kautta ja heidän todistuksensa sanan kautta, eivätkä ole henkeään rakastaneet edes kuolemaakaan väistääkseen." Sillä jokaisen ihmisen on, tullaksensa lohikäärmeensä voitajaksi, annettava Karitsan veren, s.o. ylemmän henkisen elämän, virrata oikeuden ja uhrautumisen virtoina ulos maailmaan.

— "Todistuksensa sanan kautta" merkitsee, että ihminen luovassa toiminnassa, elävän sanan käytössä, todistaa sisässään olevan Mikaelin. Hän on jo aikoja sitten luopunut hengettömien oppijärjestelmien uskomisen kannalta. Hän on aavistanut, että ihminen on jotakin uskoa tai lahkoa, ainoastaan mikäli hän elää jonkun uskonnon syviä opetuksia.

Hän ei myös saa rakastaa henkeään enemmän kuin totuutta. Hänen on itsessään kuoltava kaikelle itsekäisyydelle, kaikelle moitteelle ja kiitokselle, mikä tulee hänen osalleen maailmassa, toimiessaan korkeampien ihanteiden mukaan. Hänen täytyy oppia seuraamaan korkeinta ihannettaan, huolimatta mitä

ulkoista tai sisäistä kuolemaa ja kärsimystä hän tällä matkallaan osaksensa saa. Ja näin toimiessaan ihanteidensa ja totuuden puolesta, saa hän taas apua edellään kulkevilta suurilta sieluilta. Näiden Vanhempien Veljien aina vuotava toimivan rakkauden virta eli elämän veri on apuna nuoremmalle, joten hänkin pääsee voitolle myös "heidän todistuksensa sanan kautta", sen opetus- ja auttamistyön kautta, mitä nuo edelläjuoksijat tekevät ihmisten hyväksi.

Koska siis jokainen voitto lohikäärmeen kukistamisessa saavutetaan suurilla yhteisillä ponnistuksilla niin onpa kyllä syytä jokaisen tuollaisen voiton yhteydessä huudahtaa: "Riemuitkaa taivaat ja te, jotka niissä asutte!"

Mutta: "Voi maata ja merta, sillä perkele on astunut alas teidän luoksenne suuressa vihassa, koska tietää, että hänellä on vain vähä aikaa järellä!"

Tämän tapahduttua on ihminen noussut suurempaan voimaan ja vastuunalaisuuteen. Ja kun hänellä on edelleen paljon siteitä maahan ja "mereen", tulevat nämä järeillä olevat siteet ja heikkoudet hänelle suureksi vaaraksi ja vaivaksi, koska kukistettu himo elävöittää ne kaikki moninkertaisiksi. Siksipä voisi sanoa: Voi niitä lohikäärmeensä alasheittäjiä, joilla on paljon siteitä maahan!

Samalla tuo yksilöllinen voitto heijastuu ihmiskuntaankin, koska kaikki ovat korkeammilla tasoilla yhtä. Yksilönkin voitto panee henkisen voiman nopeampaan pyörteeseen, joka häikäisevänä valona

häiritsee niiden oloa, jotka edelleen tahtovat maassa riippua. Silloin ihmisten sisäiset voimat, millaisia ne ovatkin, tulevat vähän eloisampaan toimintaan herätetyiksi.

Mutta eikö tämä näyttäisi niinkuin joku voisi heittää, pahuutensa toisten kannettavaksi? Eipä suinkaan. Sillä muistakaamme, että vaikkakin jokainen voitto selventää pahan ihmisten eteen, se samalla avaa valon ja voiman kanavia avuksi heikommille. Senpätähden ovat Viisaat aina huolellisesti valinneet oppilaansa. Ankarat olivat pääsyvaimukset esim. Pytagoraan koulussa, niinkuin kerrotaan esim. kirjoissa "Suuret uskonnot,, ja "Pythagoras". Sillä mitäpä apua siitä olisi, joskin heidän lohikäärmeensä tulisi alas heitetyksi, jos he sitten kuitenkin kukistuisivat. He jäisivät vain henkiseksi siipirikoiksi, jotka tukkisivat tiedon ja valon kanavat toisiltakin. Siksi on parasta antaa jokaisen kantaa lohikäärmettään siksi kauan, että hän sitä taakkaa kantaessaan on kasvattanut määrätyn siveellisen voiman. Kun vallankumous tapahtuu oikealla ajalla, silloin se myös onnistuu; silloin ei Mikael pääse vain tilapäisesti valtaan, vaan siinä hän myös pysyy. Sillä näemmehän kuinka edelleenkin

Lohikäärme vainoo poikalapsen synnyttäneitä vaimoa.

"Ja kun lohikäärme näki olevansa heitetty maan päälle, ajoi hän takaa sitä vaimoa, joka oli poikalapsen synnyttänyt."

Heitettyään itsekkäisyys-lohikäärmeensä alas hallitsevasta tajunnastaan, kääntyy ihmisessä oleva himo aivan kuin eri olennoiksi, joka hyökkää ihmistä vastaan.

Tämä kaikki todistaa, ettei lohikäärme ole tapettu, vaikkakin se on syösty hallitsevalta valtaistuimelta.

Tässä ahdistuksessa "vaimolle annettiin sen suuren kotkan kaksi siipeä hänen lentääkseen erämaahan sille paikalleen, jossa häntä elätetään aika ja ajat ja puolet aikaa poissa käärmeen näkyvistä".

Mitkä suuren kotkan kaksisiipeä? Eiköhän sisäinen mietiskely ja aavistuskyky. Tässäpä edelleen kysytään hänen voimiaan: onko hän lohikäärmettä kan- taessaan ja poikalasta synnyttäessään kasvattanut itsessään sellaisen voiman, että hän jaksaa siivillään lentää?

Näillä siivillään ihminen lentää erämaahan. Mihin erämaahan? Hän kaikissa elämänsä käänteissä ja vastaan tulevilla houkutuksissa käyttää näitä kahta siipeä, seulovaa mietiskelyä ja sisäistä aavistuskykyä, nähdäkseen sisältykö tarjoutuviin houkutuksiin joku persoonallinen, itsekäs etu hänelle, vai sisältyisikö siihen hänen puoleltaan uhri maailman hyväksi.

Hän lentää erämaahan, pitää aina kulkunsa päämääränä sen, ettei hän tavoitele minkäänlaista etua tai nautintoa alemmassa maailmassa. Tämä on hänelle yksinkertaisena mittarina kaikkien häikäisevien houkutusien keskellä. Houkutusien ja viettelyksien kohdatessa hän heti lentää erämaahan, hän muistut-

taa itselleen jättäneensä maisten arvojen tavottelun ja tahtoo edelleen sillä pohjalla pysyä.

Pitäessään itseään kiinteästi tällaisessa sieluntilassa, silloin hän on "poissa käärmeen näkyvistä", hän vähitellen unohtaa ajatellakaan mitään persoonallisia etuja. Tällä tavalla ihmistä elätetään ja vahvistetaan, voidakseen ottaa yhä toimivamman aseman Mikaelin palveluksessa.

Sillä muistakaamme kuinka käärme, himo, keksii yhä uusia keinoja: "Ja käärme purskautti suustaan vaimon jälkeen vettä niinkuin virran saattaakseen hänet virran vietäväksi."

Kaikilla viettelyksien ja houkutusien virralla koettaa himo kuljettaa ihmistä takaisin alemman elämän pyörteisiin. Mutta silloin "maa auttoi vaimoa; maa avasi suunsa ja särpäsi virran, jonka lohikäärme oli purskauttanut suustaan".

Tämä maan apu on niin ymmärrettävissä, että kaikki persoonallisuuden viehätykset, joilla ihmistä houkutellaan takaisin itsekkäisyyden elämään, ne näyttäytyvät seulovan mietiskelyn ja heränneen aavistuskyvyn avulla sellaisiksi, jotka kuuluvat vain maasta lähtöisin olevalle ruumiille, joten hän ei tuon virran enää anna viedä itseään kulkemaan "yleisen virran mukana".

Toisellakin, positiivisemmalla tavalla maa tulee avuksi: ihminen antaa kaikkien voimiensa, rikkauksiensa ja kykyjensä suuntautua ammottavaan maahan, s.o. maassa ja kärsimyksissään huutavien ihmisten auttamiseksi.

Silloin ”lohikäärme vihastui vaimolle ja lähti sotaa käymään muita hänen jälkeläisiään vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen todistus”.

Kun ihminen, joka vielä on vaimo, jossa tunne yhä on etualalla, on kyennyt pysyttelemään siivillään erämaassa, niin ettei himon virrat ole häntä mukaansa vieneet, silloin seuraava askel olisi astua kielteisestä asennosta toimivaan asentoon. Hänen pitäisi asettua toimivana jäsenenä sopusointuun Jumalan suunnitelmassa vallitsevien lakien kanssa; pitäisi antaa sellaisiin toimiin joissa olisi ”Jeesuksen todistus”. Ja mikä on Jeesuksen todistus? Juuri se, että hän ponnistaa kaikki voimansa, tietonsa, ja kykynsä Jumalan suunnitelman toteuttamistyössä. Juuri sillä, että hän luopuu omista eduistaan ja tekee taivaallisen Isän tahdon, juuri sillä hän todistaa olevansa ”yhtä Isän kanssa”.

Mutta kun ihmisessä on lohikäärmeen jälkeläisiä, lohikäärmeen hallintoaikana kasvaneet kyvyt ja voimat, saa hän tuntea, kuinka ankaraa vastusta himo tekee, kun hän koettaa panna nämä lohikäärmeen hallintoaikana kasvaneet kyvyt sellaiseen työhön, jossa olisi Jumalan käskyt ja Jeesuksen todistus.

Himo ei ole enää voinut pitää ihmistä täydelleen vallassaan; nyt se tahtoi sulkea hänet edes oman yksityisrauhansa ja pyhyytensä toimeentuloon. Ja aina koettaessaan ryhtyä johonkin aatteelliseen toimintaan, saa ihminen tuntea kuinka himon käärme myrkyttää kaiken hänen yrityksensä, joka myrkytys

sittemmin kyllä laukee ja näyttäytyy harhaksi, kunhan ihminen ei vaan anna minkään itseään sitoa tai peljättää luopumaan yrityksestään.

Tässä vartioimis- ja sanoisimmeko, väijymistyösään lohikäärme on asettunut "seisomaan meren heikalle". Se on menettänyt yhden aseman taistelussa, on nyt asettunut toiselle vartioimaan ja samalla odottamaan sopivaa tilaisuutta alkaakseen uuden taistelun. Ja sellainen sille tarjoutuukin. Uutta taistelua saamme seurata seuraavassa luvussa.

9 LUKU.

KAKSI PETOA.

Ilmestyskirjan 13 luvussa puhutaan kahdesta merkillisestä pedosta, jotka esiintyvät voimakkaina taistelijoina ja saavat aikaan merkillisiä asioita.

Mitähän nämä pedot lienevät?

Lohikäärmeen edustaessa persoonallisuutta kokonaisuudessaan, tai sen liikkeellepanevaa voimaa, himoa, edustavat nämä kaksi petoa taas persoonallisuuden kahta tekijää, tunnetta ja älyä.

Ne ovat lohikäärmeen hallitusaikana tottuneet palvelemaan himoa. Nyt on tapahtunut ihmisen tajunnan taivaassa vallankumous: lohikäärme on syösty alas, sanoisimmeko kansan tai palvelijan asemaan, ja Mikael on saanut hallitusohjaket käsiinsä.

Mutta niinkuin hallitus ei voi yksin mitään, vaan täytyy sillä olla virkailijoita, toimijoita, samoin ei Mikael voisi toimia tässä alemmassa maailmassa ellei sillä olisi välineitä, apulaisia. Ne apulaiset ovat persoonallinen tunne ja äly. Ne pitäisi nyt alistua Mikaelin palvelukseen, mutta ne ovatkin vastahakoiset luopumaan entisestä herrastaan, koska ovat aivan kuin yhteen kasvaneet sen kanssa. Ja siksi syntyy nyt ankara jatkuva taistelu.

Ensimmäinen, tunteen peto.

”Ja minä näin pedon nousevan merestä; sillä oli kymmenen sarvea ja seitsemän päätä, ja jokaisessa kymmenessä sarvessa kuninkaallinen otsakoriste, ja sen päihin oli kirjoitettu herjausnimiä.”

Tämä tunteen peto nousee merestä, tunteiden merestä. Se kuvataan lohikäärmeen kaltaiseksi päitensä ja sarviensa luvussa, eroten vain otsakoristeissaan, joita lohikäärmeellä oli seitsemän päissä, pedolla taas kymmenen sarvissa.

Että lohikäärmeen koristeet ovat päissä, todistaneen sen hallitsevaa asemaa, ollessaan määräävänä tajunnan taivaassa. Pedon koristeet ovat taas sarvissa, mikä osottanee sen hyökkäävää luonnetta, tehdesään hyökkäyksiä alhaalta päin, nyt jo tajunnan taivaassa hallitsevaa Mikaelia vastaan.

Tämä peto kuvataan aivan eläimelliseksi. Se on ”leopardin näköinen, ja sen jalat ikäänkuin karhun, ja sen suu niinkuin jalopeuran suu”.

Tämä todistaa kuinka eläimellinen ja suorastaan petomaisen julma saattaa ihmisen tunneluonne olla, kun se on ollut himon palveluksessa. Sillä sanotaanhan, kuvaavasti kyllä: "Ja lohikäärme antoi sille voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan."

Lohikäärmeen itse tultua valtaistuimelta syöstyksi, luovuttaa se valtansa ja voimansa entiselle uskollisimmalle palvelijalleen, jotta se nyt esiintyisi hänen syöstyn valtansa puolesta, vaikka sen pitäisi tottua Mikaelia palvelemaan.

Ihmisen tuntiessa tämän taistelun sielussa, ei se suinkaan tarvitse merkitä hänen luisumistaan petomaisuuteen. Päinvastoin tämän saa tuntea vasta se ihminen, joka pyrkii puhdistamaan tunnettaan, astraaliruumistaan, koettaen todenteolla totuttaa tunnettaan viihtymään ylemmissä asioissa. Sillä onhan luonnollista, että siihen asti kun lohikäärme yksin hallitsi tajunnan taivaassa, ei siellä mitään taistelua ollut. Vasta nyt kun Mikael hallitsee ja ihmisen persoonallinen tunne olisi sille alistettava, saa hän tuntea minkä kauhean pedon hän on sieluunsa kasvattanut tunteitaan hemmotellessaan. Tunne esiintyy nyt niinkuin ulkokohtaisena vastustajana hänelle.

Tämän taistelun valossa ymmärrämme seuraavan lauseen: "Ja minä näin yhden sen päistä olevan ikäänkuin kuoliaaksi haavotetun, ja sen kuolinhaava parantui." Sillä saattaahan käydä niinkin, että vaikka ihminen jo luulee antaneensa kuolinhaavan pedolleen, voi se taas virota eloon. Se tapahtuu jos

ihminen käy leväperäiseksi ja tilapäisestikin antaa vallan jo häviämäisillään olevalle aistilliselle taipumukselleen.

Ja silloin: ”koko maa seurasi ihmetellen petoa. Ja he kumarsivat lohikäärmettä, koska se oli antanut sellaisen vallan pedolle, ja kumarsivat petoa sanoen: ”Kuka on pedon vertainen ja kuka voi sotia sitä vastaan?”

Koko maa, s.o. ihmisen mainen luonto, seuraa ihmetellen petoa, tunnetta. Ja maisessa tajunnassaan ihminen kumartaa, nöyrtyy himonsa edessä, joka niin mahtavasti pitää tunnetta kahleissaan.

”Ja sille annettiin suu puhua suuria sanoja ja herjauksia, ja sille annettiin valta toimia neljäkymmentäkaksi kuukautta.”

Miksi näin? Siksi, että ihminen kasvaisi kokemusperäisessä tiedossa. Hän ei saa tunnetta irti himosta ennenkuin on kasvanut sisäisessä voimassa tunteensa yli. Tunteen suhde himoon on jumalallinen opettaja omalla ajallaan. Ja 42 kuukautta ilmaisee jollakin tavalla sen ajan, tai paremmin sen työn, mikä on tehtävä, jotta ihminen oppisi määrätyllä tavalla tunnettaan käyttämään.

”Ja se avasi suunsa Jumalaa herjaamaan, herjatakseen hänen nimeään ja hänen majaansa, niitä, jotka taivaassa asuvat.”

Tämä Jumalan herjaaminen tapahtuu lankeemuksissa. Ihminen koettaa jättää joitakin nautintoja, joitakin herkutteluja, saattaaksensa tunteensa puhdistuneena Mikaelille. Mutta silloin tunne himon

yllyttämänä pyrkii vallottamaan sielun niin autiolla ja sietämättömällä tunnelmalla, että ihminen luopuu yrityksestään. Ja niin tunteen peto on vienyt voiton ihmisestä, on häväissyt ihmisen sisäistä Jumalaa. Se aivankuin ilkkuu: Tee sinä vaan suuria ja pyhiä lupauksia uudelle herrallesi, kyllä minä huolehdin siitä, ettei niistä mitään tule!

Ja yhä ihmeempää: ”Ja sille annettiin valta käydä sotaa pyhiä vastaan ja voittaa heidät, ja sen valtaan annettiin kaikki sukukunnat ja kansat ja kielet ja kansaheimot.”

Ettäkö pyhätkin jäävät tappiolle? Millaisia pyhiä he ovat?

Tämä ehkä selviää kohta paremmin. Nyt sanomme vain, että tavallisesti ihminen koettaa saavuttaa pyhyiden, autuuden tai miksi sitä sanomme koettamalla niin paljon kuin suinkin välttää tekemästä ”syntiä”. Hän koettaa saavuttaa negatiivisen, kielteisen pyhyiden, lakkaamalla syntiä tekemästä. Mutta tässä ihminen joutuu yhä uudelleen tappiolle, häväisteen yhä uudelleen sisäisen Jumalansa. Sillä olemme jo ennen sanoneet, ettei ihmisen päämääränä voi olla toiminnasta luopuminen, vaan toiminnan jalostaminen. Ja sentähden: koettaessaan asettua toimetto-
muutensa pyhyiden istuimelle, vetää peto hänet sieltä alas taisteluun, jotta ihmisen toimiva voima kasvaisi. — Samaan suuntaan kallistuu n.s. hatha jooga.

Tämä sama opetus tuleeikin selvemmin esille seuraavassa säkeessä: ”Ja kaikki maan päällä asu-

vaiset kumartavat sitä, jokainen, jonka nimi ei ole maailman perustamisesta asti kirjoitettu teurastetun Karitsan elämänskirjaan.”

Voimme syystä kysyä: Mikä on teurastetun Karitsan elämänskirja, ja mitenkä ihmisen nimi tulee siihen kirjoitetuksi?

Ennenkuin mikään ulkokohtainen maailma, aurinkokunta planeettoineen, uskonto ja sivistys kaikkine muotoineen, eläin, ihmisen ruumis, tai mikä muoto tahansa voi syntyä ja esiintyä, täytyy sen muodon suuruutta vastaavan henkisen voiman uhrautua sen muodon synnyttämiseen ja jatkuvaan ylläpitämiseen. Niinpä ennenkuin meidän aurinkokuntamme on voinut syntyä, on sen luoja, Logoksen, täytynyt uhrautua sen synnyttäjäksi ja jatkuvan kehityksen ylläpitäjäksi.

Tällä tavalla Logos on maailmamme alussa tullut uhrkaritsana teurastetuksi, jolla uhriyöllään hän on alkuunpannut elämänskirjan ja esimäisenä siihen nimensä kirjottanut ja yhä jatkuvasti kirjottaa. Ja silloin on ilman muuta selvää, että kaikkien muiden aurinkokuntamme olentojen on seurattava samaa lakia. Ja ihminen, kaikista dogmatischen jumaluusopin päätelmistä ja armopäätöksistä huolimatta, ei suinkaan ole lainturvan ulkopuolella. Ei ihminenikään saa nimeänsä tuohon elämänskirjaan muuten kuin antamalla itsensä taas karitsana teurastettavaksi. Hänen on luovuttava ei vain ”synnistä”, vaan yhtäpaljon leväperäisyydestä, toimeettomuudesta. Ihmisen täytyy nähdä jatkuvaa vaivaa, synnytystuskia, löy-

tääkseen sen työn, jossa hänkin voi jatkuvasti uhrautua eli teurastaa itsensä, antamalla töittensä hedelmien mennä itsensä ohi ihmisten ja maailman hyväksi, niinkuin Logoskin on antanut ja yhä antaa. Niinkuin ei mitään synny tekemättä, niin ihmisen nimikin tulee elämänsäkirjaan vain mikäli hän sen sinne kirjottaa Karitsan, uhrautuvan rakkauden käskyjä noudattamalla.

Tällaisia pyhiä vastaan on peto voimaton. Mutta koettaessaan vapautua pedostaan ollakseen vain "autuas", pyhä ihminen, joutuu hän tässä toimettomuutensa pyhyudessa aina tappiolle, ihmettelemään pedon valtaa ja voimaa. Sillä vaikkakin he pitävät itseään autuaina ja pyhinä ovat he todellisuudessa kuitenkin jättäytyneet pedon ilmapiiriin, kuvitellessaan voivansa olla toimettomuutensa onnessa, vaikkakin elämä heidän ovensa takana oleville veljille olisi pelkkää kärsimystä.

Tärkein opetus tässä on siis se, että ihminen voittaa petonsa vain uhrautuvan Karitsan lailla kirjottamalla nimensä elämänsäkirjaan, tekemällä työtä hyvän ja totuuden valtakunnassa.

Tämä ajatus ilmenee vieläkin selvemmin seuraavassa lisäyksessä: "Jos kellä on korva, hän kuulkoon. Jos kuka vankeuteen vie, niin hän itse vankeuteen joutuu; jos kuka miekalla tappaa, niin hän itse on miekalla tapettava. Tässä kysytään pyhien kärsivällisyyttä ja uskoa."

Tämä määritelmä sisältää sen totuuden ja opetuksen, että jos kellä on kuulijaisuutta, nöyryyttä

ja oppimisen halua, hän tietäköön, ettei ihmisen päämääränä ole luopua maailmasta, vaan sen kiintymyksistä, hänen tehtävänsä ei liioin ole tappaa tai toimettomuuteen vetäytyen vangita persoonallisia ominaisuuksiaan, siten päästäkseen toimettomuuden rauhaan, jota niin monet hartaat uskovaiset kuvittelevat, luulottelevat saavansa iankaikkisesti nauttia.

Koettaessaan vangita persoonalliset kykynsä, jouuu ihminen itse vangituksi toimettomuuden tyhjiyyteen. Ja samoin jos hän miekalla, s.o. julmalla päättäväisyydellään tappaa persoonalliset ominaisuutensa, tappaa hän samalla itsensä, koska hänessä ei vielä korkeammat voimat toimi, ja koska toimimattomuus on kuolemaa.

Tällaista tappamista ja vangitsemista kuitenkin paljon harjotetaan. Ihmiset koettavat tappaa pahaa, taistelevat pahalla pahaa vastaan itsessään ja muissa. Valtiot ja kirkkokunnat ovat paljon käyttäneet miekkaa ja vankilaa taistellessaan pahaa vastaan, ja käännyttäessään toisinajattelevia, "harhaoppisia", omaan uskoonsa ja oppiinsa. Onhan harhaoppisuuden pelko ollut hirmuisena pöpönä, jota vastaan "oikeaoppiset" ovat taistelleet kauhealla julmuudella.

Mutta siihenasti kun joitakin pakkokeinoja käytetään toisinajattelevia kohtaan, pysyvät niiden keinojen käyttäjät itse kuolleina, kylminä, petomaisen julmina; pysyvät vangittuina omien päähänpistojensa ja ennakkoluulojensa ahtaaseen karsinaan.

Paha on voitettavissa vain hyvällä. Ihmisen persoo-

nallisuus on saatava hyväksi puhdistamalla. Ja tämä puhdistaminen tapahtuu varmimmin uutteralla ja päättävällä toiminnalla jaloimman ja ihanteellisimman asian hyväksi. Ollessaan päättävä ja kestävä tällaisessa toiminnassa, silloin peto itsestään taipuu, kesyttyy ja puhdistuu.

Juuri tällaisessa jatkuvassa työssä ”kysytään pyhien kärsivällisyyttä ja uskoa”. Heillä täytyy olla loppumaton kärsivällisyys jatkaa työtänsä vaikeuksista ja pettymyksistä huolimatta. Luja usko heillä myös täytyy olla hyvän lopulliseen voittoon itsessään ja muissa. Hän ei saa väsyä, ei epäilyksillään vaikeuttaa hyvän voittamista, ajamansa asian edistymistä.

Tällaisia toiminnan ihmisiä ovat olleet kaikki todelliset pyhimykset. Onhan yksi suurimpia selvästi sanonut: ”Pistä miekkasi takaisin tuppeen; sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat”, jonka Mestarinsa käskyn ”kristityt” ovat aivan unohtaneet. Nämä todelliset pyhät ovat vain hyvää tehneet, jättäen vangitsemiset ja tappamiset niiden tehtäväksi, jotka edelleen niihin keinoihin luottavat, jossa työssään juuri itse ovat useimmiten saaneet kärsiä vankeutta ja kuolemaa.

Tämä on aivan toista kuin oikeaoppisen kiivailijan toiminta. Sillä vaikka vielä heidän työnsä ja aikeensakin romahtaisivat nurin vääryyden voimien edessä, eivät he sittenkään ketään syytä tai tuomitse, he vain siunaavat ja rukoilevat häiritsijänsä puolesta. Sellaisessa opissa pysyäkseen kysytään kärsivällisyyttä ja uskoa.

Toinen, älyn peto.

”Ja minä näin toisen pedon nousevan maasta, ja sillä oli kaksi sarvea niinkuin karitsan sarvet, ja se puhui niinkuin lohikäärme.”

Sanoimme jo, että niinkuin ensimmäinen peto edusti tunnetta, samoin toinen peto edustaa alempaa älyä.

Ensimmäinen peto nousi tunteiden ja himojen läikkyvästä merestä, toinen nousee maasta. Että älyn peto nousee kiinteämmästä elementistä, eikä esim. ilmasta, tuntuneen oudolta, koska älyä täytynee pitää tunteen yläpuolella olevana voimana, ellei muun niin ainakin sentähden, että se on ihmisessä myöhemmän kehityksen tuote kuin tunne.

Mutta lähemmin ajatellessamme huomaamme tämän kylläkin asialliseksi. Sillä äly, jäädessään lohikäärmeen valtapiiriin, on vielä enemmän maahan sidottu kuin tunne. Tunne tyytyisi ajelehtimaan nautintojen merellä, mutta äly vaatisi aina kouriintuntuvia tosiasioita, joten tämä peto kylläkin nousee maasta, on maahan sidottu.

Tällä pedolla sanotaan olevan kaksi sarvea, ja ne niinkuin karitsalla. Muistaessamme karitsan merkitsevän palvelusta, uhrautumista, voisimme tästä saada sen käsityksen, että äly on luonteeltaan palveleva, käskettävä. Ja jos näitä sarvia olisi voitu sanoa niinkuin ”teurastetun” karitsan sarviksi, silloin äly olisi Mikaelin palveluksessa, sitä käytettäisiin jaloön, uhrautuvaan työhön. Mutta nyt, vaikkakin

sillä itsestään on karitsan palveleva luonne, esiintyy se petona ollessaan himoon kiintyneenä. Ja vaikka se luonnostaan on palvelija, esiintyy se nyt minätaajuntana, ”puhuu niinkuin lohikäärme”, puhuu persoonallisen mahdin nimessä, koska lohikäärme itse on heitetty alas.

Tämä peto ”käyttää kaikkea ensimmäisen pedon valtaa sen nähden ja saattaa maan ja siinä asuvat kumartamaan ensimmäistä petoa, sitä, jonka kuolinhaava parantui”.

Äly on nyt tullut tunteen ohella uudeksi mahdiksi lohikäärmettä palvelemaan. Älyn suurempi kekseliäisyys tuo niin paljon uutta voimaa, viehätystä ja sisältöä himoelämään, että se saa ihmisen ihmettelemään sitä monipuolista rikkautta mitä nautintoelämä tarjoo. Tällä tavalla ensimmäinen peto, tunne, elpyy uudelleen, sen ”kuolinhaava paranee”.

Ja kyllä tämä peto tekee todellakin ”suuria ihmeitä, niin että saa tultakin putoamaan taivaasta maahan ihmisten nähden”.

Mikähän tuli se näin tulee taivaasta maan päälle vedetyksi? Mikähän muu kuin ihmisen sisäinen liikkeellepaneva tuli, innostuksen pyhä taivainen tuli. Ihmisen innostus pitäisi kohdistua aina taivaisiin korkeuksiin, totuuksiin ja ihanteisiin. Jos näin olisi, silloin tämä tuli olisi taivaassa, se olisi samalla ihmiselle ainaisena toivon ja idän tähtenä, lämmöllänsä lämmittämässä, valollansa tietä näyttämässä yhä korkeampiin totuuksiin ja ihanteisiin. Silloin ei se tuli myöskään olisi ihmisten nähtävänä; se olisi

salassa ja pysyisi salassa, koska se aina kulkisi edellä johdattaen ihmistä yhä suurempiin salaisuuksiin.

Näin todella olisikin jos Mikael enkeleineen saisi ohjata ja opastaa. Mutta älyn edelleen tottumuksen voimasta himoa palvellessa, saakin se ihmisen innostumaan alempiin, aistillisen maailman asioihin. Ja niin älyn peto on vetänyt pyhän tulen alas maan päälle, lokaan ihmisten nähtäväksi. Se on ihmisten nähtävänä, koska sen toivon tähti palaa ja valaisee ulkoisissa, aistillisesti havaittavissa asioissa koska sillä ihmisellä ei ole mitään "pilventakaista", ei muuta, kuin omat etunsa ja ne, mitä voidaan ulkoisilla opinkappaleilla tai rahalla arvostella. Se ei tahotoisi antaa arvoa ja tunnustusta muille kuin kouraan-tuntuville "tosiasioille", joka juuri puhuu sen määritelmän puolesta, että tämä peto alkujaankin nousi maasta.

"Ja se villitsee maan päällä asuvia niillä ihmeillä, joita sen sallittiin tehdä pedon nähden; se yllyttää maan päällä asuvia tekemään kuvan pedolle, sille, jossa oli miekanhaava ja joka virkosi. Ja sille annettiin valta antaa pedon kuvalle henki, jotta pedon kuva puhuisikin ja saisi aikaan, että ketkä vain eivät kumarra pedon kuvaa, ne tapettaisiin."

Älyhän se moninaisilla keksinnöillään antaa aistilliselle himoelämälle uuden sisällön ja viehätyksen, joten ihmiset aivan huumaantuvat ja villiintyvät sen tarjoamista yhä uusista nautinnon muodoista.

Ja se kuva minkä tämä peto yllyttää ihmisiä

tekemään ensimmäiselle pedolle, on koko ihmisten silloinen yhteiskunnallinen, valtiollinen ja taloudellinen elämä. Se kaikki on älyn laatima ensimmäisen pedon, himolle uskollisen tunteen vaatimusten mukaan.

Että tämä pedon kuva puhuuakin, se kuulostaa jo merkilliseltä. Mutta jos, niinkuin juuri sanoimme, pidämme julkista elämäämme sekä yleistä että yksityistä, pedolle pystytettynä kuvana, silloin tuo puhuminen kuuluu siinä yleisessä hengessä, siinä painostuksessa mikä ilmenee kaikenlaisten säännösten ja määräysten kautta. Nämä säännökset saattavat useasti olla räikeästi ristiriidassa korkeampien oikeusperiaatteiden ja etenkin veljeyden ja rakkauksen hengen kanssa. Siitä huolimatta niitä peto tyrkyttää ja pakottaa noudattamaan, kumartamaan. Ja ken ei tahdo tällätavoin petoa kumartaa, hänet tapetaan, hän menettää asemansa ja turvansa pedon hallitsemassa yhteiskunnassa.

Asian valaisemiseksi ottakaamme joitakuita esimerkkejä. Ensiksi katsomme sellaista arvokasta virkailijaa kuin virallistuneen kirkon pappia. Voisi kohan hänkin petoa palvella? Katsokaamme. Virkaansa päästäkseen hänen ei tarvitse erityisemmin sitoutua mihinkään ponnistuksiin henkisen tiedon hankkimisessa kansalle, tai sen siveellisen tason kohottamiseen, joka juuri pitäisi olla hänen tehtävänsä. Sensijaan häneltä vaaditaan, että hänen pitää puhua ja opettaa vain sitä oppia minkä kirkollinen mahti kulloinkin on oikeaksi ja todeksi määrännyt.

Jos hän tässä kiltisti pysyy, silloin hän on jokseenkin turvassa. Mutta jos joku virallinen saarnaaja onnistuisi pyrkimyksissään pääsemään sellaisten korkeampien totuuksien perille, jotka olisivat ristiriidassa virallisten oppien kanssa, ja alkaisi niitä julistaa, silloin hän ei kauankaan saisi saarnailla: hänet yksinkertaisesti erotettaisi paikaltaan, huolimatta siitä, että hän saattaa olla paljon tietävämpi, henkisempi ja uhrautuvampi kuin moni niistä, jotka edelleen kiltisti saarnailevat virallisten määräysten mukaan.

Keskiaikana tuollaisia rohkeita totuudenjulistajia tapettiin aivan ruumiillisestikin. Myöhemmin ei ole aivan niin tehty. Nyt totuudenjulistaja syöstään vain paikaltaan, taloudellisesti tuuliajolle; peto ottaa suojeluksensa pois siltä, ken sitä ei tahdo kumartaa.

Sama sääntö läpäsee tietysti muutkin toimialat. Niinpä paljon tuomareita ja virkailijoita karkotetaan elleivät alistu kiltisti toimimaan kaikkien, vaikka kuinka mielivaltaisten määräysten mukaan. Sensijaan ne, jotka ovat kiltisti kumartaneet kaikille mielivaltaisille määräyksille, ovat olleet turvassa ja suosiossa.

Sama ilmiö esiintyy joskus hyvin räikeästi ruumiillisten raihnaisuuksien parannustyön alalla. Jos joku on synnynnäisillä taipumuksillaan ja omilla kokeillaan löytänyt keinoja sairaiden parantamiseen, koettaen tiedoillaan auttaa sairastavia veljiään, joutuu hän "puoskarina" rangaistavaksi, vaikkakin hän olisi parantanut sellaisiakin, joita virallinen lääketiede ei ole voinut parantaa.

Samoin missä toimessa ja ammatissa tahansa. Ken ei niissä tahdo seurata kaikkia "edullisiksi" katsottuja menettelytapoja, hän on mahdoton — useinkin liiallisen rehellisyytensä vuoksi.

Tämä kaikki näyttää kuinka yleisesti pedon henki on aikojen kuluessa sille pystytetyssä kuvassa puhunut, ja kuinka sille on kumarrettu. Sillä jos Mikaelin henki hallitsisi, silloin ei ketään siitä rangaistaisi, että hän seuraisi totuuden ääntä. Kyllä silloin saisivat kaikki käyttää tietojaan ja kykyjään ihmisten auttamisessa. Silloin kunnioitettaisi niitä opettajia, jotka enemmän tietäisivät, jotka enemmän uhrautuisivat. Samoin ruumiillisessa parantamisessa: sitä parempi mitä enemmän joku voisi parantaa ja auttaa. Onnellinen todella se yhteiskunta, jossa Mikaelin, totuuden ja rakkauden henki joskus pääsee hallitsemaan.

"Ja se saattaa kaikki, pienet ja suuret, sekä rikkaat että köyhät, sekä vapaat että orjat, panemaan merkin oikeaan käteensä tai otsaansa, jottei kukaan muu voisi ostaa eikä myydä kuin se, jossa on merkki: pedon nimi tai sen nimen luku."

Ihminen toimii joko älyllisesti tai ruumiillisesti, tekee joko älyllistä tai ruumiillista työtä. Ja molemmat hän voi pyhittää joko itsekkäisyydelle tai totuudelle, joko lohikäärmeelle tai Mikaelille. Antautuessaan älyllisessä työssään palvelemaan julkisen elämän pedolle pystytettyä kuvaa, silloin ihminen on ottanut pedon merkin otsaansa, koska otsa tässä kuvaa älyllistä työtä, samoin kuin kädet kuvaavat ruumiillista työtä. Ja tälle pohjalle lasketussa omanedun

elämässä ei kukaan voi ostaa eikä myydä, ei yleensä mitään tehdä, ellei siinä ole omanedun tavoittelemisen nimi tai sen hyödyn luku.

Joskin näin näemme ihmissielun kahden tekijän, tunteen ja älyn, esiintyvän näin petomaisina, ei se havainto mitenkään saa johtaa meitä halveksumaan näitä sielumme uutteria palvelijoita. Sillä yhtä voimakkaasti, uutterasti ja urhoollisesti kuin ne nyt palvelevat lohikäärmettä, samoilla voimillaan ne tulevaisuudessa seuraavat Mikaelia, yhtä välttämättömiä ovat ne Mikaelin työaseina.

Siksipä ymmärrämme helposti, ettei niitä saa tappaa eikä vangita. Jos niin tehdään, seuraisi siitä hyödytön tyhjätoimittajan elämä. Sentähden nämä ihmisen villit voimat ovat puhdistettavat, kesytettävät, niinkuin villipedot ainakin. Ja niinkuin villieläimiä kesytettäessä kysytään kärsivällisyyttä, malttia ja viisautta, samoin näiden ihmissielun villien petojen kesyttämisessä ”kärsivällisyyttä ja uskoa”.

Kuusisataa kuusikymmentäkuusi.

”Tässä on viisaus. Jolla on älyä, laskekoon pedon luvun; sillä se on ihmisen luku. Ja hänen lukunsa on kuusisataa kuusikymmentäkuusi.”

Tämä on yksi Ilmestyskirjan merkillisyyksiä. Monet ovat tuon luvun kanssa työtä tehneet, älyänsä harjottaneet. Jotkut ovat siinä nähneet jonkun erityisen virkailijan nimen, esim. paavin virallisen nimen kirjainten lukuarvon (Vicarius Fili Dei:ssä

olevien numerollisten latinalaisten kirjainten luku-arvo = 666). Toiset ovat siinä nähneet jotakin muuta, riippuen siitä, miltä näkökannalta ovat sitä tutkineet.

Tavallisessa virallistuneen uskonnon kirjallisuudessa ei tällaisiin kohtiin juuri kajota, koska siinä on pyritty tekemään kaikki kouriintuntuvan yksinkertaiseksi, onpa aivan pidetty vaarallisena älyn käyttämistä henkisissä asioissa. Sentähden tällaiset pulmakohdat sivuutetaan enimmäkseen vaitiololla, välittämättä siitäkään, että se on pyhän kirjan kansien sisällä.

Kuitenkaan ei pyhä kirja itse meitä tuollaiseen älylliseen toimettomuuteen kehoita. Päinvastoin tässäkin suorastaan kehotetaan tätä merkillistä lukua laskemaan.

Jos siis tahdomme antaa arvoa ja kunnioitusta pyhän kirjan kehotukselle, ei meillä ole edessä muu kuin ryhtyä laskemaan. Ja kun Ilmestyskirja kehoittaa meitä laskemaan pedon luvun, jonka se sanoo samalla olevan myös ihmisen luvun, tahtoo se olla meille avullinen ilmottamalla etukäteen mikä tuo luku on. Se sanotaan olevan 666, joten meidän ei tarvitse miettiä mikä se luku on, vaan tutkia mistä tuo ilmotettu luku johtuu, etsiä sille alkutekijät, niinsanoaksemme.

Tätä laskemista voidaan, niin arvelemme, tehdä sekä älyllisesti että käytännöllisesti. Mutta ennenkuin sitä voidaan vähälläkään menestyksellä älyllisesti tehdä, täytyy olla ainakin jossain määrin ryhtynyt käytännössä näitä lukuja laskemaan.

Katsokaamme sentähden ensin lyhyesti kuinka näitä lukuja käytännössä lasketaan. Ja saadaksemme esityksemme helppotajuiseksi, koetamme seurata jonkun sellaisen ihmisen elämää, jonka voimme arvella käytännöllisellä tavalla näitä lukuja laskeeneen. Katsokaamme Teosofisessa Seurassa ja sen ulkopuolellakin tunnetun ja kunnioitetun tutkijan C. W. Leadbeaterin elämää.

Tämä mies oli teosofiaan tutustuessaan perin luovallisessa ja kunnioitettavassa asemassa, yleisen kirkon pappina Englannissa. Siinä hänelle kuitenkin tuli sielunsa silmien eteen neuvo: ”Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaissa; ja tule ja seuraa minua” Matt. 19: 21.

Tietysti hänellekin silloin kuiskasi neuvojaan kaksi sisäistä ääntä. Ensimmäinen, pedon ääni, koetti saada häntäkin murheelliseksi, kehottaen pysymään turvallisella ja kunnioitetulla paikallaan, julkisen kirkon pappina. Toinen, Korkeamman Minän, Mikaelin ääni kuiskasi vienosti: jos et uskalla luopua, niin pysyt edelleen pedon kuvan kumartajana, ja sinun otsassasi on hänen hyötynsä merkki ja palkkansa luku; kehotan sinua jättämään tuon ja seuraamaan minua, Itseä.

Ja mitä Leadbeater silloin teki?

Hän teki nopean ja ratkaisevan päätöksen: luopui pappisvirastaan, jakoi tavaransa ympärillään oleville, matkusti aineellisesti köyhänä Intiaan tutkimaan ja palvelemaan.

Tällä luopumisellaan Leadbeater tietysti menetti kaiken sen suosion ja turvan mikä hänellä ennen pedon kuvaa kumartaessaan oli ollut. Hän tietysti sai vastaansa kaikki turvallisen virkapaikan jättämisestä koituneet vaikeudet. Hänen on tietenkin täytynyt käytännöllisesti kokea kaikki luopumisesta johtuneet taloudelliset seuraukset. Ja tässä taistelussa persoonallisuuspetonsa kanssa on Leadbeater käytännöllisellä tavalla tullut tuntemaan pedon voimat, on laskenut sen lukujen tekijät. Ja niin hän omien käytännöllisten laskujensa nojalla nyt tietää millaiset ovat pedon voimat.

Tietysti jokaisen ihmisen edessä on aina tuo rikkaalle (huomaa **rikkaalle**, sellaiselle, jolla on jotakin mistä luopua) nuorukaiselle annettu neuvo. Kyllä monet rikkaat, joko aineellisesti tai vielä enemmän älyllishenkisesti rikkaat, ovat herkimpinä hetkinään kuulleet Ylemmästä Minästään tuon neuvon, mutta ovat murhemielin jättäneet Mikaelinsa vielä odottamaan. He eivät ole päivätajunnassaan tulleet vielä lapsen kaltaisiksi, vaikkakin jo **nuorukaisiksi**, ja siksi he eivät jaksaa jättää itseään Ylemmälle Minälle. He eivät vielä ole uskaltaneet ryhtyä käytännöllisesti laskemaan pedon lukua, ja siksi he eivät sitä myös tunne. Sillä ainoastaan taistelemalla ja voittamalla tullaan tuntemaan pedot luvut. Ja siinä se olisi viisaus, siinä äly ja ymmärrys, että ihminen ryhtyisi pedon lukua laskemaan.

Mutta pedon lukua ei voida pitkälle laskea ellei samalla ryhdytä laskemaan myös ihmisen lukua. Ja

kuinka Leadbeater on ihmisen lukua laskenut? Sillä käytännöllisellä tavalla, ettei hän vetäytynyt toimetomuuteen, etsimään rauhaa ja lepoa, vaan päinvastoin matkusti heti Intiaan työtä tekemään, Mikaelia palvelemaan, jos niin saisi sanoa. Ja tässä työssään, henkisessä palvelustyössään, on hän tunkeutunut syvälle henkisen elämän salaisuuksiin. Näintehden on hän käytännöllisesti laskenut ihmisen luvut ja arvot, on osottanut mihin ihminen kykenee, kunhan se vain todella liittyy Mikaelia palvelemaan.

Ja nyt hän kokeneena osaa sanoa meille nuoremmille kuinka pedon ja ihmisen lukua on laskettava. Juuri siten syntyvätkin ihmiskunnan todelliset Vihiytyt opettajat. Ja heidän opetuksensa on aivan toinen kuin tavallisten virkapappien opetus. Jos tavalliselta papilta menee huolissaan kysymään, kuinka voittaisin itsessäni olevan huonon, tai kuinka pääsisin taivasten valtakunnan totuuksien perille, saamme vain ylimalkaisen tai tuskailevan vastauksen, kuinka ihminen on perinpohjin turmeltunut eikä voi sen paremmaksi tullakaan, ei voi sydäntään puhdistaa. Samoin hän ei pidä ihmiselle mahdollisena päästä mihinkään korkeampaan tietoon, joten on parasta pysyä hiljaa paikallaan, alistuen siihen ulkonaiseen oppiin minkä olemme valmiina isiltä perineet.

Tällainen vastaus on aivan luonnollinen, johtuen siitä totuudesta, ettei kukaan voi opastaa toista pitemmälle kuin itse on mennyt. Ja jos ulkoisen kirkon pappi itse yhä edelleen kumartaa pedon kuvaa, eikä pidä edes mahdollisenakaan päästä osal-

liseksi syvempään viisauteen, niin kuinka hän voisi toisia ohitsensa opastaa?

Toisenlaista on niiden opettajien opetus, jotka ovat opettajia ja pappeja henkisellä tasolla. Jos heiltä, esim. Leadbeaterilta, menemme huolissamme neuvoa kysymään, osaa hän antaa kullekin juuri tarvitsemansa neuvon. Tämä sentähden, että hän itse, tietä kulkiessaan, on sivuuttanut juuri tuonkin kohdan. Hän voi nuorempaansa opastaa niin pitkälle kuin hän itse on kulkenut. Sillä kaikki syvempi viisaus on saavutettu kokemuksen kautta. Hän ei myöskään tuomitse ihmistä sellaiseksi, jonka aina on pysyttävä tietämättömänä. Päinvastoin Leadbeaterkin on kirjoituksissaan suoraan sanonut, että jokainen ihminen voi päästä tietoon. Ken vaan tahtoo antautua samaan työhön ja koulutukseen minkä Leadbeater on tehnyt, hänkin pääsee tietoon. Helppoa se ei ole, sanoo hän, mutta ei mahdotonta.

Tietysti voisi tämän laskemistyön esittää jonkun muunkin tutkijan menetelmän avulla. Mutta tämä Leadbeaterin suorittama työ on niin elävänä ja selväpiirteisenä edessämme, että jokainen voi käyttää sitä tavallansa mallina ryhtyessään miettimään, kuinka hän omassa asemassaan voisi ryhtyä laskemaan ensin pedon ja sittemmin ihmisen lukua.

Näin tarkkaillessamme edessämme, omalla ajallamme elettyä elämää, olemme nähneet mitenkä käytännössä pedon ja ihmisen lukuja on laskettava. Mutta ennenkuin tulisimme täysin ymmärtämään Leadbeater-elämää, täytyisi meidän antautua se itse

elämään. Siihen mennessä koetamme äylyllistä tietä etsiä tekijät tuolle ilmotetulle luvulle, 666:lle, käyttämällä apunamme teosofian antamaa tietoa ihmisestä ja sen kehityksestä.

Aiomme käyttää etupäässä jälleensyntymisoppia avaimenamme. Sillä tutkiessamme elämän ja kuoleman pyörää ja ihmisen kehittyvää elämää kiertäessään jälleensyntymien spiraalissa ilmenneen maailman kolmella alemmalla tasolla, fyysillisellä, astraalisella ja mentaalisisella, voimme löytää ulkokohtaiset tekijät ilmotetulle luvulle.

Ihmisellä sanotaan olevan verhot eli käyttövälineet kaikilta ilmenneen maailman seitsemältä tasolta. Jälleensyntymäin pyörässä kiertäessään ei hän kuitenkaan nouse kolmatta eli älytasoa ylemmäksi. Tämä merkitsee, että ihminen jälleensyntymänsä aikana pukeutuu ja taas riisuuntuu näissä kolmen alemman tason aineisissa verhoissa. Puhutaan kyllä persoonallisuuden nelinäisyydestä, mutta silloinkin sanotaan eetteriruumista kiinteän ruumiin kaksoispuoleksi, joten voimme ne tässä laskea yhdeksi, etenkin kun ne molemmat kuuluvat fyysilliselle tasolle.

Näin saamme voimakkaan kolmosen, johtuen ihmisen kolmesta alemmasta periaatista ja vastaavista kolmesta tasosta, joihin ihminen on jälleensyntymiensä aikana sidottu.

Ilmestyskirja sanoo tuon ilmotetun luvun olevan sekä pedon että ihmisen luvun. Miksi niin on, siitä puhumme kohta. Nyt vain sanomme, että ihminen

jälleensyntymiensä aikana on sekä peto että ihminen, joten tuo perusluku, kolme, on kerrottava kahdella, jolloin saamme kuutosen, yhden tekijän ilmotettuun lukuun.

Sitten tarkkailemme miksi näitä kuutosia on kolme ja mitenkä luku 666 tulee merkityksi.

Tämä luku sisältää yhden persoonallisen elämän, yhden jälleensyntymän, kolmella tasolla, jolloin yksi kuutonen vastaa kutakin tasoa, sen voimia ja siinä tehtyä työtä. Eläessään kiinteässä ruumiissaan fyysillisellä tasolla, on ihminen sillä elämäntyöllään merkinnyt ensimmäisen kuutosen luonnon suureen muistiin, akaashisiin aikakirjoihin, syyn ja seurauksen lain, karman kirjoihin.

Siirryttyään fyysillisen ruumiin kuoltua tunneruumiissaan astraalitasolle, puhdistamaan maisella tasolla saatuja kokemuksiaan, merkitsee ihminen sillä työllään toisen kuutosen edellisen viereen, joka on 60 eli kymmenen kertaa suurempi fyysillisen tason numeroa. Tämä suhde jollakin tavalla ilmaisee eri tasojen voimasuhdetta. Sillä mitä kiinteämpää aine on, sitä heikommin voima siinä ilmenee, joka laki selvästi havaitaan jo fyysillisellä tasolla. Niinpä kiinteässä aineessa voima on niin vangittua, ettei pääse näyttäytymään muuten kuin painovoimana. Mutta jos kiinteä aine muutetaan juoksevaan tilaan, pääsee voima jo vapaammin esille; vettähän käytetään jo monipuolisemmin voiman välineenä. Höyryssä on voima yhä vapaampaa. Eetterissä, joka ilmenee esim. sähkövoimana, on voima jo erinomaisen vapaata,

koska aine siinä on käynyt perin ohueksi, tavalliselle silmälle näkymättömäksi. Ja jos äärimäinen eetteri-atoomi vielä hajotetaan, tullaan astraalitasolle, jossa ainetta sanotaan pikemmin voimaksi kuin aineeksi. Ja vaikkei voitaisikaan sanoa eri tasojen voimien olevan tarkalleen kymmenellä erotettavat, niin sittenkin tämä fyysillisten numeroiden asemasuhte ilmaisee omalla kömpelöllä tavallaan eri tasojen voimasuhteita.

Astraalitasolta ihminen siirtyy mentaali- eli älytasolle, älyllisesti järjestämään Ylemmän Minänsä rakennukseen noita fyysillisellä tasolla koottuja ja astraalitasolla puhdistettuja kokemuksiaan. Sillä työllään hän merkitsee kolmannen kuutosen, joka on 600, siis 100 kertaa fyysillisen ja 10 kertaa astraalitasoon lukua suurempi.

Että tämä suhde on asiallisella pohjalla, sehän näkyy jo esim. siitä, että ihminen, jonka hallussa on älynvoimia, hallitsee suuria eläimiä, jopa joitakuita luonnonvoimiakin.

Näin on ihminen elämäntyöllään, yhden jälleensyntymän kierroksessa kolmella tasolla, merkinnyt luonnon häviämättömiin aikakirjoihin ja omaan itseensä luvun 666. Mitään ei synny tekemättä, eikä mikään tehty häviä syiden maailmassa. Niinkuin edellä sanoimme ihmisen uhrautuvalla työllään merkitsevän nimensä teurastetun Karitsan elämänsäkirjaan, samoin merkitsee ihminen persoonallisuutensa elämäntyöllä lukua 666 siksi monta kertaa, että oppii jotakin suurempaa lukua merkitsemään; kunnes oppii esim.

juuri teurastetun Karitsan elämänkirjaan nimensä kirjottamaan.

Pari mahdollista vastaväitettä niiden taholta, jotka ovat eläytyneet teosofiseen elämänymmärrykseen, voisimme vielä selvittää. Voitaisi nim. väittää, että siirryttyään kuoleman jälkeen astraalitasolle, ei ihmisellä enää ole fyysillistä ruumista, joten hänellä on vain kaksi, eli pedon ja ihmisen luontoisina kaksinnettuina neljä. Samoin mentaalitasolla on vain yksi, kaksinnettuina kaksi, joten toinen numero olisi vain 4, viimeinen 2. Mutta sittenkin ylempien tasojen numero voi olla kuutonen, koska ihminen noustessaan ylemmälle tasolle vie alemmilla tasoilla saavutetut työnsä tulokset mukanaan. Näin hänellä on mentaalitasoillakin alemmat prinssiipit niissä tehdyn työn ja kokemuksen kautta mukana ja vaikuttamassa.

Toinen vastaväite voisi olla se, ettei eläin voi kuoleman jälkeen nousta astraalitasoa ylemmäksi, joten ihmisellä olisi mentaalitasolla sittenkin vain yksinkertaiset inhimilliset prinssiipit käytettävänä.

Tämä vastaväite raukee kuitenkin muistaessamme tässä puhuttavan inhimillisen pedon eikä tavallisen eläimen luvusta.

Tämä luku, 666, on ihmisellä kyllä mukana kaikilla tasoilla. Sillä eläessään kiinteässäkkin ruumiissa ovat hänellä samalla kertaa käytettävänä myös tunne- ja älytasojen voimat. Silloin hänen fyysiset voimansa merkitään 6:lla, tunteet 60:lla ja ajattelu 600:lla, joten kokonainen luku maisellakin tasolla on 666.

Ja sitten: kuinka tämä luku on samalla sekä pedon että ihmisen luku?

Se johtuu hyvin selvästä syystä. Niinhän muutkin ominaisuudet voivat saada kaksinaisen luonteen riippuen siitä miten niitä käytetään. Ajatellaan sellaista ominaisuutta kuin **viisaus**. Viisaus on kaikki samaa, on kokemuseräisen tiedon summa. Ja kuitenkin Paavalikin (1 Korint. 2: 6—7) puhuu kahdenlaisesta viisaudesta, maailmallisesta ja jumalallisesta. Viisaus saa maailman viisauden värin ja nimen ihmisten käyttäessä tietoansa itsekkäisiin tarkoituksiin, synnyttään ympärilleen häviötä ja kuolemaa. Ja mitä enemmän ihmisillä silloin on tietoa, sitä kauheammaksi he elämän tekevät. Jumalallista on viisaus taas silloin, kun sitä käytetään totuuden ja rakkauden hengessä. Ja jos ihmiset näin viisautensa käyttäisivät, silloin olisi sitä parempi mitä enemmän ihmisillä olisi tietoa, sillä sitä nopeammin he silloin osaisivat toimia tehtäviänsä sopusoinnussa jumalallisten lakien kanssa. Ja koska nyt, sivumennen sanoen Teosofinen Seurakin tahtoo työllään auttaa ihmiskunnan järjen kohottamista maasta ja keinotellusta ylös totuuden ja veljeyden pyhättöihin, on se jo nimessäänkin tahtonut osottaa mihin päämääriin se pyrkii. Ja vaikkapa joku tietämätön tahtoisikin väittää teosofiaa ihmisviisaudeksi, niin on se sittenkin jumalviisautta, koska kerta kaikkiaan ”puu tunnetaan hedelmistään”.

Samoin tämä luku, 666, on pedon luku ihmisen käyttäessä sielunsa ja ruumiinsa voimia petomaisesti,

ahneuden ja itsekkäisyyden lohikäärmettä kumarrellen.

Mutta tähän petoon on kätkeyty tuleva ihminen, joka hitaasti, pitkien jälleensyntymissarjojen kuluessa kehittyy esille.

Tämä käy helpommin ymmärrettäväksi jos vertauksena ajattelemme toukan ja perhosen suhdetta. Toukka möyrii maassa, ja kuka voisi sanoa sen joskus perhosena liitelevän ilmassa. Niin kuitenkin käy; toukka koteloituu ja lähtee ulos perhosena; toukan nimeen kätkeytyy tulevan perhosen nimi. Samoin on ihmisen laita. Maassa ihminenkin möyrii petona himon lohikäärmettä kumartaessaan. Ja sellaisena petonahan ihmiskunta suurin piirtein vielä toimiikin; petona ne toisiansa raatelevat. Mutta tähän petoon on kätkeyty tuleva ihminen. Ja kun se joskus särkee kotelonsa, liitelee ihminenkin ylös henkisen elämän avartuneihin korkeuksiin, mistä maailma näyttääkin toisenlaiselta.

10 LUKU.

KOLME ENKELIÄ.

Ilmestyskirjan 14 luku muodostaa taas kokonaisuuden, vaikkakin se kuvien sarjassa on jatkoa edelliselle. Se muodostaa moniosaisen näytelmän ihmisielen näyttämöllä, jossa viisi ensimmäistä säkeistöä ovat kuin alkusoitto, prologi, jossa suurin piirtein ja elävien olentojen toiminnalla näytetään se pohja ja tila mikä varsinaisessa näytelmässä saavutetaan.

Prologi alkaa: "Ja minä näin, ja katso, Karitsa seisoi Siionin vuorella, ja hänen kanssaan sata neljäkymmentäneljä tuhatta, joiden otsaan oli kirjoitettu hänen nimensä ja hänen Isänsä nimi."

Tässä yhteydessä emme erikoisesti pysähdy näiden merkittyjen lukumäärään.

Varmaankin tässä kuvataan Vihittyjen joukkoa ja heidän työtään. Heidän johtajansa, sanoisimmeko Valkoisen Veljeskunnan Mestarien Mestari, seisoo henkisen tiedon ja viisauden Siionin vuorella työssään uhrautuvana Karitsana. Ja nuo 144,000, joiden otsaan on merkitty Karitsan ja hänen Isänsä nimi, ovat Suuren Veljeskunnan jäseniä. Heidän otsiinsa merkitseminen on siinä, että he ovat vihkiytyneet uhrautuvaan yhteistyöhön maailman kehitystä palvelemaan. He ovat niitä jumal-ihmisiä, jotka suuressa määrässä tai kokonaan ovat voittaneet sisäiset petonsa, taivuttaneet ja merkinneet ne Mikaelille, joten nyt ovat Vapaita toimimaan yksinomaan siinä työssä mikä on ihmisen luvun laskemista.

"Ja minä kuulin äänen taivaasta ikäänkuin paljojen vesien kohinan ja ikäänkuin kovan ukkosen jyrinän, ja ääni jonka kuulin, oli ikäänkuin kanteleensoittajain, kun ne soittavat kanteleillaan."

Tämä taivainen pauhu ja soitto kuvaa näiden Vihittyjen työtä maailmassa. Ja muistettakoon tässäkin yhteydessä, ettei tämä taivas ole paikallinen, vaan sisäinen tajunnan tila. Tässä taivaassa toimivat yhtähyvin ruumiissa olevat kuin nekin, joilla ei ole kiinteätä ruumista. Jokaisen ihmisen tajunnan tai-

vaassa voi joskus näiden Vihittyjen ääni puhua, heidän soittonsa kuulua. Se ääni tulee taivaasta, koska ihminen sitä seuraamalla nousee ylös henkisen elämän korkeuteen.

Tämä taivaisten joukkojen työ ilmenee myös ulko-kohtaisuuden maailmassa. Sillä heidän ponnistuksensa vaikuttavat erilaisissa liikkeissä, seuroissa ja yhtymissä sisäisenä, jalostavana, innostavana ja kohottavana voimana. Kaikissa yrityksissään ihmiset jollakin tavalla kuulevat tämän soiton, josko he sitä seuraavat.

Tämä heidän työnsä muodostuu ikäänkuin veisuksi, ylistyslauluksi ylemmille voimille, joten voidaan sanoa: ”Ja he veisasivat uutta virttä valtaistuimen edessä ja neljän olennon ja vanhinten edessä; eikä kukaan voinut oppia sitä virttä, paitsi ne sata neljäkymmentä neljä tuhatta, jotka ovat ostetut maasta.”

Heidän työnsä on samalla uuden virren veisaamista; he eivät veisaa vanhoja virsiä. Vanhaa, yhä samaa kulunutta virttä veisaavat ne, jotka niin elävät, opettavat ja selittävät, ettei ihminen voi mitään tehdä, ei henkisesti jalostua ja kehittyä. Se on paikallaan marssimista, yhä saman vanhan virren veisaamista. Elämässä veisattava virsi on uutta vain milloin uskotaan kehitykseen, tehdään työtä kehityksen hyväksi. Uusi virsi on siinä, että opitaan yhä syvempää, yhä täyteliäisempää elämän säveltä kaiutamaan.

Tätä kehityksen uutta virttä eivät osaa veisata ne, joidenka katse vielä on maahan ja sen antimisiin

kiintynyt. Sitä osaavat vain ne, jotka ovat ”ostetut maasta”, jotka uhrityöllään ovat maksaneet velkansa maalle. Mutta jokainen voi opetella, voi harjotella uutta virttä.

Näistä ostetuista sanotaan edelleen: ”Nämä ovat ne, jotka eivät ole saastuttaneet itseään naisten kanssa; sillä he ovat niinkuin neitsyeitä. Nämä ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa mihin ikinä hän meneekin. Nämä ovat ostetut ihmisistä esikoksi Jumalalle ja Karitsalle, eikä heidän suussaan ole havaittu valhetta; he ovat tahrattomia.”

Nämä määritelmät ovat hyvin valaisevia, eivätkä ollenkaan sovi sijaissovitusoppiin. Sillä sijaissovitusopin kannalle asettuneen kirkon oppihan on, ettei ihmisen vapaudus johdu ollenkaan hänen puhtauspyrkimyksistään, vaan siitä, että uskolla omistavat sijaisuhrin. Ei, tässä ei ole ollenkaan kyseessä tavalliset kuolemanjälkeiset autuaat. Olisi todella hirvittävän lohdutonta jos niin olisi. Sillä noinko mitättömän pieni joukko, 144,000, olisi sijaisuhrilla tullut ostetuksi niistä miljardeista, jotka ovat ruumiillisen kuoleman kautta siirtyneet haudan taakse?

Toisenlaisista ostetuista tässä puhutaan. Puhutaan neitseellisesti puhtaista, jolloin ei liioin ole kyseessä ihmisten kaksi sukupuolta. Sillekin pohjalle asettuen joutuisimme auttamattomaan umpikujaan. Sillä jos heistä voitaisi tavallisessa merkityksessä sanoa, etteivät ole saastuttaneet itseään naisten kanssa, täytyisi heidän kaikkien olla miehiä. Ja kuitenkin sanotaan heitä neitsyeiksi, siis naisiksi.

Tämä ristiriita jää pois muistaessamme tässä puhuttavan henkisestä ihmisestä, katsomatta onko hän mies vaiko nainen. Tässä esitetty nainen, jonka kanssa ihminen voi itsensä saastuttaa, on aistillinen elämä, jota tässä edustaa nainen, samoin kuin mies edustaa henkeä.

Sitäkään ominaisuutta, että he ”seuraavat Karitsaa mihin ikinä hän meneekin”, ei mitenkään saada sopimaan sijaissovitusoppiin. Sillä sijaissovitusopissa ihminen etsii Karitsan kautta vain autuutta, rauhaa ja lepoa. Mutta nämä seuraavat Karitsaa kaikkialle, siis myös kärsimyksiin ja työhön kärsivien puolesta. Juuri tätä työtä varten he ovat ”ostetut ihmisistä esikoksi Jumalalle ja Karitsalle”.

Ja mistä he ovat ostetut? Maasta ja ihmisistä; omista karmallisista veloistaan, omien edellisten elämiensä aiheuttamasta ”perisyntisestä”. Ja millä heidät on ostettu? Työllä. Työhön halullisina heitä on opastettu työhön. Heidän kehitystään on joudutettu antamalla heidän perisyntinsä, karmansa, virrata joutuisammin loppuun niissä kärsimyksissä joita ovat vapaasta tahdostaan ottaneet tavallista enemmän kantakseen, vapautuakseen henkiseen työhön. Sillä ei hän heitä ole ostettu vain omaa onneaan varten, ei, vaan, niinkuin sanottiin: Jumalalle ja Karitsalle. He ovat suuren ihmiskunnan edelläkulkijat, esikot; ovat kulkeneet suurempia, jyrkempiä teitä; ovat, niin sanoaksemme, raivanneet tien, jotta ihmiskuntamme nuoremmat veljet osaisivat paremmin kulkea raivatua tietä Jumalan ja Karitsan luo!

”Heidän suussaan ei ole havaittu valhetta; he ovat tahrattomia.”

Tavallisen kirkkouskovaisen koko elämänymmärrys on valhetta, koska sanoo uskovansa Jumalaan ja Karitsaan, vaikka pitää heidän käskyjään mahdottomina seurata. Tällainen valhe, tällainen kaksinaisuus, on loppunut näistä esikoista. Heidän uskonsa näkyy siinä, että he seuraavat Karitsaa kaikkialle mihin Hänen käskynsä heitä velvottavat. Ja elleivät sitä tekisi, eivät he vielä esikkoja olisikaan. He olisivat edelleen hitaan, miltei nukkuvan joukon jäseniä, joiden hitaus ja välinpitämättömyys niin raskaana painaa esikkojen heitä herätellessä, heille tietä näytellessä.

Nämä esikot eivät siis ole tahrattomia sijaissovitusopin avulla, jolla tavallinen uskovainen vakuuttelee olevansa lumivalkoiseksi pesty, vaikka samalla kuitenkin sanoo edelleen olevansa syntiä ja saastaa täynnä. Nämä esikot ovat tahrattomia omassa olemuksessaan, johon tilaan ovat tulleet seuraamalla käytännöllisessä elämässään uhrautuvan Karitsan jälkiä.

Näin nähtyämme tässä prologissa, näissä esikoissa, sen ihanteen, päämäärän, johon meidän ihmisten on kuljettava, seuraa nyt varsinainen näytelmä siitä työstä ja niistä taisteluista joiden kautta kulkemalla ihminen tulee ostetuksi maasta ja ihmisistä Jumalalle ja Karitsalle.

Ensimmäinen enkeli.

Ihmisen tultua kehityksessään sille asteelle, että Mikael alkoi taistella lohikäärmettä vastaan, oli hän tietoinen vain kahdesta voimasta itsessään, joista toinen opasti ja veti ylöspäin, toisen painaessa alaspäin.

Sitten lohikäärmeen tultua heitetyksi alas, tuli ihminen tietoiseksi useammasta alaspäin vetävästä voimasta itsessään. Hän huomasi niitä vähitellen kolme: lohikäärme ja kaksi petoa. Toisin sanoen hän oppi erottamaan itsessään ei vain alemman minänsä sellaisenaan, vaan myös sen eri tekijät, himon, tunteen ja älyn.

Nyt hänelle aukenee sama tehtävä Ylemmässä Minässään, Mikaelissaan. Sodassa lohikäärmettä vastaan ja jatkuvassa taistelussa kahden pedon kanssa esiintyi Ylempi Minä yhtenä voimana. Mutta niinkuin alempi minä kehityksen kuluessa näyttäytyi olevan kokoomus useammasta voimasta, samoin on ylempi-kin, sekin on heijastus Jumaluuden Kolminaisuudesta, joka ihmisessä esiintyy Tahtona, Rakkautena ja Tietona.

Näistä hengen kolminaisuuden ilmennyspuolista täytyy ihmisen myös tulla kokemusperäisesti tietoiseksi. Tässä Ilmestyskirjan kuvauksessa ne esiintyvät kolmena perättäisenä enkelinä, joilla kullakin on oma sanottavansa ihmisen toimivalle minätajunnalle.

Ensimmäisenä herää totuuden enkeli, Pyhä Henki. Sen herättää tarve. Ihminen on itsekkään älynsä hallitessa saattanut aikaan niin paljon tarpeetonta

kärsimystä, että hän siihen kyllästyy ja tahtoo siitä päästä. Tämä huomattu tarve avaa ihmisen tajunnassa ovet ensimmäiselle enkelille, Totuuden Hengelle, jolla on ”iankaikkinen evankeliumi julistettavana maan päällä asuville, kaikille kansaheimoille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille. Ja hän sanoi suurella äänellä: ”Peljätäkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut, ja kumartakaa häntä, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja vesien lähteet.”

Mitä tällainen iankaikkinen evankeliumi merkitsee? Se merkitsee, että ihmisessä nyt on herännyt totuuden henki, ylempi äly eli Tieto, jolla hän osaa erottaa totuuden valheesta, muodon hengestä, arvottoman arvokkaasta.

Ihminen on ylöspäisillä kolkutuksillaan avannut oven totuuden enkelille, kohottanut jossain määrin minätajuntansa siihen. Nyt hän tarkkailee alempaa puoltansa, ruumistansa, tunteitansa ja itsekästä älyänsä, julistaa niille sen iankaikkisen totuuden, ettei ihminen ole tuo ruumis, tuo lihakasa, ei himojen ja tunteiden kimppu, ei tuo itsekäs, omia etujaan ajava äly. Ne ovat vain palvelijoita ihmisellä, ja niiden täytyy peljätä Jumalaa ja antaa hänelle kunnia seuraamalla herännettä totuuden henkeä. Nyt on tullut ”tuomion hetki”, on tullut hetki, jolloin alemman minän voimat tuomitaan ylemmän palvelukseen, joka tekee lopun entisestä elämistavasta, opettaa elämälään antamaan kunnian Jumalalle, joka on tehnyt taivaan, maan, meren ja vesien lähteet, jonka alkuperus-

teen heijastumia ovat himot, ruumis, tunteet ja alempi äly. Kaikki nämä alemmat ovat mahdollisia ilmene-mään vain siksi, että ihmisessä oleva Jumala on itsensä niihin uhrannut, vuodattanut: siellä on niiden todelliset alkulähteet, ja siksi niiden nyt on sisäiselle alistuttava.

Tämä "tuomio" vaikuttaa ihmisen persoonalliseen elämään. Hän ei enää voi toimia sellaisissa töissä missä ei totuuden henki pääse vallitsemaan. Hän ei laske itseään sellaisiin yrityksiin missä ei totuuden ja rehellisyyden ikuisia periaatteita noudateta; ei voi mukautua sellaisen virkakunnan, valtion tai liikkeen toimijaksi, missä ei totuus ole tunnustettu toiminnan perustaksi. Ennen hän menettää asemansa, kuin myy totuutta; ennen hän uhraa eläintensä veren, kuin kantaisi Jumalan "vihaa" omassatunnossaan. Sillä vain tätä tietä uhrataan eläinten, eläimellisten ominaisuuksien veri Jumalan lepytykseksi.

Mutta tämä totuuden henki on myös pyhä henki. Ja siksi tämä enkeli opettaa antamaan "kunnian" Jumalalle. Ihminen saastuttaisi itsessään pyhän hengen jos hän toimisi esim. myrkyn valmistajana, pyövelinä, piiskurina, eläinten tai ihmisten tappa-jana, juovutusjuomien valmistajana ja kauppaajana, vaikkapa niissä toimissa meneteltäisi kuinka rehelli-sesti, kuinka laillisesti, kuinka totuuden mukaisesti.

Kaikki tuollaiset hänen täytyy jättää, koska hän niissä häväisisi itsessään olevan pyhän hengen. Sillä koko hänen tarpeellisuutensa ja menestyksensä noissa toimissa riippuisi siitä, josko ihmiset palvele-

vat aistillisia himojaan, josko käyttävät hänen valmistamiaan tai kauppaamiaan myrkkyjä ja kiihoitusaineita ja siten häväisevät Jumalan itsessään. Sillä ellei kukaan ihminen häväisisi itsessään olevaa Pyhää Henkeä esim. väkijuomilla ja Jumalan luomien olentojen lihalla ja verellä, ei kukaan voisi elinkeinonaan harjottaa väkijuomaliikettä tai tappamista.

Niin kauan kun tämä enkeli ei ole ihmisessä herännyt, toimii hän vain nautinnonhalun ja itsekkäiden etujensa ajamana. Mutta jos ihminen huomaa täytyvänsä ajatella tässä esitettyjä asioita ja suhdettaan niihin, on se merkinä siitä, että tämä enkeli, totuuden pyhä henki, on hänessä herännyt. Ja jatkuvalla heräämisellään se joskus julistaa ihmiselle lopullisesti tämän totuuden iankaikkisen evankeliumin, totuuden ja pyhyiden lopullisen voittotuomion.

Toinen enkeli.

Seurasi toinen enkeli, joka sanoi: ”Kukistunut, kukistunut on se suuri Babylon, joka haureutensa vihin viinillä on juottanut kaikki kansat.”

Tämä enkeli on ihmishengen toinen puoli, vastaten Jumaluuden toista vuodatusta, Kristusta, Rakkautta.

Tätä jumaluuden toista vuodatusta on sanottu kaksinaiseksi, jumal-ihmiseksi, koska jumaluus siinä uhrautuu aineen eläviä muotoja ylläpitämään.

Tässä siis henki on kiintynyt aineeseen. Ja tämä sama ominaisuus heijastuu ihmisessäkin. Ylemmässä puolessaan se ilmenee kaikkiihuraavana rakkautena,

alemmassa tunne-elämässä aistillisena kiintymyksenä. Silloin unohtuu henkinen elämä, ihminen kiintyy yhä syvemmälle aistillisen tunne-elämän pauloihin. Ihmisen sieluelämä on alinomaista ikävöimistä, kiintymistä, nautinnon kaipuuta. Ja mitä enemmän ihminen koettaa tätä nautinnon kaipuutaan tyydyttää, sitä moninaisemmiksi nautinnon tarpeet kasvavat.

Tämä nautintojen yhä kasvava valta aivan juovuttaa ihmiset, niin että he, niinkuin ainakin järkensä menettäneet juopuneet, syöksyvät suin päin kaikkiin nautinnon kuiluihin. Ja luonnollisena tuloksena seuraa tästä ärtyisyys, viha, raivo; pettymys ja väsymys.

Tämä aistillinen tunne-elämä, sen muodostama muotoelämä, on se kaupunki, se Babylon, joka todellakin haureutensa vihan viinillä on juottanut kansat.

Miksi tätä sanotaan juuri haureuden viiniksi? Nähtävästi siksi, että aistinten elämään yhtyminen on hengen kannalta katsottuna luvatonta yhtymistä. Muotojen maailma, aistillinen maailma on alunpitäen tarkotettu hengen käyttövälineeksi. Mutta aistinten huumauksessa ihminen unohtaa tämän, tahtoen minätaajuntana sotkeutua yhä kiinteämmin aistillisen muotoelämän omistamiseen. Se on luvatonta yhtymistä, haureutta, joka juovuttaa ihmisen ja kansat niin, että he aivan unohtavat ihmisyytensä, josta taas seuraa, kun ihmiset tahtoisivat saada jokainen kaikki haltuunsa, puutetta, kurjuutta, tyytymättömyyttä.

Kun ihmisessä sitten on herännyt totuuden pyhä henki, ja hän jossain määrin on tottunut sen ääntä seuraamaan, hillitsee se hänessä ahneutta ja nautinnonhalua siinä määrin, että hän pidättäytyy tuotamasta kärsimystä muille, koska ei sitä tahtoisi itselleenkaan tuotettavan.

Tämä on välttämätön seuraus totuuden hengen heräämisestä. Sillä olisihan se valhetta eikä totuutta, jos ihminen tahtoisi päästä omista kärsimyksistään, mutta sittenkin jatkaisi toisten kärsimysten lisäämistä, tai olisi välinpitämätön niille.

Opittuaan näin ottamaan huomionsa toisten kärsimykset, synnyttää kärsimyksien näkeminen hänessä vähitellen uuden voiman, herättää myötätunnon, armahtavaisuuden, rakkauden. Se merkitsee toisinsanoen, että jumaluuden toinen vuodatus, Kristus, Rakkaus, on sydämessä syntynyt. Ja niin on totuttunut se mitä sanotaan Lutheruksen Katkismuksen kolmannen uskontunnustuksen selityksessä: ”Minä uskon, etten minä omasta järjestäni enkä voimastani voi Jeesukseen Kristukseen, minun Herraani uskoa, enkä hänen tykönsä tulla; vaan Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumin kautta, valistanut minua lahjoillansa, pyhittänyt ja varjellut minut oikeassa uskossa.”

Tämä on aivan paikalleen sanottu, kunhan sen ymmärrämme sisäisesti. Sillä eihän kukaan ihminen voi ymmärtää Kristusta, ei voi sääliä ja armahtaa niin kauan kuin ”oma järki”, alempi itsekäs äly saa määrätä. Sillä tämän alemman järjen hallitessa on

ihminen aina ottajana, taistelussa muita vastaan, tuottaen heille kärsimystä. Ja kuinka hän jaksaisi sääliä ja armahtaa muita kärsimyksissä, koska hän itse vielä lisää heidän kärsimyksiään? Vasta kun totuuden henki on ihmisessä herännyt ja hänen ”oman järkensä” valistanut, jolloin hän ei enää tahdo tuottaa muille kärsimystä, vasta silloin voi ihmisessä syntyä seuraava voima: sääli niitä kohtaan jotka kaikesta huolimatta saavat kärsiä.

Kun tämä toinen enkeli syntyy sydämessä, silloin se omalla voimallaan julistaa: ”Kukistunut, kukistunut on se suuri Babylon!” Loppu on tullut nautintojen himoelämästä. Ihminen ei enää viihdy aistillisen Babylonin kaduilla, vaan etsii sielunsa ravinnoiksi kauneutta, ihmisyyttä, veljeyttä. Ja sentähden: leimahtaako sielussamme joskus myötätunnon, veljeyden, rakkauden väläyksiä, on se merkinä siitä, että tämä toinen enkeli, Babylonin hävittäjä, on sielussamme syntynyt, työnsä alkanut.

Kolmas enkeli.

Kolmas enkeli julistaa suurella äänellä: ”Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, niin hänkin on juova Jumalan vihan viiniä, joka sekottamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan, ja on tulella ja tulikivellä vaivattava pyhien enkelien edessä ja Karitsan edessä. Ja heidän tuskansa savu nousee iankaikkisesti, ja ei ole heillä lepoa päivällä eikä yöllä, noilla pedon ja sen kuvan kumartajilla, eikä kenelläkään,

joka ottaa sen nimen merkin. Tässä kysytään pyhien kärsivällisyyttä, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.”

Tämä kolmas enkeli on ihmishengen syvin ominaisuus, tahto, joka on Isän, kolminaisuuden ensimmäisen olemuspuolen vuodatus ihmisessä. Vaikka se on olemukseltaan ensimmäinen, herää se viimeiseksi, koska ihminen nousee alhaalta ylöspäin, aineesta henkeen.

Mikä tämän enkelin ihmisessä herättää? Taasenkin sisäinen tarve. Rakkauden tultua riittävän suureksi, herättää se ihmisessä toimivan tahdon. Ihminen ymmärtää, ettei kärsimyksistä tule loppua vain haaveilemalla totuudesta ja rakkaudesta; ne täytyy tulla käytännöllisen elämän kulmakiveksi. Himon tilalle on saatava liikkeellepanevaksi voimaksi jumalainen tahto. Sillä joskin ihminen haaveilisi totuudesta ja ihanteista, saa hän sittenkin juoda ”Jumalan vihan viiniä” antaessaan edelleen olla pedon merkin otsassaan ja kädessään, antaessaan itsekkäisyyden leimata käytännöllisen elämänsä. Ja tästä hän ei pääse ellei himon tilalle tule tahto. Tahto taas ei herää ennenkun rakkaus sen herättää, tai, jos sanoisimme, mikään muu voima sitä ei saisi herättää. Luonnollisella, jumalallisella tavalla tahto herää silloin, kun rakkaus korkeampaan elämään tulee riittävän suureksi, kun ihminen tahtoisi palvella rakastamiansa ihmisiä tai asioita.

Tässä on avain Jeesuksen sanoille: ”Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan pääse Isän tykö muuten kuin minun kauttani” Joh. 14: 6.

Pelkän kuolleen kirjaimen mukaan otettuna ovat nämä mystikko-evangelistan kirjoittamat Jeesuksen sanat vieneet ihmiset siihen ahdasmieliseen uskoon, että vain Jeesuksen sijaissovitus vie meidät Isän luo, joten kaikkien maailman muiden uskontojen hurskaat olisivat sellaisenaan tuomitut Isän yhteyden ulkopuolelle. Ja kuitenkin ovat nämä Jeesuksen sanat aivan todet, kunhan ne vain ymmärrämme sisäisen elämämme valossa. Sillä todellakin uhrautuva rakkauselämä on ainoa tie, totuus ja elämä; ainoastaan sitä tietä on Isä löydettävissä. Sillä kuinka kukaan osaisi toimia Jeesuksen sanojen mukaan: ”jotta olisitte taivaallisen Isänne lapsia, joka antaa aurinkonsa nousta niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin vanhurskaille kuin väärillekin” Matt. 5: 45, ellei sisässä palava rakkaus häntä siihen velvoitaisi. Kun jumaluuden toinen puoli, rakkaus, jota Jeesus on pantu edustamaan, tulee riittävän suureksi, herättää se ihmisessä päättävän tahdon omaksua se elämäntapa johon rakkaus häntä opastaa, se herättää hänessä Isän, joka ottaa heikommat lapsikseen, heitä opastaa, rakastaa. Ja ellei hän tätä tekisi, saisi hän edelleen juoda ”Jumalan vihan viiniä”.

Mitä on tämä viini? Mitäpä muuta se olisi kuin jumalallisen karman lain mukainen toiminnan tai toimimattomuuden hedelmä. Ellei ihminen luovu vihaa ja kärsimystä kylvämästä, tai toimettomuudessaan jättää ne olemaan, on hän myös vihaa ja kärsimystä niittävä. Sentähden hän heräävällä tahdollaan julistaa tämän järkkymättömän lain itselleen.

Kuulostaa vähän oudolta kun sanotaan tätä pedon kumartajaa vaivattavan tulella ja tulikivellä pyhien enkelien ja Karitsan edessä, ikäänkuin he, rakastajat ja palvelijat, olisivat koston ja vainon haluisia. Ja kun vielä sanotaan heidän tuskansa savun nousevan iankaikkisesti (vanhemmassa ja m.m. englantilaisessa käännöksessä "iankaikkisuuksien iankaikkisuuksissa"), niin näyttääkin niinkuin pyhät enkelit ja Karitsa jäisivät ainaisiksi vaivaajiksi noille onnettomille pedon kumartajille. Mutta silloinhan, jos tämä näky kirjaimellisesti ymmärrettäisiin, nämä enkelit olisivat juuri niitä, joita keskiajan kirkkomaalarit kuvasivat sarvipäisinä olentoina, jotka hangoillaan kohentelivat ihmisiä helvetin liekeissä.

Tämäkin hämmennys selviää kunhan maltamme miettiä. Ensiksikin pitäisi selvittää vähän tuota iankaikkisuuskäsitettä.

Vanhassa suomalaisessa käännöksessä osuttiin ehkä oikeampaan, jossa puhutaan iankaikkisuuksista, monista iankaikkisuuksista. Tällä emme mitenkään tahdo sekaantua Raamatun suomennokseen. Kuitenkin monikkomuoto on järjellinen, jos on kyseessä elämä, joka äärettömyyden "olevaisuudesta" on pukeutunut rajalliseen ilmennykseen. Se myös vastaa teosofista käsitystä asiassa, jonka mukaan iankaikkisuus merkitsee yhtä rajallista elämänkautta eli kierrosta, joita on sekä suurempia että pienempiä, riippuen siitä, millaisesta toimintakaudesta milloinkin on kysymys. Niinpä voitaisi sanoa yhden tavallisen päivän jo muodostavan yhden iankaikki-

suuden, koska sitä rajottaa molemmilla puolilla yö, levon kausi. Samoin kesä, koska sitäkin molemmissa päissään rajottaa talvi. Niitä ovat myös pitemmät kaudet, niinkuin "Kalpat" ja "Mahaa-Kalpat", joista "Salaisessa Opissa" puhutaan. Samoin rodut, kierrokset ja ketjut, joista olemme ennen puhuneet. Ja jos ihmisestä on kysymys, voitaisi sanoa hänen yhden maisen ruumistuksensa, jota ruumiin syntymä ja kuolema rajottaa, muodostavan myös yhden iankaikkisuuden. Ja tällaisissa iankaikkisuuksissa saa ihminen kiertää, kärsiä ja vaivautua yhä edelleen — jos tahtoo leimata työnsä pedon merkillä — saa vaivautua siksi, kunnes kärsimyksien tuli opettaa häntä etsimään pelastusta hengen elämässä.

Ja sitten tuo tulella ja tulikivellä vaivaantuminen pyhien enkelien ja Karitsan edessä.

Olemme jo sanoneet tulikiven palamisen merkitsevän voimien ja kykyjen käyttämistä uhrautuvassa järjellisessä työssä suuren kehityksen hyväksi. Ja siis tulella ja tulikivellä vaivaantuminen enkelien ja Karitsan edessä ei suinkaan merkitse, että nämä vaivaisivat tuota onnetonta pedon kumartajaa. Päinvastoin se merkitsee, että Karitsa ja pyhät aina ovat tietoisia tuon aistillisuudessa elävän tuskasta ja vaivasta, kärsien osanottavaisuudessaan hänen keralaan. Heidän rakkautensa tulikivi palaa tuon typerän pedonkumartajan sielussa, puhdistaa ja kohottaen sitä.

Ja juuri tällaisessa työssä kysytään kärsivällisyyt-

tä ja uskoa jaksassa uupumatta kantaa toisten kärsimyksiä ja vaivoja.

Mutta myös itseltä tähän tilaan tulleelta kysytään kärsivällisyyttä ja uskoa: jaksaaako päättävästi luopua petoa kumartamasta, leimata otsansa ja kätensä Jumalan nimellä ja leimalla.

Aina kun meissä siis esiintyy voima pedon merkin poistamiseen, on se todisteena siitä, että kolmas enkeli, päättävä tahto toimia hyvässä, on meissä herännyt; että olemme tulleet sisäiseen kosketukseen Isän kanssa.

Välinäytös.

Ennenkuin nämä kolme enkeliä esiintyvät uudelleen, esittää Ilmestyskirja pienen välinäytöksen. Kuuluu ääni taivaasta sanovan: ”Kirjota: Autuaita ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat tästä lähtien. Niin, — Henki sanoo — he saavat levätä vaivoistaan, sillä heidän tekonsa seuraavat heidän mukanaan.”

Tällainen lausunto on tavallisesti ymmärretty niin, että ne, jotka ruumiista erotessaan uskovat Herraan, ne saavat loppumattoman autuuden kuoleman jälkeen.

Vaikka jo, Ilmestyskirjaa näinkin pitkälle availtuamme, ilman muuta ymmärrämme, ettei tuollaisesta kuolemasta ja autuudesta ole kysymys, niin voimme kuitenkin viivähtää eräässä pienessä lisäyksessä, joka sekin helpottaa siirtymistämme järkevämpään käsitykseen. Siinä sanotaan: ”Tästä lähtien.” Mistä

tästä? Siitäkö kun Johannes tämän kuuli tai kirjotti? Mutta kuinka silloin olisi niiden "Herrassa kuolleiden" laita, jotka kuolivat ennen tuota aikaa, tai ennen mitä tahansa historiallista aikaa? Sillä täytynee kai piintyneinkin oikeaoppinen "uskoa" sellaisten henkilöiden kuin Aabeli, Aabraham, Mooses, Daavid, Elias ja Johannes Kastaja, kuolleen autuaina.

Tämän Herrassa kuoleamisen voimmekin ymmärtää sisäisesti ilman ruumiin kuolemaa. Ja ymmärrämme sen kahdellakin tavalla. Ensiksi niin, että ihminen kuolee kaikelle huonolle, itsekkäisyydelle. Tällaisesta synnille kuolemista puhutaan Raamatussa paljon. Erittäinkin Roomal. kirj. 6 luku on hyvin opettavainen. Siinä sanotaan: "Joka on kuollut, hän on vanhurskaantunut pois synnistä."

Jos tässäkin tarkotettaisiin ruumiin kuolemaa, silloinhan ruumiillinen kuolema pyyhkäisisi pois kaikki synnit. Paavali puhuukin toisenlaisesta kuolemasta. Sanotaan: "Meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta synnin ruumis kukistettaisiin." Ja Kristuksen kuolemasta sanotaan: "Minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä; mutta minkä hän elää, sen hän elää Jumalalle."

Siis Kristuskuolema merkitseekin kuolemista pois synnistä, erehdyksistä, voidakseen kokonaan elää Jumalalle. Ja tällainen ristinkuolema pitää tulla jokaisen osalle. Niinpä Paavali jatkaa: "Niin tekin pitää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa."

Paavalin oppi on, että Kristuksen oppilaiden pitää tulla aivan yhdeksi hänen kanssaan: "Jos olemme hänen kanssaan kasvaneet yhteen yhtäläisessä kuolemassa, niin kasvamme yhteen myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa."

Mutta vaikkakin tämä kuolema on ensi sijassa kuolemista synnille ja elämistä Jumalalle, niin sitenkin on tähän Ilmestyskirjan kohtaan kätketty toinenkin opetus. Erittäinkin tuo mainittu määritelmä "tästä lähtien", antaa sille erikoisen värityksen.

Tämä "tästä lähtien" on se sisäisen kehityksen tila mihin ihminen on tullut suorittaessaan sen suuren työn mitä kuvattiin kolmen enkelin, kolmen ihmisen ylemmän voiman heräämisellä ja toimimisella.

Tämän suuren työn suoritettuaan ihminen on maksanut paljon karmaansa, vapautunut maksutyöhön velvottavasta toiminnasta. Ja nyt hän voisi "tästä lähtien" kuolla Herrassa keskeyttämällä voimakkaan työnsä kehityksen hyväksi, antautumatta kuitenkaan petoa palvelemaan, vaan ainoastaan heittäytymällä lepäämään. Ja muistakaamme, että lepo, toimettomuus, on henkisesti katsoen kuolemaa.

Tähän väliaikaiseen autuuden lepoon ihminen on saanut oikeuden tekemällään työllä. Sillä sanotaanhan suoraan: "Heidän tekonsa seuraavat heidän mukanaan." Tästä myös seuraa, että tähän väliaikaiseen autuuden lepoon voi ihminen vetäytyä vain siihen asti kunnes kaikki työn synnyttämä ansio on loppuun kulutettu. Ja loppunut se on silloin, kun

jälessä tuleva ihmiskunnan suuri kehityspyörä hänet taas saavuttaa. Silloin on hänen noustava mukaan, ellei tahdo jäädä kehityksen suuren pyörän ruhjotavaksi. Silloin hän ei enää ole vapaaehtoisuuden, evankeliumin poika, vaan taas pakottavan lain orja.

Tästä myös helposti ymmärrämme, ettei tällaiseen lepoon voi väliaikaisesti asettua muut kuin ne, jotka ovat kilvotellen juosseet pääjoukon edelle. Vain he voivat asettua sinne istumaan siksi kunnes pääjoukko heidät saavuttaa. Silloin taas: nouse mukaan! Sellainen ihminen joka aina kulkee hitaassa jälkijoukossa, ei voi koskaan asettua tuollaiseen lepoon; kehityksen suuri pyörä on aina hänen kintereillään, uhaten ruhjoa hänet. Lepo ostetaan vain ylimääräisellä toiminnalla, eli niinkuin sanottiin: "Heidän tekonsa seuraavat heidän mukanaan."

Mutta ihminen voi myös kieltäytyä kuolemasta Herrassa, kieltäytyä jättäytymästä lepoon tekojensa ansion perusteella, ja yhä jatkuvasti ponnistella kehityksen hyväksi. Hän voi valikoida kahden elämänymmärryksen välillä, valita joko **kohtalo eli sallimus-uskon, tai vapaan tahdon.**

Kohtalon pakko on siinä vähimmäis- ja määrässä, minimimäärässä, mikä kussakin järjestelmässä, kussakin kehityskaudessa on suoritettava.

Mutta ihminen voi tehdä enemmän kuin kehityksen laki vaatii, voi tehdä ylimääräistä työtä. Ja tällä ylimääräisellä työllä ihminen ostaa itselleen vapaan tahdon. Vapaa tahto ja välttämättömyys ovat rinnan olemassa. Vapaa tahto alkaa siitä mihin välttämättö-

myys loppuu. Sillä ihmisellä, joka tekee vain velvollisuutensa, ei ole vapaata tahtoa sanan varsinaisessa merkityksessä. Hän tekee vain välttämättömän velvollisuutensa pysyäkseen kehityksen mukana. Ylimääräinen työ tehdään vapaasta tahdosta, rakkaudesta. Sentähden rakkaus on lain loppu. Vaativa laki loppuu siinä missä vapaaehtoisesti uhrautuva rakkauden evankeliumi alkaa.

Mutta samalla kun ihminen on vapaasta tahdostaan sitoutunut uusiin tehtäviin, on se tullut hänen välttämättömyydekseen; hän on menettänyt vapaan tahtonsa siihen määrään mihin hän vapaasta tahdostaan on sitoutunut. Tämä ilmenee selvästi Suurissa Messareissa, jotka pukeutuvat "orjan muotoon", tulevat "syntisiksi syntisten tähden". Eli niinkuin teosofisesti sanotaan: Nirvaanat voitetaan ja nirvaanat menetetään.

Kun voittaja vapaaehtoisesti luopuu vapaudestaan jatkaen työtä kehityksen hyväksi, silloin hän saa uudet kehukset taulua varten, johon hänen on kuva maalattava, tai oikeammin toiminnallaan luotava elävä kuva.

Tämä Ilmestyskirjan esittämä totuudenetsijä ei asetu lepoon, vaan uhraa vapaan tahtonsa uusiin sitoumuksiin; hän panee uudelleen kolme enkeliään liikkeelle. Mutta ensin meille kuitenkin näytetään millainen hän, totuudenetsijä, nyt on. Sanotaan: "Ja minä näin, ja katso: valkoinen pilvi, ja pilvellä istui Ihmisen Pojan näköinen, päässään kultainen kruunu ja kädessään terävä sirppi."

Vasta nyt, kun ihminen kolmen heränneen enkelinsä kautta on löytänyt Itsen, Isän sisässään, vasta nyt hän on tullut ihmisen pojan näköiseksi. Ei vielä Ihmiseksi, ei edes ihmisen pojaksi, vaan vasta sen näköiseksi, joka hämärästi, niinkuin pilvessä varjostuu. Vasta nyt hänessä alkaa osittain ihminen varjostua. Siihen asti on hän toiminut eläimellisenä petona.

Tästäkin jo aavistamme missä suunnattomassa korkeudessa täydellinen Ihminen, Mestari, asuu. Mutta: todellisuudessa suurin on aina pienin. Jumala on suuri ja pyhä, mutta hän mahtavilla voimillaan palvelee kaikkia.

Tätä ihmisen pojan näköistä koristaa kultainen kruunu, ja hänellä on terävä sirppi kädessään.

Tämä lausunto ilmaisee hänen henkisen tilansa. Kultainen kruunu päässä kuvaa kehittynyttä henkistä tilaa; henkisyys kruunaa häntä. Sirppi on työkalu, joten sen terävänä kädessä oleminen kuvaa sitä työkuntoa ja niitä kykyjä joita tuohon asteeseen nousseessa on kehittyneinä.

Nyt ihmisen pojan näköinen lähettää kolme enkeliään uudelleen liikkeelle, mutta vastaisessa järjestyksessä: ensin tahto, sitten viisaus eli rakkaus, viimeksi tieto eli ymmärrys. Ensimmäinen enkeli lähtee temppelistä, toinen taivaan temppelistä ja kolmas alttarista.

Enkeli temppelistä.

"Ja temppelistä tuli toinen enkeli suurella äänellä huutaen pilvellä istuvalle: 'Lähetä sirppisi ja leikkaa, sillä leikkuuaika on tullut, ja maan elo on kuivaksi kypsynyt.' Ja pilvellä istuva heitti sirppinsä maan päälle ja maa tuli leikatuksi."

Tämä enkeli tulee temppelistä, aatmiselta tasolta, puhtaan hengen tasolta. Tämä enkeli edustaa aatmisen tason voimia, Aatmaata, Itseä eli Isää, joka käytännöllisesti tulee ilmi Tahtona ihmisessä. Sen äänen kuulee ihminen sisäisesti, joka kuuluu kuin ulkoisena äänenä, "hiljaisuuden äänenä", Mestarin äänenä. Se ääni käskää ja kehottaa työhön sen aatteen ja asian puolesta, jonka avulla ja turvissa ihminen on itsensä edelläkuvattuun tilaan kypsyttänyt.

Maan elo, jonka enkeli ilmottaa olevan kypsynyt, on varsinaisessa merkityksessä ihmisen mainen persoonallisuus, joka Ylemmän Minän vaikutuksesta on kypsynyt leikattavaksi, käytettäväksi aatteelliseen työhön kehityksen hyväksi.

Kyllähän ihminen on tietysti ennenkin työtä tehnyt, mutta se työ on tehty itseä varten, jossa ihminen on ollut saajana, itse oman toimintansa kohteena ja kannustajana. Siinäkin työssä on alempi minä kasvanut, persoonalliset kyvyt ovat kasvaneet, ja kun se on tarpeeksi, silloin se on myös kypsynyt leikattavaksi, s.o. käytettäväksi varsinaisessa merkityksessä hyväksymiensä aatteiden puolesta, ihmiskunnan kehityksen puolesta.

Tämä maan elo on siis ihmisen pojan muotoiselle

ensikädessä hänen oma mainen persoonallisuutensa kaikkine kypsyneine kykyineen. Toisessa sijassa tällä maan elolla ymmärrämme maista elämää, ihmisten elämää yleensä. Se on aina kypsynyt vastaanottamaan auttamistyötä, kunhan vain ihmisen pojan näköisen kyvyt ovat kypsyneet leikattaviksi kehitystä palvelemaan.

”Ja pilvellä istuva heitti sirppinsä maan päälle, ja maa tuli leikatuksi.”

Tämä ilmaisee sitä rohkeaa, päättävää muutosta, minkä ihminen tekee toimintaperiaatteissaan. Hän luopuu ei vain persoonallisten etujensa valvomisesta ja tavottelemisesta, koska hän on jo oppinut niiden hetkellisen arvon ja harhanomaisuuden tuntemaan, vaan myös saavuttamastansa rauhan ja levon tempelistä; nekin hän jättää; kaikki nämä hän jättää, koska sisäinen ääni sanoo, että työ kunnioittamansa ja rakastamansa asian ja maailman hyväksi on kaikki kaikessa.

Maan leikkaaminen sirpillä on siis laajemmassa merkityksessä sitä, että hän, niinkuin ainakin elonleikkaaja, päättää ottaa ja tuntea omakseen ihmisten elämän kaikkine suruineen ja iloineen, syntisineen ja pyhimyksineen. Hän leikkaa ja korjaa ne omakseen tuntiessaan olevansa omalla osallaan ja paikallaan vastuullinen sen kehityksestä.

Näin voisimme ymmärtää tämän ensimmäisen enkelin työtä, sitten kun ihmisen pojan näköinen on hänessä näyttäytynyt, kun hän on löytänyt Itsen, ja päättävästi uhrannut vapaan tahtonsa välttämättömyydelle.

Enkeli taivaan temppelistä.

”Ja taivaan temppelistä lähti toinen enkeli, hänelläkin oli terävä sirppi.”

Ensimmäinen enkeli lähti temppelistä, tämä taivaan temppelistä. Tämä näennäisesti pieni ero ei liene merkityksetön. Ensimmäisen enkelin edustaessa Aatmaata, jonka koti on puhtaassa hengen temppelissä, aatmisella tasolla, edustaa tämä toinen enkeli Buddhia, Viisautta eli Rakkautta, jonka koti on taivaan temppelissä buddhisella tasolla, jossa elämä on jo niin paljon kaksitunut, että veljeys, rakkaus, voi päästä esiintymään.

Kirjassaan ”Kristinuskon salainen puoli” Annie Besant viittaa tässä kohdassa Paavalin sanoihin: ”Meillä on asumus Jumalalta, iankaikkinen maja taivaissa, joka ei ole käsin tehty” 2 Korint. 5: 1, ja sanoo tällä tarkotettavan juuri buddhista ruumista. Samoin Pekka Ervast puhuu kirjassaan ”Kalevalan Avain” kosintaretkeläisestä, samporetkeläisestä ja aurinkoruumiista. Nähtävästi Ilmestyskirja puhuu samoista asioista. Eiköhän kosintaretkeläisyys ole sitä samaa, jota Ilmestyskirja kuvaa kolmen enkelin ensimmäisellä esiintymisellä, jolloin etsijä löytää ja saavuttaa kosimansa ihmisen pojan näköisen. Samporetki on taas näiden kolmen enkelin uudelleen esiintyminen. Ne enkelit ovat: Järki, Rakkaus, Tahto; Kalevalassa: Ilmarinen, Lemminkäinen, Väinämöinen. Ja aurinkoruumis olisi juuri tämä buddhinen ruumis, rakkauden ruumis.

Paavali myös sanoo: ”Sentähden me huokaamme-

kin ikävöiden, että saisimme pukeutua taivaiseen asumukseemme” 2 Korint. 5: 2.

Tässä on siis Paavalinkin mukaan kysymyksessä pukeutuminen, eikä vain muuttaminen johonkin temppeliin asumaan. Ja koska tämä puku on rakkaudessa esiintyvää viisautta, niin voisimme lausua Paavalin ajatuksen toisilla sanoilla: Me ikävöitsimme pukeutua yhä suurempaan viisauteen rakkaudessa.

Ja eikä vain samporetkeläiselle, ei vain vapaan tahtonsa uhranneelle, vaan kaikille totuudenetsijöille on tässä se neuvo, että mitä päättävämmin he itsessään kasvattavat uhrautuvaa veljesrakkautta, sitä nopeammin he pukeutuvat tuohon taivaiseen asumukseensa.

Vielä on tämän enkelin suhteen huomattava, että se vain esiintyy terävine sirppeineen, jääden ikäänkuin odottamaan seuraavan enkelin esiintymistä.

Tämä taas on niin ymmärrettävissä, että buddhinen voima, rakkaus, vaatii ikäänkuin käyttövälineekseen ulompaa olemuspuolta. Ja järki tuleekin tavallaan kanavaksi rakkauden ilmenemiselle. Ehkä voitaisikin sanoa: vasta järki ja rakkaus yhtyneinä ovat viisaus. Sentähden siirrymmekin katselemaan mitä merkitsee

Enkeli alttarista.

”Ja alttarista lähti vielä toinen enkeli, jolla oli tuli vallassaan, ja hän huusi suurella äänellä sille, jolla oli se terävä sirppi, sanoen: ’Lähetä terävä

sirppisi ja korjaa tertut maan viinipuusta, sillä sen rypäleet ovat kypsyneet’.”

Ajatellessamme tämän enkelin edustavan jumaluuden ulointa ilmennystä, Manasta, Järkeä, ymmärrämme miksi se lähtee alttarista ja miksi sillä on tuli vallassaan. Altтари on uhripaikka, paikka jossa uhrataan. Ihmisellä on järkiolentona rakkauden tuli vallassaan, jossa tulessa hän voi uhrata itsensä järkiolentona.

Maan viinipuun tertut ovat ihmisen älylliset kyvyt, joita hän on itselleen kasvattanut enkeleidensä ensimmäisen, ylöspäisen etsiskelynsä aikana, kosintaretken aikana, jos Kalevalan tavalla sanoisimme. Nyt nämä tertut ovat sivallettavat rakkaudenenkelin terävällä sirpillä, s.o. ne ovat uhrattavat rakkauden palvelukseen.

Ihmisen täytyy tulla järjellisesti selville itsestään. Hän ei voi kulkea vissiä rajaa pitemmälle sokealla uskolla, järjensilmät ummessa. Hänen täytyy järjellisenä minätajuntana tulla siihen kohtaan, että hän päättävän selvällä järkitietoisuudellaan sanoo ikäänkuin ylemmälleen, rakkausenkelille: Olen kypsynyt käytettäväksesi, sivalla minut sirpilläsi, ota minut työhösi, sinä suuri rakkaus, lähetä minut sanansaattajanasi maailmaan, ihmisten luo, valaisemaan ja lämmittämään: sinä saat tulessasi polttaa kaikki minun terttuni, kaikki älylliset kykyni, tietoni ja voimani!

Ja tämä pyyntö, tämä tarjoutuminen, ei jää kuulumatta; se otetaan huomioon. Sillä katso: ”Ja enkeli

heitti sirppinsä maahan ja korjasi maan viinipuun hedelmät ja heitti ne Jumalan vihan suureen kuurna-
naan.”

Mikä on tuo Jumalan vihan suuri kuurna? Mikäpä muu kuin kehittyvä elämä sellaisenaan. Ja Jumalan viha sitten? Se ei suinkaan ole sama kuin inhimillisyydessä esiintyvä pedon viha, joka alhaaltapäin raivoo ja mylvii. Ei, vaan se on jumalallinen laki luonnossa, joka aina ajaa kaikkia olentoja kehityksessään eteenpäin. Jos ken koettaa pysähtyä paikalleen, joutuu hän ristiriitaan kehityksen lain kanssa, joka jatkuvana rauhattomuutena, pakkona ja painostuksena, Jumalan vihana, tuntuu sen ihmisen sielussa, joka ei tahdo ponnistella itselleen vapaata tahtoa, joka ei tahdo rohkealla ja päättävällä ilolla toimia kehityksen mukana.

Mutta ihminen joka tahtoo rakastaa, joka selvällä järjellä antaa itsensä rakkauden kanavaksi, hän iloisella mielellä antaa rakkaudenkelin sivaltaa kaikki tertiinsa, älylliset kykynsä, ja heittää ne Jumalan vihan suureen kuurna-
naan, kehityksen palvelukseen, ihmiskunnan palvelukseen.

”Ja kuurna poljettiin ulkopuolella kaupunkia, ja kuurnasta kuohui verta hevosten kuolaimiin asti, tuhannen kuudensadan vakomitan päähän.”

Tämä kuurnan polkeminen ulkopuolella kaupunkia on siinä älyllishenkisessä työssä ja ponnistuksessa mikä tehdään kehityksen hyväksi ulkopuolella omien itsekkäiden etujen kaupunkia. Kuurnanpolkija ei ollenkaan mieti persoonallisia etujaan, ei mieti omia

pikkuhuoliaan, vaan on astunut kaikkine voimineen ja kykyineen persoonallisuutensa ulkopuolelle, suureen kehityksen myllyyn, kuurnaan.

Ja mitä merkitsee veren kuohuminen hevosten kuolaimiin asti?

Kun hevoset edustavat älyä ja veri uhria, niin ymmärrämme tämän ensiksikin tarkottavan sitä, että nyt hänen älynsä ratsut todella harjaantuvat uhrautuvaan työhön. Ja toiseksi koskee se kuurnanpolkijan työtä maailmassa. Kun sanotaan veren kuohuvan hevosten **kuolaimiin** asti, on se samaa kuin jos sanottaisi tuon kuurnanpolkijan työn täytyvän vaikuttaa niin kauan, niin syvälle, siihen asti, että ihmiset, joita hän veljinä rakastaa, myös alkavat ohjata älynsä ratsuja uhrautuvaan työhön. Eli niinkuin eräs suuri samporetkeläinen, vapaan tahtonsa uhraaja, Paavali, sanoo: "Pyydän sinua poikani edestä, jonka kahleissani synnytin" Filem. 10 v., tai: "Lapsukaiseni, jotka minun jälleen täytyy kivuin synnyttää, kunnes Kristus saa muodon teissä" Gal. 4: 19.

Siinä se juuri on kuurnanpolkijan suuri ja raskas työ: saada ihmiset, veljet, joita hän sydämestään rakastaa, luopumaan itsekkäisyydestä, keinottelusta ja leväperäisyydestä, ja sensijaan ohjaamaan älynsä ratsut työhön totuuden, ihmisyyden, veljeyden hyväksi. Kuolaimilla ohjataan hevosta, ja kun veri kuohuu kuolaimiin, on se samaa kuin sanoisi: uhrautuva rakkaus kuohuu ihmisen tahtoon, joka ohjaa älyä uhrialttarille, verensä uhraamaan. Se on ihmis-

kunnan suurta lunastustyötä, johon jokainen sampo-
retkeläinen, vapaan tahtonsa uhraaja, on uhrattava.

Näin seurattuamme noiden kolmen enkelin toimin-
taa ihmisessä, olemme hänen kerallaan taas joutuneet
noiden prologissa kuvattujen valittujen joukkoon,
jotka olivat ostetut ihmisistä esikoiksi Jumalalle ja
Karitsalle. Nyt paremmin ymmärrämme mistä he
ovat tulleet, millä he ovat ostetut ja miten he
veisaavat uutta virttä Jumalan ja Karitsan edessä.

11 LUKU.

SEITSEMÄN ENKELIÄ JUMALAN VIHAN MALJOINEEN.

Ilmestyskirjan kaksi seuraavaa lukua, 15 ja 16,
muodostavat taas erään kokonaisuuden, jossa olisi
aineksia laajoille tutkimuksille.

Siinä puhutaan seitsemästä enkelistä, joilla on
seitsemän viimeistä vitsausta, ja joiden tyhjenty-
mässä Jumalan viha täyttyy. Sitten nuo enkelit, annet-
tuaan ensin ylistyksen Jumalalle ja tullen avatussa
temppelissä puetuksi puhtaaseen, loistavaan liinaan,
saavat seitsemän kultaista maljaa, täynnä Jumalan
vihaa. Sitten temppeli tulee täyteen savua Jumalan
kirkkaudesta ja voimasta, niin ettei kukaan voinut
mennä sisälle temppeliin ennenkuin niiden seitsemän
enkelin seitsemän vitsausta oli täytäntöön käynyt.
Tämän jälkeen kerrotaan näiden maljojen vuodatta-

misesta, joiden yhteydessä tapahtuu paljon merkillisiä asioita.

Tässä on edessämme taas tuo ainainen seitsenluku. Meillä on seitsemän enkeliä ja seitsemän maljaa, jotka panevat meidät ajattelemaan ilmenneen elämän seitsenkertaisuutta joltakin uudelta puolelta.

Olemme jo I Osassa kaikkien vaikeuksien ymmärtämisen helpottamiseksi puhuneet kuinka moninaisesti tuo pyhä seitsenkertaisuus esiintyy aurinkokunnassamme. Puhuimme 7:stä planeettakunnasta, 7:stä pallostä, 7:stä kierroksesta, 7:stä ketjusta, 7:stä luontokunnasta, 7:stä rodusta ja 7:stä ihmisen periaateista. Puhuimme siis seitsemän kertaa seitsemästä. Sanoimme myös, kuinka jokaisessa, pienemässä ja suuremmassa seitsikössä ylin johtaja on sen valtaistuimella, ja hänen johdolla toimivat 7 pienempää ovat tuon valtaistuimen edessä palvelevat 7 henkeä.

Nyt tämä käsillä oleva Ilmestyskirjan kuvaus voisi antaa aiheutta noiden seitsikköjen tarkkailemiseen eräältä uudelta puolelta. Ja vaikka tehtävämme nyt onkin seurata näitä vain etupäässä ihmisyyksien kannalta, tahtoisimme kuitenkin muutamien yleispiirtein katsoa niitä myös yleisemmältä kannalta, nähdäksemme mistä voi olla kysymys.

Puhuimme seitsikköjen johtajista, esim. seitsemästä Arkkienkelistä, jotka johtavat kukin omaa planeettakuntaansa. Jokainen sellainen johtaja on menneisyydessä kulkenut pitkän kehityksen läpi. Heidänkin tilansa voidaan nähdä kuvattuna 15 luvun alussa. He ovat saavuttaneet asemaansa vastaavan

tyyneyden ja tasapainon, jota kuvanee lasinen meri, joka on tulella sekotettu. Tavallinen meri on läikkyvä ja epävarma, mutta lasinen meri on tietenkin tyyne.

Ennenkuin mikään olento voi ryhtyä suorittamaan suunnitelman mukaista järkevää työtä, täytyy hänen omilla suoranaيسilla pyrkimyksillään saavuttaa siinä työssä vaadittava tyyneys ja tasapaino.

Taas tuli, jolla tuo lasinen meri on sekotettu, kuvanee sitä hengen tulta ja voimaa, mikä panee tuon tasapainoisen olemuksen toimimaan. Tulessahan lasi muuttuu muovailtavaan tilaan. Samoin täytyy tasapainoinen tunne- ja luonne-elämä joutua liikkeelle sisäisen tulen avulla. Se tuli on sisässäpäin, niinkuin tuo lasinen merikin on "sekotettu" tulella. Ja vaikka tuollaiset mahtavat olennot, arkkienkelit, ovat nousseet kehityksessään huimaavan korkealle, meidän ihmisten ymmärryksellä nähtynä, on heillä kuitenkin kehityksensä suuruutta vastaavat taistelut ja ponnistukset siinä työssä minkä he suuressa kehitysjärjestelmässä ovat saaneet suorittaakseen. Omalla paikallaan he tuntevat olevansa määrätyllä asteella suuren voiman virrassa, jonka asteen yläpuolella on suurempia voimakeskuksia, jonka suuremman voiman ilmentymistä he auttavat omalla pienemmällä paikallaan ja voimallaan.

Tuon suuremman voiman edessä hekin "veisaavat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja Karitsan virttä sanoen: 'Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas.

Kukapa ei pelkäisi, Herra, eikä ylistäisi sinun nimeäsi? Sillä, sinä yksin olet pyhä; sillä kaikki kansat tulevat ja kumartavat sinua, koska vanhurskaat tuomiosi ovat tulleet ilmeisiksi.’”

Tämän ylistyksen jälkeen, jolla he ovat tunnustaneet ylimmän johtajansa, Herransa, heille ”todistuksen majan temppeli taivaassa avattiin”, joka varmaankin kuvaa sitä juhlallista hetkeä, jolloin heille selviää oma asemansa, oma tehtävänsä suuressa suunnitelmassa. On niinkuin heidät päästettäisi Herransa luo, vastaanottamaan heille kuuluvaa tehtävää.

Silloin he ovat valmistetut, tehtävänsä vihityt, ja ”lähtivät temppelistä, puettuina puhtaaseen, loistavaan liinaan ja rinnalta vyötettyinä kultaisiin vöihin”. Ja näin puettuna voimalla korkeudesta, saavat he lopulliset työohjelmansa, joka näkyy sanoissa: ”Ja yksi niistä neljästä olennosta antoi niille seitsemälle enkelille seitsemän kultaista maljaa, täynnä Jumalan vihaa, hänen, joka elää iankaikkisesti.”

Näissä maljoissa he saavat varsinaisen työohjelmansa, joka heidän on johdettava suoritettuun loppuun. Omituista kyllä, että näistä maljoista käytetään määritelmää ”viha”, ”Jumalan viha”. Edellisessä luvussa puhuimme jo, mitä tämä viha on. Lisäämme tässä vielä, että tämä malja saa vihan luonteen heti kun suorittaja alkaa vitkastella ohjelmansa suorittamisessa. Ainoa tapa millä he suojelevat itseään Jumalan vihalta, on se, että he yhä jatkuvalla toiminnallaan antavat sen purkautua kehityksen hyväksi. Elleivät he sitä tekisi, tulisi heistä

omalla paikallaan "langenneita enkeleitä", jotka toiminna kieltäytymisellään tulisivat syöstyiksi korkeasta asemastaan alempaan asemaan kärsimyksissä viisastumaan ja vahvistumaan.

Tällaista "enkelein lankeemusta" voisi tietysti sattua kaikilla alemmillakin asteilla. Niinpä voitaisi sanoa, että jokainen ihminen joka ei tahtoisi suorittaa hänelle sisäisestä maailmasta tarjoutuvaa työtä, hän olisi omalla paikallaan langennut enkeli.

Sitten sanotaan: "Ja temppeli tuli savua täyteen Jumalan kirkkaudesta ja hänen voimastaan, eikä kukaan voinut mennä sisälle temppeliin, ennenkuin niiden seitsemän enkelin seitsemän vitsausta oli täytäntöön käynyt."

Temppelin savulla täyttyminen merkitsee sitä kaaosta mikä heitä nyt erottaa korkeammasta jumal-tietoisuudesta. Tämä kaaos on kehitystyön kautta järjestettävä. Vasta työnsä suoritettuaan, saatuaan kaikki olentoluokat opastetuiksi siinä järjestelmässä viitotettuun päämäärään, tai että kaikilla ainakin olisi ollut tilaisuus päämäärä saavuttaa, vasta silloin voivat he taas palata rauhan ja levon temppeliin, kunnes uusi toimintakausi alkaa.

Tämä alkukuva sopii tietysti kaikkiin noihin mainitsemiimme seitsikkoihin. Niistä emme kuitenkaan puhu erikseen, koska jokainen voi sovittaa tässä annetun kuvan Arkkienkeleiden työstä noihin toisiin. Jätämme nämä ja katsomme vielä kuinka tämä näyttäytyy ihmisessä.

Ihmisen seitsemän enkeliä vihan maljoineen.

Niinkuin jo olemme edellisissä kuvauksissa huomanneet, ulottuu ja läpäisee aurinkokuntamme seitsemänkertainen kaikkialle, ihmiseenkin, jota onkin sanottu pienoismaailmaksi.

Jokainen ihminen, lähtiessään inhimillisen kehityksensä pitkälle taipaleelle, kätkee omaan olemukseensa nuo seitsemän enkeliä niissä seitsemässä jumalallisessa säteessä, jotka muodostavat hänen sisäiset voimansa, prinssiippinsa.

Ennen inhimillisen matkansa alkua hän aivankuin lepää oman jumaluutensa helmassa, josta luomiskauden alussa herää havaitsemaan osansa suuresta jumaluudesta, puhjeten veisaamaan ylistystä ja kiitosta jumaluuden majesteetin suuruudelle ja pyhyydelle.

Tätä ylistystä voisi pitää sielun vannoutumisena, vihkiytymisenä sille työlle mikä hänet vie ulkokohtaisessa jumaluudessa näyttäytyvään päämäärään, josta hänen on tultava kehitystyön kautta tietoiseksi omassa olemuksessaan.

Tälle suurelle päämäärälleen ja siihen johtavalle työlleen vannouduttuaan, joka ”vala” pyhänä tulena johtaa ja opastaa häntä pitkällä kehityksensä taipaleella, avautuu hänellekin ”todistuksen majan temppeli taivaassa”, s.o. hän näkee väläyksen siihen temppeliin joka kätkee hänen tulevan kehityksensä salaisuuden.

Sitten ”ne seitsemän enkeliä, joilla oli ne seitsemän vitsausta, lähtivät temppelistä, puettuina puhtaaseen,

loistavaan liinaan ja rinnalta vyötettyinä kultaisiin vöihin”.

Tämä loistava puhtaus tässä tilanteessa merkitsee, että sielu lähtee elämän sisäisestä pyhästä ulko-kohtaiseen kehitykseen puettuna seitsemän verhonsa aiheisiin, jotka ovat alkuperäisessä neitseellisessä puhtaudessaan, koska eivät vielä ole ulkokohtaisen elämän näyttämöllä rähjäytyneet.

Mutta missä kehitystänsä alkava sielu on tullut puetuksi noin loistavan puhtaisiin verhoihin ja kultakoristeisiin? Tyhjästäkö? Tyhjästä ei tule mitään. Vastauksen tähän löydämme juuri eri luontokuntien perättäisyydessä. Sillä ennenkuin sielu on tullut tähän kohtaan, ennenkuin se kykenee alkamaan inhimillisen kehityksensä, on sen jo pitänyt käydä edellisissä luomiskausissa alkeellisempien luontokuntien läpi. Selvyiden vuoksi sanottakoon vielä, että ennen ihmisasteelle tulemistaan se on jo kulkenut kuuden suuren luomiskauden, ketjun läpi. Ensimmäisessä ketjussa se oli 1:nä elementtaalikuntana, toisessa ketjussa 2:na ja kolmannessa ketjussa 3:na elementtaalikuntana. Neljännessä ketjussa kehittyi se jäykimmässä luontokunnassa, kivikunnassa; viidennessä kasvikunnassa ja kuudennessa eläinkunnassa. Ja voimme vielä sanoa, että jokaisen ketjun alussa se oli puettu puhtaaseen liinaan ja kultaiseen vyöhön. Se tila oli saavutettu edellisessä ketjussa ja luontokunnassa. Se oli jumalainen täydellisyys omalla paikallaan. Jokaisen luontokunnan on vietävä elävä monadi askel ylempää tietoisuutta kohti. Ja kun se on saa-

vutettu, silloin on saavutettu täydellisyys sillä paikalla. Niinpä koettuaan esim. kivikunnassa saatavan opetuksen, on se omalla paikallaan puettu loistavaan liinaan ja kultaiseen vyöhön. Ja vain tämän astetäydellisyytensä saavutettuaan on se kyllin arvokas ja kyvykäs astumaan seuraavan ketjun alkaessa seuraavaan luontokuntaan, kasvikuntaan, tyhjentääkseen siinä taas uudelleen seitsemän Jumalan vihan maljaa korkeammassa asteikossa.

Juuri tätä tietä on alkavan ihmissielun puhtaus ja loisto ymmärrettävissä. Sama monadi on jo kuusi kertaa ennen ollut noin puettuna alkaessaan työnsä edellisten luomiskausien aamuna, astuessaan alempien luontokuntien temppelistä vihan maljoineen, työohjelmiseen. Viimeksi on se tehnyt suuren työn eläinkuntaluokalla, saavuttanut siinä sen täydellisyyden ja puhtauden mikä siinä oli saavutettava, ja mikä oikeutti hänet noin kaunistettuna astumaan ihmis-kuntaluokalle.

Mutta vaikkakin monadi on näin saavuttanut eläimellisen puhtauden ja täydellisyyden, on se vasta aihe eli kipinä inhimillisen elämän alkuun. Hänen on kehityksen avulla voitettava itsessään eläimellinen täydellisyys jotta hänessä pääsisi esille inhimillinen täydellisyys; eläimellinen täydellisyys on vaihdettava inhimilliseen täydellisyyteen.

Vaikka siis monadi on eläimellisen täydellisyyden saavuttaneena päästetty temppeliin, tulee se nyt uudelleen täyteen savua Jumalan voimasta ja kirkkaudesta. Hän saa uuden annoksen Jumalan voimaa,

joka järjestymättömänä savuna erottaa hänet temppeleistä. Tämä savuna oleva voima ja kirkkaus on hänen sulatettava itseensä. Vasta sitten, inhimillisen täydellisyyden saavutettuaan, voi hän uudelleen astua temppeliin, Isän Jumalan eteen.

Ja tultuansa joskus tulevaisuudessa näin puetuksi, voi hän seuraavan luomiskauden alkaessa astua yli inhimilliseen järjestykseen, alkaa uuden sävelasteikon, korkeamman kuin meidän luontokuntiemme seitsenäisyys. Sillä niinkuin auringon spektrin seitsemän värin yläpuolella on havaittu olevan meille näkymättömiä värejä, esim. tunnetut x-säteet, samoin on ihmiskunnan yläpuolella yhä korkeammalle Jumalan voimaan ja kirkkauteen nousseita kehitysjärjestelmiä. Ja niinkuin x-säteet, ja niiden yläpuolella olevat vieläkin nopeammin värähtelevät säteet, ovat liian kirkkaita ja voimakkaita heikolle ihmiselle, samoin yläpuolellamme olevien enkelijärjestöjen voima ja kirkkaus pimittäisi meidän heikot silmämme, jos me kuolevaisina saisimme sen nähdä. Niinhän kävi israelilaisille, joille Mooses välitti korkeampaa jumalallista kirkkautta. Sillä muistammehan kuinka israelilaiset eivät, Uuden Testamentin mukaan, saaneet lakiaan suoraan Jumalalta, vaan ”enkelien toimenpiteestä”, Apost. Teot. 7: 53. Se ”säädettiin enkelien kautta ja annettiin välittäjän käteen”, Galat. 3: 19.

Mutta niinkuin x-säteet viisaasti käytettyinä parantavat ruumiin, samoin korkeampien enkelijärjestöjen voima ja viisaus ja tieto voi auttaa ihmisen

henkisen ja sielullisen ruumiin kasvua ja kehitystä, jos ihminen antaa niiden voiman ja viisauden itsensä vaikuttaa.

Ja nyt katsokaamme kuinka

Ihminen tyhjentää Jumalan vihan maljoja.

Vaikka ihminen suurin piirtein katsottuna on inhimillisen kehityksensä alussa puhtaana ja loistavana lähtenyt temppelistä ja varsinaisemmassa merkityksessä palaa sinne vasta inhimillisen kehityksen päätettyään, niin kuitenkin hän pitkän vaelluksensa aikana joutuu useamminkin ikäänkuin tilapäisesti tuollaiseen sisäiseen seisahduskohtaan. Viittaamme pariin sellaiseen. Yksi sellainen sattuu jokaisen jälleensyntymän kierroksen huipulla, taivas tasolla, jolloin sielu valmistautuu uudelle maiselle matkalleen. Silloin hän on puhdistanut ja järjestänyt edellisen ruumistuksensa kokemukset ja saavutukset, jotka liitetään hänen sisäiseen pukuunsa, joista ihmisen poika kasvaa, josta ennen olemme puhuneet. Tähän taivastilaan tultuaan sielu saa ja ottaa uuden annoksen Jumalan "vihaa", mennäkseen sitä maan päällä tyhjentämään. Ja maiseen ruumiiseensa saavuttuaan saa hän kauan etsiä ja hapuilla löytääkseen hänelle annetun elämän tehtävän. Hän alkaa lapsena, aivankuin alusta, kerraten ennen oppimiaan läksyjä, samalla etsien elämäntehtäväänsä, hapuillen sinne tänne.

Kerrattuaan näin ennen oppimiaan joutuu ihminen siihen kohtaan mihin hän viimekerralla lopetti, joten

hänelle tulee eteen uutta opittavaa. Juuri silloin hän on maisessa ruumiissaan tullut kosketukseen sen pyhän tilanteen kanssa mikä hänellä oli taivaisesta temppelistä lähtiessään. Hän otti silloin uuden annoksen maljoihinsa, otti elämäntehtävän mukaansa, mutta se on ollut ikäänkuin kätkeytyneenä, etsittävänä. Nyt hän on sen maisessa elämässään löytänyt ja alkaa varsinaisen elämäntyönsä, maljojensa tyhjentämisen.

Näin ihminen jokaisen ruumistuksensa edellä jou-tuu temppeliin maljoja vastaanottamaan, maisessa elämässään hän niitä etsii ja löytää, jota löytämistä leväperäisyys ja päättämättömyys hidastuttaa ja vaikeuttaa, koska ihminen alemmassa luonnossaan niin mielellään takertuu sivupoluille ja muiden tehtäviin. Näin löytämänsä maljat tyhjennettyään ihminen taas kuolemassa jättää maisen vaelluksensa ja tilapäisesti palaa taivaiseen temppeliinsä tyhjentyneitä maljojaan uudelleen täyttämään. Ja niin hän kerta kerralta voi ottaa hiukan suuremman annoksen Jumalan "vihaa", kartuttaen leivisköitään.

Tämä olisi siis toinen maljojenottamistilaisuus, joka tulee jokaisen osalle jokaisessa syntymässä. Kolmas on näiden kahden välillä, on salaperäisempi, mystillisempi, tullen ihmisten osaksi määrättyjen kehityskausien vaihteissa, joiden välillä voi kulua useampiakin ruumistuksia. Niinpä kristillisessä mystismissä näemme puhuttavan kolmesta suuresta kehityskaudesta: pakanuudesta, vanhasta ja uudesta liitosta, joiden läpi kulkiessaan ihminen kuluttaa

monia ruumistuksia. Samoin teosofisessa kirjallisuudessa puhutaan opetuslapsen tiestä, jossa on ueampia kohtia, esim. valmistava tie ja varsinainen tie. Sellaisesta puhutaan kirjassa "Mestarin jalkojen juuressa", ja monessa muussa, esim. kirjassa "Aikain viisaus", luku "Ihmisen korkeampi kehitys".

Kun nyt ihminen jossakin ruumistuksessa saa valmistavan tien loppuun kuljetuksi, silloin hän on puhdistanut sielunsa verhot — valmistavaa tietä sanotaankin myös puhdistuksen tieksi — astunut tavallansa temppeliin saamaan niitä maljoja joita hänen on varsinaisella tiellä tyhjennettävä. Ja tiellä kulkiessaan hän yhä uudelleen joutuu pienempiin ja suurempiin yhtymäkohtiin, jolloin taas on pieni annos uutta läksyä otettava tyhjennettäväksi. Ja olkoon kyseessä millainen tahansa maljojenottamistilaisuus, joko uusi ruumistus tai uuden kehityksen alku, kuuluu hänelle aina jossakin mitassa käsky: "Menkää ja vuodattakaa ne seitsemän Jumalan vihan maljaa maan päälle." Sillä tämä työ on suoritettava varsinaisemmassa merkityksessä ulkokohtaisella tasolla, fyysillisessä ruumiissa; siellä tehtävässä työssä ovat maljat tyhjennettävät.

Ensimmäinen "lähti ja vuodatti maljansa maan päälle; ja tuli pahoja ja ilkeitä paiseita niihin ihmisiin, joissa oli pedon merkki ja jotka kumarsivat sen kuvaa".

Edellyttäessämme olevan kyseessä uuden ruumistuksen, silloinhan kiinteän ruumiin saaminen on

tietysti ensimmäinen ehto; täytyy olla fyysillinen ruumis, jotta voisi toimia fyysillisellä tasolla. Ja maljan tyhjentäminen olisi tässä sitä, että ihminen oppisi ymmärtämään mitä varten hänellä on kiinteä ruumis, mainen elämä. Hänen pitäisi oppia hoitamaan, hallitsemaan ja käyttämään ruumistaan, jotta hänellä olisi joustava ratsu maisella tasolla. Mutta tässä on vaara sattua erehdys: ihminen yhteyttää itsensä ruumiinsa kanssa, puhuen siitä niinkuin itsestään. Hän sanoo esim. minun on jano, minun on uni, vaikka se on vain ruumis, joka tarpeitaan ilmottaa. Tai hän sanoo: isäni kuoli, tyttäreni kuoli, vaikka se oli vain heidän tilapäisin verhonsa mikä kuoli.

Tietysti ruumista on hoidettava, mutta aina on muistettava, ettei se ole toiminnan päämäärä vaan välikappale. Jos ihminen tekee ruumiinsa hemmottelusta, aineellisista eduistaan, leipähuolistaan, elämänsä sisällön, silloin hän tulee ottaneeksi pedon merkin ja tulee sen kuvaa kumartaneeksi. Ja tällaiseen pedon kumartajaan vaikuttaa maljan tyhjentäminen ilkeitä paiseita. Sillä mitä enemmän ihminen ruumiillaan petoa palvelee, sitä raihnaisemmaksi se tulee, mitä enemmän hän maisesta elämästään huolehtii ja hätäilee, sitä levottomammaksi hän käy.

Ihmisen pitäisi, ainakin määrätyllä kehitysasteella, omaksua korkeampia tehtäviä, luottaen enempi sisäiseen lakiin ruumiillisen elämän ja toimeentulon suhteen. Niinhän Jeesuskin opettaa oppilaitaan: Älkää surko ja hätäilkö huomisesta päivästä, älkää ruu-

miinne ruokkimisesta ja verhoamisesta; katsokaa lintuja ja kedon kukkia kuinka ne tulevat ruokituiksi ja puetuiksi; te heikkouskoiset, ettekö te ole enempi kuin lintuset ja kedon kukkaset!

Tämä opetus ei suinkaan ole vain kirjasta luettava; se on ihmisen sisäisen enkelin ääni, joka häntä opastaa, jonka malja tyhjentyy juuri tuona opastavana äänenä. Ellei hän tahdo nousta tuon sisäisen äänen opastamana, vaan viihtyy paremmin alemmissa hommissa, pedon palveluksessa, saa hän ponnistella ruumiillisissa huolissa, taloudellisissa kamppailuissa, joko niin, että hän saa kärsiä suoranaista puutetta, tai on ylellisyytensä ja rikkauksiensa keskellä huolissaan ja merkillisessä kiireessä, tai kärsii ylönsyömisestä ja mässäämisestä pöhöttyneessä tai surkastuneessa ruumiissaan. Jos hän enkelinsä opastusta seuraisi, siirtyisivät vaikeudet ylemmille tasoille, henkisiin ponnistuksiin jonkun aatteen tai asian hyväksi, josta hän **ei mitään aineellisia etuja odottaisi**. Silloin hän ei muistaisikaan taloudellisia vaikeuksia, ei pitäisi niitä enää, niiden tilapäisyyden ja vähäpätöisyyden tähden huolehtimisen arvoisina.

Aivan sama ilmiöhän esiintyy tuossa tunnetussa vertauskuvallisessa kertomuksessa israelilaisten lähdöstä Egyptistä. Faraon, joka tässä edustaa alempaa, hallitsevaa päivätietoisuutta, ei tahdo päästää israelilaisia, omia sisäisiä totuuden ja ihanteenkaipuitaan, Herraa palvelemaan, johon Mooses, ihmisen herännyt totuuden enkeli tahtoisi ihmistä johdattaa. Ja tästä Faraon tottelemattomuudesta joutuivat egypti-

läiset itse kärsimään m.m. juuri pahoja ja ilkeitä paiseita.

Mutta voihan olla, että tuollaisia enkeleitä, niin kuin Mooses ja monet muut, jotka ovat luopuneet maisen tavaran huolehtimisesta, esiintyy julkisesti-kin ihmisten keskellä. Olemmehan edellä puhuneet esim. C. W. Leadbeaterista. Ja sellaisten esiintyminen vaikuttaa rohkaisevasti niihin, jotka myös totuutta etsivät, mutta häiritsevästi ja jonkun verran hermosuttavasti niihin jotka edelleen tahtovat Egyptissä pysyä, "joissa on pedon merkki ja jotka kumartavat sen kuvaa", niinkuin ihmiskunnan historia selvästi osottaa. He peljästyvät ja hätääntyvät nähdessään jonkun rohkenevan noin elämällänsä "saarnata", koska luulevat sen häiritsevän maisten asioiden turvallista menoa. Heidän paiseensa ovat siinä, että ainakin vaistomaisesti hätääntyneinä tietävät elävänsä risti-riidassa korkeamman elämänihanteen kanssa.

Toinen enkeli "vuodatti maljansa mereen, ja se tuli vereksi, ikäänkuin kuolleen vereksi, ja jokainen elävä sielu meressä kuoli".

Paitsi ruumiillisen elämän huolia, esiintyvät ihmiselle myös tunne-elämän huolet. Ihmiset muodostavat himo- ja tunne-elämällänsä ikäänkuin yhteisen, lainehtivan meren, jossa he yhdessä, tosiinsa sidottuina kelluvat.

Nyt ihmisen pitäisi oppia järjestämään suhteensa tuohon vellovaan tunne-elämän mereen; tämä toinen enkeli häneltä sitä vaatii. Ja tästä vaatimuksesta meren vedet muuttuvat vereksi, niinkuin kuolleen

vereksi, jossa muuttumisessa voidaan huomata kak-sikin puolta. Ensiksi se esiintyy samanlaisena vit-sauksena kuin ensimmäisen maljan tyhjentyminen ruumiilliselle elämälle. Kun ihminen jättäytyy liian kauvan ajelehtimaan, sanoisimmeko peräsimettä aje-lehtimaan himoelämän merellä, seuraa siitä sielulli-nen raihnaisuus: kaikki käy tylsistyttävän raihnai-seksi, elottomaksi, kuolleen vereksi. Juuri sellainen-kin vitsaus tuli egyptiläisille Faraon tottelematto-muuden tähden.

Toinen puoli näyttäytyy siinä joko seuraavassa tai rinnakkaisessa puolessa, kun ihminen silloiseensa kyllästytneenä alkaa kuunnella enkelinsä ääntä. Silloin sisäisen enkelin ääni opastaa häntä ja enkelin voima tulee ihmisen voimaksi. Ihminen näin voimistu-neena tarttuu tunne-elämän peräsimeseen ja alkaa oh-jata sitä. Vähitellen koko himo-elämän viehättävät vedet muuttuvat vereksi, kuolleen ihmisen vereksi. Ja kuinka hän siellä sitten enää viitsisi uiskennella, erittäinkin kun ”jokainen elävä sielu meressä kuoli”, kun ne kiintymykset, jotka häntä sinne vetivät, sur-kastuivat ja kuolivat. Samoin ovat tuossa meressä edelleen uiskentelevat sielut hänelle kuolleita siinä merkityksessä, että heidän välillään vallinneet himon siteet ovat katkenneet. Hän ei mitenkään enää voi viihtyä uiskentelemaan heidän kanssaan, heidän ta-vallaan, joskaan hän ei vielä kykenisikään olemaan heidän oppaanaan, majakkatulenaan, joka osottaisi heille merestä pelastumisen keinoja, joka tehtävä kuitenkin häntä odottaa.

Tällä tavalla toinen enkeli maljoineen pakottaa ihmistä järjestelemään suhdettaan himojen ja tunteiden mereen ja sen eläjiin.

Kolmas enkeli ”vuodatti maljansa jokiin ja vesilähteihin, ja ne tulivat vereksi. Ja minä kuulin vesien enkelin sanovan: Vanhurskas olet sinä, joka olet ja joka olit, sinä pyhä, kun näin olet tuominnut; sillä pyhien ja profeettain verta he ovat vuodattaneet, ja verta sinä olet antanut heille juoda; he ovat sen ansainneet”.

Kolmannen enkelin tyhjentyvä malja vaikuttaa uskonnolliseen tunne-elämään. Sen vaikutuksesta on ihmisen nöyrytyminen sydämessään Jumalan edessä. Vesien enkeli saarnaa hänen sielussaan tämän sanoman. Ihminen niinkuin vaistomaisesti tuntee olevansa vastuullinen kaikkeen siihen vereen, jota pienemmät ja suuremmat opettajat hänen pitkällä kehityskaudellaan ovat saaneet vuodattaa. Näin ainakin pitäisi ihmisen tuntemaan, eikä vain tuntemaan, vaan se tunne pitäisi häntä velvottaman, niin että hän järkitajunnassaan todistaisi itselleen kaikkien tunnekiintymystensä keskellä: ”Niin, Herra Jumala, kaikkivaltias; totiset ja vanhurskaat ovat sinun tuomiosi”, niinkuin sanotaan alttarin sanovan. Ja kun alttari sen sanoo, merkitsee se, että ihminen luopuu entisestä tunne-elämästään, uhraa ne ihmisyiden alttarilla.

Neljäs enkeli ”vuodatti maljansa aurinkoon, ja sille annettiin valta paahtaa ihmisiä tulella. Ja ihmiset paahtuivat kovassa helteessä ja herjasivat

Jumalan nimeä, hänen, jolla on vallassaan nämä vitsaukset; mutta he eivät tehneet parannusta, niin että olisivat antaneet hänelle kunnian”.

Mistähän tässä olisi kysymys? Eiköhän ihmisen elämänyymmärryksestä sellaisenaan. Aurinko edustaa valoa ja lämpöä, tässä elämänyymmärryksen antamaa valoa ja lämpöä. Neljäs enkeli vuodattaa maljansa tähän aurinkoon, velvottaen ihmisiä selvittelemään elämänyymmärryksessään esiintyviä aukkoja ja ristiriitoja. Tällä panostuksellaan enkeli ”paahtaa” ihmistä hänen päivä tietoisessa ymmärryksessään. Ihminen ”paahtuu” tässä esiintyvien ristiriitojen tullessa, koska ei tahdo eikä ymmärrä täydellisesti omaksua sitä mitä enkeli tahtoisi hänelle antaa. Eli niinkuin sanottiin: ”He eivät tehneet parannusta, niin että olisivat antaneet hänelle kunnian.” Ihmisen pitäisi ymmärtää, että vika on hänen auringossaan, elämänyymmärryksessään.

Viides enkeli ”vuodatti maljansa pedon valtaistumelle, ja sen valtakunta pimeni; ja he pureskelivat kielensä rikki tuskissaan ja herjasivat taivaan Jumalaa tuskiensa ja paiseidensa tähden, mutta eivät tehneet parannusta, niin että olisivat lakanneet teoistaan”.

Tämä sisäinen enkeli pakottaa ihmisen tarkkailemaan suhdettaan koko alempaan elämään. Tämä ihmisessä heräävä sisäinen ääni vaikuttaa, että koko alemman elämän arvot sellaisenaan käyvät arveluttavan arvottomiksi; koko sen valtakunta pimenee. Silloin ihmisen pitäisi etsiä valoa ja uusia arvoja ylhääl-

täpäin, ylemmästä elämästä, mutta hän hitaudessaan jääkin paikoilleen tuskailemaan.

Tämä tuskaileminen, tämä jokatapauksessa hyödytön tuskaileminen, kun se vielä muodostuu tottumukseksi, on taivaan Jumalan pilkkaamista. Se on ainakin yhtä suurta Jumalan pilkkaamista kuin monet niistä, joista rikoslaki mainitsee. Se on pilkkaa kahdellakin tavalla. Ensiksi niin, että Jumalan maailma ja siinä vallitsevat elämän lait olisivat niin huonot, että niiden tähden täytyy tuskailla. Toiseksi tuo hyödytön tuskaileminen on häpeäksi ihmisen sisäiselle Jumalalle, johonka hän ei luota niin paljon että antaisi sen kehottaa itsensä siitä alennuksesta tai ristiriidasta jonka tähden hän tuskailee.

Kuudes enkeli ”vuodatti maljansa isoon Eufrat-jokeen, ja sen vesi kuivui, jotta tie valmistuisi auringon noususta tuleville kuninkaille. Ja minä näin lohikäärmeen suusta ja pedon suusta ja väärän profeetan suusta lähtevän kolme saastaista henkeä, sammakon muotoisia. Sillä ne ovat riivaajien henkiä, jotka tekevät ihmeitä; ne lähtevät koko maanpiirin kuningasten luo kokoamaan heidät sotaan Jumalan, kaikkivaltiaan, suurena päivänä”.

Merkkillisiä asioita. Jos ajattelempa suuren Eufratjoen tässä edustavan julkista elämää, johon kuudennen enkelin voima vaikuttaa, niin mitä silloin ovat nuo kolme saastaista henkeä? Saisikohan sanoa: ne ovat ylemmän, jumalallisen kolminaisuuden heijastukset alemmassa minässä ja maailmassa. Ne esiintyvät alemmassa minässä väärinpäin, niinkuin varjo

kuvastimessa. Niinpä ylempi järki, totuuden pyhä Henki, esiintyy alemmassa heijastuksessaan oveluutena, keinottelevana älynä. Ylempi tunne, aina säteilevä veljesrakkaus, esiintyy alemmassa minässä aistillisena tunteena, kiintymyksenä. Taas ylempi liikevoima, tahto, esiintyy alemmassa maailmassa himona, joka siellä ajaa toimintaan.

Kun nyt sisäinen enkeli, merkeistä päättäen juuri ylemmän tunteen lähettiläs, veljesrakkauden malja kädessään alkaa voimakkaammin vaikuttaa, silloin nuo alemmat heijastukset tulevat myös elähtetyiksi, kooten persoonalliset voimat suureen sotaan tänä Jumalan suurena päivänä.

Tämän huomion saa ihminen tehdä itsessään Mikaelinsa palveluksessa. Ja sama ilmiö on tullut tavallansa esille europalaisessa rodussa suuren maailman sodan muodossa. Jos nim. oletamme kuudennen enkelin jo alkaneen maljaansa tyhjentää, Maailmanopettajan alkaneen työnsä kuudennen sivistyksen luomiseksi, on siitä ollut, ainakin muodollisesti katsoen hirvittävät seuraukset viidennen sivistyksen etuvartijoille Euroopassa. Kuudennen enkelin malja on pannut Europan kansat esiintymään sisäisen todellisuutensa mukaan.

Ennen Europa aina ylpeili suuresta sivistyksestään, ainoasta oikeasta uskostaan. Europa halveksi muita maailman kansoja, surkutteli niiden pakanallista pimeyttä, pitäen itseään ainoana valona kansojen joukossa. Europa piti Aasian kansojen syvempää viisautta turhana taikauskona ja haaveiluna, vedoten

omiin suuriin savutuksiinsa sivistyksen kaikilla aloilla.

Mutta kuudennen enkelin alettua työnsä, silloin europalaisen sivistyksen pinnalliset verhot repesivät, ja todellisuus pääsi näyttäytymään kaikessa räikeydessään. He eivät enää voineet pidättää eläimellistä ahneuttaan ja julmuuttaan, eivät voineet teeskennellä olevansa maailman valo, ei ainoa oikea Jumalan kansa. Heidän eläimelliset sammakkonsa, jotka möyriivät ahneuden, julmuuden ja keinottelun vesilätköissä, esiintyivät peittelemättöminä, kooten heidät todellakin ”sotaan Jumalan, kaikkivaltiaan, suurena päivänä”.

Tätä ei suinkaan tarvitse niin ymmärtää, että kuudennen enkelin voimien vuodatus olisi välttämättä tarvinnut johdattaa kansat sotaan. Ainoa mitä täytyisi pitää välttämättömänä uuden sivistyskauden alkamiselle, on, että maailma vapautuisi militarismin ja materialismin perustukselle lasketusta elämänuskosta. Ja kun eivät mitkään rauhanaatteet mitkään veljeytymisyrietykset auttaneet, vetivät kansat itse menneen huonon karman päällensä, oppiaksensa kauheiden kärsimysten kautta sen mitä he eivät muuten tahtoneet oppia. Ja kun kärsimys kerran päättyy, on ihmiskunta taas oppinut suuren läksyn: sodalla ja ulkonaisella mahtavuudella mennään kohti kuolemaa; muodollinen sivistys on vain harhaa, perin pettävää, ellei sen perustuksena ole vastaavaa sisäistä sivistystä.

Tällainen tilinteon päivä on kehityksen kuluessa

välttämätön. Voi vain olla kysymys ajasta milloin seuraava enkeli alkaa maljansa tyhjentämisen. Jos se alkaisi liian aikaisin, eivät ihmiset olisi kypsyneet sitä vastaanottamaan, ja se tulisi myös liian rasittavaksi vanhalle elämänuskolle, silloiselle sivistykselle. Eihän hedelmiäkään korjata ennen tuleentumista. Mutta jos taas tuleentunut vilja saisi olla liian kauan korjaamatta, menettäisi se myös arvonsa. Kaikki on tehtävä oikealla ajalla. Ja mikäli on kyseessä uusien sivistyksien syntyminen, johtuu niiden aika vain jumalallisten kehityssuunnitelmien välttämättömyydestä. Ja sen ajan kykenee määräämään vain "Isä yksinänsä". Ja Isä on jokaisessa maailmassa se, joka sen kehityssuunnitelman on laatinut. Hän määrää ajan, koska hänellä on korkein vastuunalaisuus suunnitelman toteutumisessa. Sillä "valta on välttämättömyyden läheinen naapuri", niin kuin sanotaan Pytagoraan "Kultaisissa säikeissä".

Ja kun sanomme, että vain todellinen hätä ja tarve saa Maailmanopettajan esiintymään, niin voimme muistaa Jeesuksen todistuksen: "Tästä lähin ette näe minua, ennenkuin sanotte: 'Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen'" Matt 23: 39. Järjellisesti ajatellen voimme tämän kyllä ymmärtää. Sillä nähdessään kuinka hullusti alkoi käydä, näki Maailmanopettaja parhaaksi panna seuraavan julkisen esiintymisen ehdoksi sen, että ihmiset todella kyllästyvät pimeyteen ja tuskassaan huutavat henkistä valoa. Vasta silloin hänen tulonsa voi olla siunauk-

seksi ja hyödyksi. Silloin hän ei tarvitse tulla tänne ruoskittavaksi, häväistäväksi, ristiinnaulittavaksi.

Ja kuitenkin; Ilmestyskirja sanoo: "Katso, minä tulen niinkuin varas; autuas se, joka valvoo ja pitää vaatteistaan vaarin, jottei hän kulkisi alastomana eikä hänen häpeätänsä nähtäisi."

Europa ei ole osannut pitää vaatteistansa vaaria. Herransa tulon edellä se on alastomana ja sen häpeä on nähtävänä.

Mutta palataksemme yksilöön, tämä varotus koskee jokaista jälleensyntymisen pyörässä kiertäjää niissä molemmissa pienemmissä asteissa, joissa sanoimme ihmisen saavan tilapäisesti maljojansa täyttää. Jos on kyseessä ruumiillinen jälleensyntymä, silloin ruumiin kuolema on se varas, joka tulee ja vie ihmisen Herransa, Ylemmän Minänsä, eteen. Ja ellei hän silloin ole huolehtinut pukeutumisestaan totuuden ja rakkauden viittoihin, on hän alaston, ja saa hävetä kuolemattoman Itsen edessä. Jos taas on kyseessä sisäinen kehityksen taival, esim. opetuslapsen valmistava tie, silloin on hyvä pitää varansa ettei joutuisi alastomana kolkuttamaan seuraavan taipaleen portille. Totuus ja rakkaus, totuus loimena, rakkaus kuteena, se luo henkisen vaateen. Sen voi ihminen kutoa ja ommella uhraamalla järkensä rakkaudelle, niinkuin puhuimme "Kolme enkeliä" nimisen luvun lopussa.

Seitsemäs enkeli "vuodatti maljansa ilmaan, ja temppelistä, valtaistuimelta, lähti suuri ääni, joka sanoi: 'Se on tapahtunut'".

Mikä on tapahtunut? On päättynyt yksi kertauskierros ihmisen pitkällä nousulla. Sillä, niinkuin jo I Osassa puhuttiin, kehitys ei tapahdu suorassa viivassa, vaan spiraalin tapaisessa nousussa, joka voi olla joko jyrkempi tai hitaampi. Tässä on meille yksi avain ymmärtääksemme miksi Ilmestyskirja puhuu niin monissa toisinnoissa seitsemästä enkelistä, milloin sinetteineen, milloin pasunoineen, milloin maljoineen.

Näimmehän I Osassa kuinka ihmiskunta nousee rotujen, planeettojen, kierrosten kautta, kertailleen isommassa jaksossa siihen sisältyvät pienemmät yhä uudelleen. Samoin on tietysti tehtävä Johanneksen, totuudenetsijän, vaikkakin hän kulkee jyrkemmässä spiralissa. Olemmehan jo puhuneet kaidan tien seitsemästä suuresta vihkimyksestä. Tietysti silloin on vihittävän kerrottava kaikki periaattinsa asteen korkeammalle jokaisessa vihkimyksessä, jossa työssä pyrkijällä on yhä uusia kokemuksia. Mitä useampaan kertaan periaatit kerrataan, sitä korkeampaan pisteeseen henkiset voimat jännittyvät; sitä tariseyttävämpiä maanjäristyksiä, sitä suurempia taivaallisia rakeita.

Ja koska tässä on kyseessä seitsemäs malja, yhden kierroksen viimeinen ponnistus, siksi tuli "salamoita ja ääniä ja ukkosen jyrinää; ja tuli suuri maanjäristys, maanjäristys niin ankara ja niin suuri, ettei sen vertaista ole ollut siitä asti, kuin ihminen on maan päällä ollut", siitä asti kuin tämä ihmisyyksilö

on persoonallisia ihmisiään maan päälle synnyttänyt. Sillä viimeinen on tietysti siihenastisista suurin.

”Ja se suuri kaupunki meni kolmeen osaan.”

Jos ”suuri kaupunki” edustaisi ylempää kolminaisuutta, Babylonin edustaessa kuolevaista puolta, silloin suuren kaupungin kolmeen osaan meneminen olisi sitä, että ihminen on taas korkeammassa asteessa tullut tietoiseksi ylemmän kolminaisuutensa voimista, niinkuin puhuttiin luvussa ”Kolme enkeliä”.

”Ja kansojen kaupungit kukistuivat”, s.o. ihminen kukaties pääsee kansojen olemassaolon salaisuuden perille; miksi eri kansallisuuksia esiintyy rinnakkain ja peräkkäin; että jokaisella kansalla on oma osansa suoritettavana kehityksen suuressa näytelmässä, jonka tähden ne kaikki ovat yhtä rakastettavia lapsia elämän edessä. Se saavutus lopettaa turhan kansalliskiihkon, poistaa ihmisen tajunnassa raja-aidat kansojen väliltä.

”Ja se suuri Babylon tuli Jumalan muistoon, niin että hän antoi sille vihansa kiivastuksen viinimaljan”, sanotaan edelleen.

Sitä varten on ihmisen persoonallisuudessa tapahtunut suuri maanjäristys, suuri puhdistus ja uudistus, että hän tulisi siksi kanavaksi joka kuljettaisi kiivastuksen viinimaljan suureen Babyloniin, toisi jumalaisen tulisoihdun ihmiskunnalle.

Ja seurauksena siitä ”kaikki saaret pakenivat, eikä vuoria enää ollut”. Silloin tuolle jumalaisen tulisoihdun kantajalle, ja sen soihdun valossa suuren Babylonin asukkaille selviää, etteivät alemman tunne-

elämän suuret nautinnot, eikä älyelämän vuoret, maiset arvot ja rikkaudet, eivät ne kestä lopullisina tukikohtina kehittyvässä elämässä; ne korkeampi elämänyymmärrys pyyhkäisee pois.

Tämä elähytetysti eteenpäin syöksevä kehityksen kulku saattaa ihmisistä tuntua niinkuin ”suuria rakeita, leiviskän painoisia, satoi taivaasta ihmisten päälle”.

Ne ovat taivaisen viisauden ja voiman rakeita, jotka näin putoovat ihmisten päälle, hävittämään heissä itsekkäisyyden reheviä laihoja.

Mutta ihmisten ollessa alemmassa tajunnassaan juopuneet aistillisuuden viehätyksistä, he ”herjasivat Jumalaa raesateen vitsauksen tähden, sillä se vitsaus oli ylen kova”.

Mikä on Jumalan herjaamista? Etupäässä se, ettei ihminen toteuta korkeinta hänelle kajastavaa ihanetta. Ja miksi ihminen ei sitä tee? Siksi, että se tuntuu hänen arkitajunnalleen vitsaukselta, joka vielä on ”ylen kova”. — Kovuus on tietysti vain ihmisen itsekkäässä sydämessä.

Kaikkien suurien uudistajain työ ja vaikutus on ollut alemman elämän Babylonissa eläville ”ylen kova” vitsaus. Siksi he ovat niistä tahtoneet päästä, milloin polttamalla, milloin vankilalla, kivittämällä, ristiinnaulitsemalla, niinkuin ainakin sietämättömästä vitsauksesta, maanvaivasta.

Surullinen — ei surullinen, mutta velvottava tarina, tarina, jota me jokainen omalla paikallamme tarinoimme toinen toisillemme.

12 LUKU.

PETO ON OLLUT EIKÄ ENÄÄ OLE, MUTTA ON TAAS TULEVA.

Ilmestyskirjan 17 luvussa huomaamme 2 pääteki-jää, 1:si peto, jolla on seitsemän päätä ja kymmenen sarvea, ja 2:si nainen, joka istuu helakanpunaisen pedon selässä ja paljojen vesien päällä.

Koettaessamme syventyä tämän pedon ja naisen eli porton, niinkuin sitä myös nimitetään, salaisuuk-siin sellaisina kun ne esiintyvät tämän luvun kuvauk-sissa, tahtoisimme kohta alussa huomauttaa, etteivät Ilmestyskirjan pedot rajotu johonkin ainoaan, mää-rättyyn periaatteeseen ihmisessä, vaan että määrättyllä asteella voivat esiintyä petona yhteensä kaikki ne tajunnan alapuolella olevat periaatteet, jotka kesyttä-mättöminä vaikeuttavat ja hidastuttavat ihmisen ja ihmiskunnan henkistä nousua.

Tämän ohella voi kuitenkin joku erikoinen periaat-te eli ominaisuus kerrallaan esiintyä alemman minän varjolla ja voimalla, niinkuin jo puhuimme luvussa ”Kaksi petoa”, jolloin tunne ja alempi äly esitettiin petoina. Nyt luulemme olevan päteviä syitä esittää sen ajatuksen, että tässä luvussa on kuvattuna

Fyysillinen ruumis petona.

Koetamme tarkkailla niitä syitä ja ominaisuuksia jotka havainnollisella tavalla näyttävät tällä pedolla tarkoitettavan fyysillistä ruumista.

Ensiksikin tällä pedolla on "seitsemän päätä ja kymmenen sarvea".

Mitähän nämä päät ja sarvet edustaisivat? Itse tässä kuvauksessa kylläkin annetaan määritelmiä ja lisäselityksiä näistä sarvista ja päistä. Niinpä sanotaan: "Ne seitsemän päätä ovat seitsemän vuorta, joiden päällä nainen istuu, ne ovat myös seitsemän kuningasta."

Vaikkakin tässä mainitut vuoret ja kuninkaatsivat yhtä vertauskuvallisia kuin päät ja sarvetkin, niin kuitenkin nämä lisämääritelmät yhdessä tuonempana esiintyvien seikkain kanssa auttavat meitä ymmärtämään mikä tämä peto on, jonka selässä portto istuu.

Eivätköhän päät edusta seitsemää aistia, havainnon välinettä? Ne ovat: kuulo, tunto, näkö, maku ja haju, sekä kaksi vielä hyvin harvinaista, astraalinen ja mentaalinen selvänäköisyys. Niistähän sanotaan, että jokainen juurirotu kehittää yhden lisää, joten nykyisellä ihmiskunnalla on viisi aistia, mutta kuudes ja seitsemäs juurirotu kehittää vielä kaksi lisää: astraalisen ja mentaalisen selvänäköisyyden.

Näitä aisteja voidaan kylläkin sanoa päiksi, koska ne ovat ihmisellä havainnonvälineitä ulkoisessa maailmassa, niinkuin pää on yleensä se, joka havainnot kerää ja järjestää. Seitsemänä kuninkaana nämä päät edustavat niitä sisäisiä vastaavaisuuksia eli voimia, jotka ulkoisten aistien kautta toimivat ja niitä hallitsevat.

Sanottiin jo, että jokainen juurirotu kehittää m.m.

yhtä aistia. Mutta vaikka ihmiskunnan suuri enemmistö kulkeekin rotujen mukaisessa järjestyksessä, suorittaen minimiläksyjänsä, niinkuin 10 luvussa sanoimme, niin eivät yksilöt ole ehdottomasti rotuihin sidottuja. He voivat jäädä jälkijoukonkin jälkeen, hitaina kuhnureina odottamaan seuraavan luomiskauden alkua, tai voivat ponnistautua edelle, kulkemalla vakaan tahdon ja palveluksen tietä, saavuttaen inhimillisen täydellisyyden jo aikaisemmin, niinkuin monien jo sanotaan saavuttaneen, jollaisista esikoista olemme jo puhuneetkin. Sentähden voidaan määrättyllä asteella sanoa: "Heistä on viisi kaatunut, yksi on, viimeinen ei ole vielä tullut, ja kun tulee, on hänen vähän aikaa pysyminen", jolla nähtävästi tahdotaan sanoa, että määrättyllä asteella viisi on jo kehittynyt, kuudetta kehitetään, ja viimeinen ei vielä silloin ole esiintynyt.

Ruumis toimii kokonaisuudessaan yhtenä aistina, tunne- eli kosketusaistina. Sentähden voidaan sanoa: "Peto... on itse kahdeksas ja samalla yksi noista seitsemästä."

Ja sitten nuo kymmenen sarvea? Ne varmaankin edustavat kymmentä aistinaukkoa ruumiissa, joita on, niinkuin anatomiasta tiedämme, seitsemän päässä ja kolme (naisella) ruumiissa.

Niitä voidaan eräässä merkityksessä sanoa sarviksi, koska ihminen niiden kautta voi olla kosketuksessa ulkomaailmaan, kaukaistenkin esineiden kanssa. Niinhän esim. silmillämme havaitsemme kaukaisia taivaankappaleita, joudumme näkösarvemme

kanssa aivan suoranaiseen kosketukseen kaukaisten maailmojen kanssa. Samoin voimme kuuloaistimme avulla havaita mitä matkan päässä oleva toverimme ääneensä ajattelee, puhuu. — Tässä samassa merkityksessä puhutaan pienten eläinten, esim. etanan tuntosarvista.

Kuninkaita nämä sarvet voivat olla samalla kuin edellämainitut seitsemän päätäkin, että ne nim. ulko-naisella tavalla edustavat sisäisiä kuninkaallisia voimia.

Pedon vuorottainen katoaminen ja uudelleen esiintyminen.

Pedosta sanotaan vielä: ”Peto, jonka näit, on ollut eikä enää ole, mutta on nouseva syvyydestä ja menevä kadotukseen; ja ne maan päällä asuvaiset, joiden nimiä ei ole maailman perustamisesta asti kirjoitettu elämän kirjaan, ihmettelevät, kun näkevät pedon, että se on ollut eikä enää ole, mutta on tuleva.”

Mitenkähän tämä pedon vuorottainen esiintyminen ja katoaminen on ymmärrettävä?

Tämänkin pulman selvittää teosofian esittämä jälleensyntymisoppi.

Ruumiin peto on ollut monet kerrat ihmisen käytettävänä, ja välillä taas ei ole ollut. Se nousee yhä uudelleen syvyydestä — fyysillinen taso on syvin, alin aineessa — ja menee jälleen kuolemassa

kadotukseen. Samoinhan tekevät aurinkokunnat ja kaikki aineelliset muodot.

Tämä ruumiillinen jälleensyntymä karman ohjaamana johdattaa ihmistä syntymään milloin missäkin maapallon seudussa, rodussa, kansassa, heimossa ja kielissä, oppiaksensa, niinkuin C. Jinarajadasa sanoo, "vuoroin herroina, vuoroin orjina, vuoroin opettajina, lääkäreinä, kauppiaina, tuhannessa ja yhdessä eri toimessa, tuhannessa ja yhdessä eri maassa" (Hänen nimessään, s. 33). Eli Ilmestyskirjan sanoilla: "Vedet, jotka näit, tuolla, missä portto istuu, ovat kansoja ja väkijoukkoja ja kansaheimoja ja kieliä."

Kaikissa näissä vaihtelevissa tilanteissa saa ihminen ruumiillaan yhä jatkuvasti ratsastella, kokeilla ja oppia.

Ilmestyskirja opastaa meitä yhä syvemmmälle jälleensyntymisopin salaisuuksien tuntemiseen. Siinä sanotaan: "Ja ne maan päällä asuvaliset, joiden nimiä ei ole maailman perustamisesta asti kirjoitettu elämän kirjaan, ihmettelevät, kun näkevät pedon, että se on ollut eikä enää ole, mutta on tuleva."

Tässä on sattuvasti kuvattuna se yleinen ihmettely, mikä valtaa tavallisen ihmisen kuollessaan jälleensyntymisopista. Sanoessamme "tavallisen ihmisen", tarkotamme sitä keskitasoa, missä ihmiskunta vielä elää, jolloin ei olla tietoisia kuolemattomasta elämästä, josta kuolematon sisäinen ihmisemme on tietoinen. Sellaisen ihmisen nimi ei vielä toistaiseksi ole tietoisesti kirjoitettu elämän kirjaan, koska minä-tajuntana elää ehkä pelkkää alemman minän elämää.

Tämä ihmettely ruumiin jälleensyntymisestä saattaa tietenkin tapahtua maisenkin elämän aikana. Kuitenkin Ilmestyskirjan kuvauksessa osotetaan vielä aika ja paikkakin, milloin tämä ihmettely selvästi esiintyy. Siinä sanotaan ihmettelevien **näkevän** kuinka peto on ollut eikä ole j.n.e. Ja missä tilassa ihminen voisi näin nähdä? Siihenkin Ilmestyskirja vastaa. Se vastaus sisältyy sanoihin: ”Eikä enää ole.”

Tällä ihmettelyn hetkellä ihmisellä siis ei ole ruumista, vaikka hän näkee, että se on ollut ja on taas tuleva. Tämä näkemys ja ihmettely tapahtuu kuoleman jälkeen, taivasmaailmassa, jolloin ihminen on purkanut viimeisen persoonallisuutensa kaikki verhot, kaikki pedot, olkoot ne ruumiin, tunteen tai älyn petoja, lopullisesti päältään, ollen vetäytyneenä kuolemattomaan puoleensa, syyruumiiseensa. Silloin hän, niinkuin teosofiset salatieteilijät sanovat, saa ainakin väläykseltä nähdä pitkän menneisyytensä, maisten ruumistustensa sarjan, saa nähdä kuinka nykyisyytensä on tulos menneisyydestä ja kuinka se taas vaikuttaa hänen tulevaisuuteensa, pakottaen hänet yhä uudelleen pukeutumaan syvyydestä, alemmilta tasoilta saataviin persoonallisuuden verhoihin.

Tämän hän näkee ja — ihmettelee. Maan päällä hän ei uskonut jälleensyntymisoppiin. Ehkä hän sielläkin sille vain nauroi ja ihmetteli. Ehkä hänellä ei ollut aikaa tutkia ja miettiä elämän syviä kysymyksiä, ei ollut aikaa kirjottaa nimeään elämän kirjaan. Nyt hän näkee tyhmyytensä ja ihmettelee.

Ja ehkä se ihmettely jättää pysyvän muiston hänen sieluunsa; ehkä hän seuraavassa ruumistuksessa pysähtyy arasti ja kunnioittavasti jälleensyntymisopin edessä, ryhtyy miettimään ja ajattelemaan, ryhtyy kirjottamaan nimeään elämän kirjaan. Sillä muistakaamme, että vain ne ihmettelevät, joiden nimi ei ole elämän kirjaan kirjoitettu. Kaikki tietysti tämän totuuden näkevät taivasmaailmassa, mutta vain toiset ihmettelevät. Eivät ne ihmettele, jotka ovat osanneet maaelämänsä aikana riuhtaista itselleen aikaa elämän kysymyksien pohtimiseen, jotka eivät ole yksimielisinä sivuuttaneet niitä kysymyksiä joita heidän pieni älynsä ei ole heti ymmärtänyt. Nöyrinä, kunnioittavina, ovat he miettineet kuole-mattomuuden arvoja, ovat niitä elämässään kasvat-taneet, ovat tekijä-nimensä niihin liittäneet, joten he taivasmaailmassakin rauhallisina tarkkailevat, ei-vätkä kuluta tärkeitä hetkeä ihmettelyyn.

Pedon selässä istuva portto.

Mikä on tuo pedon selässä istuva nainen? Mikäpä muu se tarvitsisi olla kuin ihminen itse, joka ruu-miillaan ratsastaa. Hän on tuo portto, milloin aistil-linen tunne on hallitsevana hänen päivätietoisuudes-saan. Eli niinkuin Ilmestyskirja sanoo: "Ja nainen, jonka näit, on se suuri kaupunki, jolla on kunin-kaallinen valta maan kuninkaihin."

Maan kuninkaas ovat, niinkuin edellä sanottiin,

ruumiillisten aistinten käytössä ilmenevät sisäiset voimat, joita aistillinen minuus pitää vallassaan. Tämä aistillinen minuus se on, joka istuu pedon selässä, jonka kanssa ”maan kuninkaat ovat haureutta harjottaneet ja jonka haureuden viinistä maan asukkaat ovat juopuneet”, s.o. kaikki ruumiin aistinten voimat, sen kyvyt ja kunto, ovat vaipuneet aistillisen minuuden huumaukseen.

Tuota naista kuvataan edelleen: ”Ja nainen oli puettu purppuraan ja helakanpunaan ja koristeltu kullalla ja jalokivillä ja helmillä ja piti kädessään kultaista maljaa, joka oli täynnä ilettävyyksiä ja hänen haureutensa saastaa. Ja hänen otsaansa oli kirjetettu nimi, salaisuus: ’Suuri Babylon, maan porttojen ja ilettävyyksien äiti.’”

Tarvitsisiko räikeämmin kuvata aistillista tunne-elämää? Sehän se on kaiken turhamaisen kiemmailun, kaiken aistillisuuden synnyttämän kurjuuden äiti.

Vielä sanotaan: ”Ja minä näin sen naisen olevan juovuksissa pyhien verestä ja Jeesuksen todistajain verestä; ja nähdessäni hänet minä suuresti ihmettelin.”

Tämä on toinen, ylempi puoli asiassa. Sillä alempi tunne yhtenä sielullisena voimana on suhteessa ihmisen kokonaisvoimaan. Sen alapuolella on ruumis koneistoinen, joita se omalla ajallaan pitää kuninkaallisessa vallassaan. Sen yläpuolella taas ovat ihmisen ylemmät voimat, etenkin sen oma ylempi puoli, ylempi tunne, veljesrakkaus. Tämä ylempi tunne koettaa kiinnittää ihmisen toimivaa tajuntaa

henkisen elämän valoon ja vapauteen, mutta alempi tunne kahlehtii sitä aistillisilla siteillään.

Tästä johtuu aistillisen tunteen värittävä uskonollinen hartaus, joka voi viedä miltei aistilliseen huumaukseen. Aistillinen tunne sekottuneena uskonolliseen hartauteen aivankuin juovuttaa ihmiset. Tästä johtuu esim. se, että uskonnolliset tunneihmiset koristavat huoneittensa seiniä sellaisilla Kristuskuvilla, joissa hän on syösty mahdollisimman suuriin kärsimyksiin ja häväistykseen. Sellainen on esim. orjantappurakruunulla piikitetty ja verta vuotava Kristus-pää. Eipä luulisi jaksavan pitää rakastamansa Mestarin kuvaa huoneensa seinällä niin kauheassa tilassa. Mutta niinpä monet uskonnolliset tunneihmiset ovatkin aivan juopuneet verestä.

Tämä kiintymys aistillisuuteen tulee niin kahlehtivaksi senkin tähden, että ruumiin aistimetkin luonnostaan mieluummin palvelevat porton hallitsemää petoa, koska ”näillä on yksi ja sama mieli, ja he antavat voimansa ja valtansa pedolle”.

Mutta vaikkakin taistelu jatkuu, niin kuitenkin ylempi liittolaisineen lopulta voittaa: ”He sotivat Karitsaa vastaan, mutta Karitsa, ynnä hänen kanssaan olevat kutsutut ja valitut ja uskolliset, on voittava heidät, sillä hän on herrain Herra ja Kunin-gasten kuningas.”

Jos koko ihmiskuntaa ajattelisimme, silloin Karitsa olisi ylimmäinen Opettaja, ja kutsutut, valitut ja uskolliset ovat niitä, jotka maailman pimeydessä uhrautuvalla työllään auttavat totuuden valon voit-

toa. Jos taas ajattelemme yksilöä, silloin Karitsa edustaa Ylempää Minää, joka jatkuvissa ruumistuksissa saa uhrautua alemman puolen pelastamiseksi.

Ja keitä silloin olisivat nuo kutsutut, valitut ja uskolliset? Keitäpä muita kuin taasenkin ihmisen kyvyt ja voimat. Totuuden ja rakkauden palvelukseen ne kaikki ovat kutsutut, mutta harvat ainakin alussa valitut, ja vieläkin harvemmat uskolliset jatkuvassa pyrkimyksessään.

Kuitenkin jatkuvassa kamppailussa valittujen ja uskollisten luku lisääntyy. Ne liittyvät Karitsaan, joka lopuksi voittaa, saaden ruumiin aistimet, kyvyt ja voimat lopulta haltuunsa. Taistelun kuluessa yhä useammat niistä tulevat valituiksi, mikäli ihminen itse oppii valikoimaan, erottamaan hyvän pahasta, valheen totuudesta, tärkeän arvottomasta, oppii valikoimaan näiden asioiden välillä niin, että vapauttaa kykynsä ja voimansa alemmasta liittäen ne ylempään.

Kolmannessa asteessa tulee kyseeseen uskollisuus, uskollisuus siinä minkä on kerta hyvänä ja totena valinnut. Ellei olla vähässä uskollisia, luisutaan takasinpäin, joudutaan "ulkoisimpaan pimeyteen". Mutta uskollinen, vaikkapa vähässäkin, pannaan "paljon haltijaksi", s.o. ihmisen kyvyt ja sisäiset voimat tulevat yhä täydellisemmin ja lisääntyvässä voimassa Karitsalle pyhitetyiksi. Sillä "hän on herrain Herra ja kuningasten Kuningas". Vaikka alemmat kyvyt ja voimat ovatkin maan, ruumiin, hallitsevia kunin-

kaita, niin Karitsa, Ylempi Minä, on sittenkin kaikkien näiden kykyjen ja voimien Herra ja Kuningas.

Mutta tämä Ylempi Minä pääsee alemmassa näkyviin vain mikäli alemman minän voimat tulevat pimenneistaan, Pohjolan kivimäestä, jos Kalevalan kielellä sanoisimme, esille kutsutuiksi, mikäli ne puhdistuneina tulevat valituiksi, mikäli valittuina kasvavat määrässä ja uskollisuudessa.

13 LUKU.

BABYLONIN KUKISTUS.

Ilmestyskirjan 18 luku muodostaa taas erään kokonaisen näytelmän, jossa kolme alkusäikeistöä ovat jonkunlaisena prologina eli yleisesityksenä sitä seuraavasta varsinaisesta näytelmästä.

Prologin julistajana esiintyy taivainen enkeli, jonka kirkkaudesta maa valkenee. Hän kuuluttaa voimakkaalla äänellä Babylonin kukistumista: ”Kukistui, kukistui se suuri Babylon ja joutui riivaajien asumasijaksi ja kaikenlaisten saastaisten henkien tyyssijaksi ja kaikenlaisten saastaisten ja inhottavien lintujen tyyssijaksi. Sillä hänen haureutensa vihan viiniä kaikki kansat ovat juoneet, ja maan kuninkaat ovat haureutta harjottaneet hänen kansaan, ja maan kauppiaat rikastuneet hänen hekumansa yltäkylläisyydestä.”

Ajatellessamme Babylonilla edelleen kuvattavan sitä suurta kaupunkia minkä alempi minä elämällään on rakentanut, silloin helposti ymmärrämme tässä prologissa julistettavan alemman minän hallituskauden kukistumista, jolloin ihminen siitä aste asteelta vapautuu, jättäen sen monenlaisten saastaiten olentojen tyyssijaksi, ehkä nuorempien ihmisten, henkien ja eläinten kehityskentäksi.

Ensimmäisen enkelin näin kuulutettuaan mitä on tapahtunut, kuuluu toinen ääni taivaasta, kuvaillen yksityiskohtaisesti kukistumisen syitä ja sen menoa.

Jos tuota ensimmäistä enkeliä pitäisimme opettajana, Mestarina, joka auttaa ja opastaa ihmisen nousua, silloin tätä toista ääntä voitaisi pitää sen ihmisen sisäisenä äänenä joka parhaallaan taistelee Babyloninsa kukistamisessa, joka prologissa julistetun työn varsinaisesti suorittaa.

Tätä varsinaista työtä voitaisi tutkia ainakin kolmessa sikermässä eli näytöksessä, 1:si karman eli syyn ja seurauksen lain valossa, 2:si maan piirin kuninkaiden, kauppiaiden ja laivurien "voi"-huutoina ja 3:si Babylonin pois heittämisenä.

Karma.

Tässä kuvauksessa näyttäytyy voimakkaana ja selvänä karman, syyn ja seurauksen laki. Määrätylle asteelle tulleen pyrkijän sielussa kaikuu aluksi tavainen ääni: "Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, jottette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin hänen vitsauksiansa kärsiä."

Tästäkin jo näemme Babylonilla kuvattavan alemmaa aistimuselämää sellaisenaan. Totuudenetsijälle selviää, että hänen täytyy luopua ulkoisen elämän arvoista. Sillä niinkauan kun hän tahtoo nauttia sen tarjoomia lyhytaikaisia etuja, vetää karma hänet myös seurauksista osalliseksi; ja silloin hän ei vapaudu korkeampaan työhön. Sen jatkoksi täytyy hänen vapautua sellaisesta sieluntilasta, sellaisista tunteista, ajatuksista ja teoista, jotka kärsimystä aiheuttavat; samoin uneliaasta toimettomuudesta, josta seuraisi ponnettomuus, saamattomuus.

Mutta ihminen ei vapaudu kahlehtivan karman siteistä pelkällä Babylonin jättämisellä. Sillä "hänen syntinsä ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen rikoksensa".

Kaikki ihmisen työt, rikkomukset ja laiminlyönnit ovat nousseet "taivaaseen asti", ovat tulleet häviämättömästi merkityiksi luonnon muistiin, karman asiakirjoihin, joissa ne jumalallinen laki aina muistaa, joissa ne myös ihmisen sisäinen Jumala, Ylempi Minä, aina muistaa, joten ihminen saa ne aina vastaan sa noustessaan tajunnassaan Jumalansa luo, herätessään Ylemmässä Minässään.

Kaikki karma, jota uskonnossa sanotaan perisyneiksi, koska olemme sen perineet edellisistä elämis-tämme, on purkautuva ihmisen päälle niinkuin rae-sade, niinkuin leiviskän painoiset rakeet, joita hän saa kantaa kulkiessaan peräytymisen tiellä. Osaksi senkin tähden on sitä tietä sanottu orjantappuraiseksi tieksi, kärsimyksen poluksi.

Herättyään ylempään tietoisuuteensa, joutuu ihminen kosketukseen sisäisen äänensä kanssa, joka ikäänkuin karman järkkymättömästä lakikirjasta lukien sanoo: ”Kostakaa hänelle sen mukaan, kuin hän on tehnyt, jopa antakaa hänelle kaksinkertaisesti hänen tekojensa mukaan; siihen maljaan, johon hän on kaatanut, kaatakaa te hänelle kaksin verroin.”

Tältä purkautuvan karman kannalta näemme uudessa valossa nuo ennen puhutut sinetillä suljetut kirjakääreet ja Jumalan vihan maljat. Sillä aina ihmisen avatessa sinettejään, tyhjentäessä kehityksen maljojaan, avatessaan suurempia, siihen asti uinuneita voimiaan kehityksen käytettäväksi, purkautuu sieltä samalla se vaikeampi karmallinen velka, mikä vastaa heränneitä korkeampia voimia. Tämä karmallinen puoli valaisee myös osaltaan miksi sinettien avaamisesta ja maljojen tyhjentämisestä aina seuraa niin perin kiusallisia ilmiöitä.

Eikä riitä vielä se, että ihmisen maljaan, jota hän jatkuvissa ruumistuksissa tyhjentää, vuotaisi vain hänen tekojensa, hyvien ja pahojen, seuraukset. Ihmisen on myös juotava ne maljat, mitkä ovat täytetyt aistillisella nautinnolla, ylellisyydellä, hekumoitsemisella ja mässäämisellä. Ja siitä taas seuraa häpeätä, vaivaa ja surua. Niinpä ääni sanoo: ”Niin paljon kuin hän on itselleen kunniaa ja hekumaa hankkinut, niin paljon antakaa hänelle vaivaa ja surua.”

Ihmisen vapautuminen kulkee sekä sokeiden, sairaiden, raajarikkoisten, spitaalisten ja riivattujen,

s.o. edellisessä ja nykyisessä elämässään turmioon syöksemiensä onnettomien veljiensä parantamisen tietä, että myös surujen, vaivan ja häväistyksen tietä sovituksen Golgatalle.

Kaiken tuon kärsimyksen, pilkan ja häpeän on ihminen itse päällensä vetänyt persoonallisuus-lohikäärmeensä hallitusaikana. Ja nyt, kun Ylempi Minä, Jumalan Poika, on hänessä siinnyt ja syntynyt, saa hän tavallaan niinkuin sijaisena juoda nuo Jumalan vihan maljat, saa sovittaa muiden ihmisten, edellisten maisten persoonallisuuksiensa, tekemät synnit.

Tässä tosiasiaassa piilee toinen puoli sijaissovitusopin todellisista juurista. Eikä ole ihmettelemistä vaikkakin viisaat ovat tämän pukeneet niin hämärään verhoon Uudessa Testamentissa. Se on niinkuin muutkin pyhien kirjojen kuvaukset vertauksellinen, johtuen siitä, että itse elämä on hämärä ja vertauksellinen, erittäinkin hämärä ja vertauksellinen alemman minän, aadamilaisuuden, hallitusaikana. Mutta samassa suhteessa kuin ylempi tietoisuus ihmisessä herää ymmärtämään elämän sisäisiä lakeja, samassa suhteessa pyhien kirjojen hämäräperäisyys myös poistuu, joten ihminen oppii näkemään verhojen läpi, ja hänelle paljastuu totuus yhä korkeammassa asteessa. Sillä niinkuin varjo peilissä heijastuu väärinpäin, samoin ihminen ymmärtää pyhät kirjat nurinpäin, pinnallisesti, niinkauan kuin hän itsekin purjehtii elämän ulkoisella pinnalla, kun hän tajuntana

elää omassa kuvastimessaan, Ylemmän Minänsä heijastuksessa, pelkässä persoonallisuudessa.

Ylempään tietoisuuteensa herättyään ihminen näkee todellisuuksia, ymmärtää, ettei mitään tule enemmän kuin hän itse on päällensä vetänyt. Sillä: ”niin paljon kuin hän on itselleen kunniaa ja hekumaa hankkinut, niin paljo antakaa hänelle vaivaa ja surua”.

Vielä sanotaan: ”Koska hän sanoo sydämessään: ’Minä istun kuningattarena enkä ole leski, ja surua en ole näkevä.’”

Tässä ilmaistaan se tila missä ihminen elää tätä karmaa luodessaan. Silloin hän tietämättömyydessään ja pöyhkeydessään pitää itseään täysin oikeutettuna kuningattarena hallitsemaan nautinnontarpeillaan, luullen voivansa lopullisesti tukahuttaa surut ja huolet nautintojen mereen, luullen saavansa aina istua nautintojen ja mukavuuden kuninkaallisella istuimella.

”Sentähden hänen vitsauksensa tulevat yhtenä päivänä: kuolema ja suru ja nälkä, ja hän joutuu tulessa poltettavaksi, sillä väkevä on Herra Jumala, joka on hänet tuominnut.”

Tässä on ilmaistu karmanalaisen elämän tulos, palkka: kuolema, suru ja nälkä. Sillä niin kauan kuin ihminen luo karmaa, tai kun sitä on vielä maksamatta, niin kauan hän myös on kuoleman, surun ja nälän vaihtelun alainen; niin kauan täytyy hänen kiertää pakollisen jälleensyntymisen pyörässä, olla poltettavana tässä elämän lakisiteisessä tulessa.

Tämä on selvää, vaikka pyhän kirjan pyhyiden verholla peitettyä oppia karmasta, syyn ja seurauksen laista.

Mutta eikö karmalla ole mitään hyvää, mitään iloa ihmiselle tarjottavana?

Karman maljassa tietysti on sitä mitä ihminen on sinne pannut, surua ja iloa. Hyvä karma suo ihmiselle pieniä levähdyspaikkoja, joissa hän saa tuntea jumalallisen rakkauden läsnäoloa. Tämä yhdessä kärsimyksien kanssa opettaa ihmistä rakastamaan, rakastamaan totuutta, hyvää ja kaunista, rakastamaan Jumalaa, ihmisiä, eläimiä, luontoa. Rakkaus muuttaa pahankin karman hyväksi, raskaan taakan keveäksi; rakkaus muuttaa veden viiniksi. On vaan opittava ensin juomaan huonoa viiniä, sitten kyllä tulee parempaa.

Huonon viinin juominen on siinä, ettei mene mitään velvollisuuttaan pakoon, ei jätä tekemättä mitään, minkä sisäiset elämän lait, pyhät kirjat, tai sisäinen omantunnon ääni hänelle kirkastaa ja paljastaa. Siitä vain on ihmisen huolehdittava. Laki kyllä hoitaa seuraukset.

**Maan piirin kuninkaiden, kauppiaiden ja laivurien
voi-huudot.**

Jos Babylonilla käsitimme persoonallisuus-elämää yleensä, silloin nämä voivottelevat kuninkaata, kauppiat ja laivurit edustavat persoonallisuuden voimia, kykyjä ja ominaisuuksia.

Ensimmäisen voi-huudon esittävät maan piirin kuninkaat, jotka ovat hänen kanssaan haureutta harjottaneet ja hekumoiden eläneet. He nyt "seisovat loitolla hänen vaivansa pelon tähden ja sanovat: "Voi, voi sinua, Babylon, sinä suuri kaupunki, sinä vahva kaupunki, kun tuomiosi tuli yhdessä hetkessä!"

Jos nämä kuninkaat, niinkuin edellisessä luvussa näimme, edustavat ulkoisten aistinten sisäisiä vastaavaisuuksia, voimia, jotka alemman minän hallitessa ovat aistillisessa elämässä mukana olleet, silloin nämä kuninkaat voivottavat, tuntien surkeutta täytyessään jättää aistillisen elämän hekumat. Tuo aistillinen elämä tuntui niin suurelta, loistavalta ja mahdavalta. Sentähden on raskasta siitä luopua; raskasta, perin raskasta on saada ruumista siirtymään ja kotiutumaan korkeampaan elämään. Se tosiaankin tuntee ja luulee: nyt tuho ja tuomio tulee yhdessä hetkessä.

Toisina voivottajina ovat maan piirin kauppiaat. He sanovat: "Voi, voi sitä suurta kaupunkia, joka oli puettu aivinaan ja purppuraan ja helakanpunaan ja koristettu kullalla ja jalokivillä ja helmillä; kun semmoinen rikkaus yhdessä hetkessä tuhottiin!"

Tämä kuvaa uutta puolta ja toista astetta totuudenetsijän elämässä. Paitsi että hän vapauttaa aistintensa kuninkaat aistillisen elämän kahleista, on hänen vielä vapauduttava aineellisten rikkauksien ikeestä, ja opittava pitämään niitä kouluvälineinä alemmassa elämässä. Hänen on vapautettava

kykynsä omistamisesta voidaksensa harjottautua luovassa ja auttavassa työssä.

Tätä aineellisista rikkauksista luopumista, josta kauppiaitten suru johtuu, kuvataan hyvin laajasti. Luetellaan kaikenlaisia tavaroita: "Kaupaksi tuotua kultaa ja hopeata ja jalokiviä ja helmiä ja aivinaa ja purppuraa ja silkkiä ja helakanpunaa ja kaikenlaista hajupuuta ja kaikenlaisia elefantinluisia kaluja ja kaikenlaisia kalleimmasta puusta ja vaskesta ja raudasta ja marmorista tehtyjä kaluja, ja kanelia ja hiusvoidetta ja suitsuketta ja hajuvoidetta ja suitsutuspihkaa ja viiniä ja öljyä ja vehnä jauhoja ja viljaa ja karjaa ja lampaita ja hevosia ja vaunuja ja orjia ja ihmissieluja."

Tuntuu hämmästyttävältä kun tässä monenlaisten ylellisyys ja tarvetavaroiden ohella mainitaan lopuksi myös "ihmissieluja".

Tämänkin sentään ymmärrämme. Sillä pyrkiessään maiseen valtaan, rikkauteen ja mahtavuuteen, oli ihminen valmis niiden hinnasta myymään oman sielunsa, tekemään siitä aineellisuuden orjan. Samoin oli hän valmis käyttämään toisia ihmisiä orjinaan, hyötymään heidän sielullisista heikkouksistaan, niin kuin ovelasti kyvykäs ihminen tekee keinotellessaan sekä välttämättömillä tarvetavaroilla, että ylellisyys- ja nautintoaineilla, joilla kaikilla keinoilla hän koettaa pitää ihmisiä orjinaan, sekä kiihottaa ja ylläpitää heissä turhamaista ylellisyyttä ja orjuuttavaa aistillisuutta.

Nyt täytyy hänen kaikesta tästä luopua. Ja se

tuntuu tosiaankin raskaalta. Kuinkahan moni ihmiskuntamme tuhansista miljoonista jo olisi tämän askeleen ottanut? Ja kuitenkin se on oleva yhtenä, eikä suinkaan korkeimpana asteena pyrkivän sielun pitkässä kehityshistoriassa. Se on vain pieni vaikka välttämätön porras maailmanvaltakunnan ja taivaanvaltakunnan välillä, joka askel on jokaisen kerran astuttava. Tällä ratkaisevalla hetkellä ei enää olla murheellisia luopumisen tähden, koska luopuminen on sisäisen lain välttämättömyys: "Ja sielusi himohedelmät ovat sinulta kokonaan menneet, ja kaikki herkut ja komeudet ovat sinulta hävinneet, eikä niitä enää koskaan löydetä". — Välttämätön askel kehityksessä.

Tietysti tämä kuva ilmenee myös ulkoisesti, ihmisten välisissä suhteissa. Sillä kun jokukin luopuu ylellisyydestä, nautinnosta ja rikkauksista, pääsee keinottelevalta maailmalta tietämättäänkin tuskainen hätähuuto, "kun ei kukaan enää osta heidän tavaransa". Sillä onhan selvää, että ellei kukaan ostaisi heidän rihkamiaan, ellei kukaan viitsisi olla heidän kurjan keinottelunsa esineenä, silloin heidänkin Babyloninsa yhdessä merkityksessä kukistuisi. Sentähden yhdenkin "ostajan" menettäminen peljättää ja kiihottaa aistillista maailmaa.

Kolmansina voivottajina esiintyvät "kaikki laivurit ja kaikki rannikkopurjehtijat ja merimiehet ja kaikki muut, jotka merenkulkua harjottavat". He "heittivät maata päänsä päälle ja huusivat itkien ja valittaen ja sanoivat: 'Voi, voi sitä suurta kau-

punkia, jonka kalleuksista kaikki ne rikastuivat, joilla oli laivoja merellä, kun se yhdessä hetkessä tuhoettiin”!

Muistaessamme merellä ja purjehtimisella yleensä kuvattavan purjehtimista tunteiden merellä, silloin ymmärrämme tässä kuvattavan tunne-elämän kiintymyksistä luopumista. Sillä, niinkuin jo sanottiin, ei ulkoisista rikkauksista luopuminen vielä vapauta sielua persoonallisen aistimuselämän siteistä. Ulkoisista rikkauksista luopumista seuraa toinen, omalla paikallaan ja ajallaan yhtä vaikea luopumisen taistelu. Tunne- ja himoelämästä luopuminen on yhtä raskasta ja vaikeata sielulle. Ja miksi emme sanoisi: henkisistä rikkauksista luopuminen vieläkin vaikeampaa. Sielu tahtoisii pitää kaikki hankkimansa rikkaudet, olkoot ne aineellista, sielullista tai henkistä laatua.

Tässä kuvauksessa esiintyvät laivurit, rannikkopurjehtijat ja merimiehet edustavat ihmissielun ominaisuuksien eri puolia, jotka muodostavat sieluelämän rikkaudet. Ne kaikki nyt hädissään huutavat: ”Mikä on tämän suuren kaupungin vertainen”? Jos ihmisen pitäisi luovuttaa sielunsa rikkaudet, niin mitä vielä jäisi jällelle?

Hän ei henno jättää ”rannikkopurjehdusta”, ei vielä ymmärrä mitä merkitsee kehotus Simonille: ”Vie venhe syväle ja heittäkää verkkonne saalista varten.” Vain laskemalla verkkonsa syvemmälle sieluelämän merellä, ovat suuremmat kalajoukot

saatavat, ovat suuremmat sielulliset kokemukset ja henkiset rikkaudet pyydystettävät.

Tähän syvempään kalastukseen ei ihminen ymmärrä ryhtyä omin päin. Ja ehkä on syytäkin. Sillä jos mentäisi valmistumattomana, voisi käydä niin kuin kävi Simonille, joka Mestarin kehotuksesta sousi syvemmälle: "heidän verkkonsa repeilivät" Luuk. 5: 4, 6.

Mutta voihan tuon tunnetun opetuslapsen kutsuttavan, joka sentään on omin päin kalastellut rannikolla, etsinyt totuutta elämän pinnalta, voihan hänen verkkonsa repeäminen kuvata toistakin puolta asiassa. Sillä kun Kristus, ihmisen sydämessä syntynyt Rakkaus, kehottaa luopumaan rannikkopurjehduksesta, kehottaa heittämään verkkonsa syvemmälle sieluelämän mereen, löytyy sieltä niin paljon kaloja, että verkot repeilevät, että itsekkäisyyden verkot repeävät, ja ihminen luopuu kaloistaan, henkisistä rikkauksista, antaen niiden mennä siunatuina nälkäisten joukkojen sielujen ravinnoksi. Ja niin voivat tuhannet tulla ravituiksi parilla kalalla.

Ja silloin kaikkien luopumisien ja repeämisien keskellä kuuluu huuto: "Riemuitse hänestä, taivas, ja te pyhät ja apostolit ja profeetat; sillä Jumala on hänet tuominnut ja teille tehdyn kostanut hänelle."

Kaikkien luopumisista johtuvien sieluntuskien ohella ja voittojen ohella iloitsee ihminen ylemmässä hengessään. Ihmisessä asuva Jumala on voittanut ja kostanut alemmalle minälle sen vääryyden minkä

ylempi on joutunut kärsimään alemman hallitessa. Tämä kosto ei ole vainoa; se on sitä, että alempi minä ylemmän valossa puhdistuneena luopuu vallastaan, alistuen riemulla ylempänsä johdettavaksi.

Babylonin pois heittäminen.

Tulemme kuvauksemme kolmanteen jaksoon, joka alkaa: "Ja väkevä enkeli otti kiven, niinkuin suuren myllynkiven, ja heitti sen mereen sanoen: 'Näin heitetään vauhdilla pois Babylon, se suuri kaupunki, eikä sitä enää koskaan löydy.'"

Babylonin heittämiseen sisältyy sen elämistavan heittäminen jonka luopumista kahden edellisen jakson kuvauksissa on harjoteltu. Sillä tuollaista voittoa ei hetkessä saavuteta. Se ei ole tuollainen hetkellinen intoilun ja kiivauden tuote, jonka jälkeen taas vaivuttaisi entiseen tilaan.

Tässä kuvataan sitä kohtaa, jolloin ihminen jatkuvien ponnistustensa, lankeemustensa ja uusien ponnistustensa kautta on kasvanut siksi väkeväksi enkeliksi, joka uskaltaa tarttua tuohon suureen myllynkiveen ja jaksaa heittää sen pois; joka jaksaa omaksua korkeampia elämänarvoja, siten vapautuen alemman elämän nautinnoista, huolista ja taakoista, jotka ovat painaneet häntä niinkuin suuri myllynkivi.

Silloin alemman elämistavan synnyttämä touhu loppuu. Sitä kuvataan laajasti: "Ei kuulu sinussa enää kanteleen soittajain ja laulajain, huiluin- ja

torvensoittajain ääntä; ei löydy sinusta enää min-kään ammatin taituria; ei kuulu sinussa enää myllyn jyrinää; ei loista sinussa enää kynttilän valo; ei kuulu sinussa enää yljän eikä morsiamen ääntä; sillä kauppiaasi olivat maan mahtimiehiä, ja sinun velhoutesi vei eksyksiin kaikki kansat.”

Niin, ihmisestä tulee henkisen maailman ahertaja, ollen luopunut soittamasta alemman elämän huiluja ja torvia. Kaikki entinen ovela taituruus on hävinnyt, tai on se puhdistuneena siirtynyt ylempään työhön. Silloin ei enää jauheta alemman elämän tuotteita; ei kuulu myllyn jyrinää. Koko mylly (Sampo) on särkynyt ja mennyt mereen. Kaikki henkinen viisaus, henkinen työ, on menevä mereen, ihmisten suureen mereen. Siellä henkisen toimijan mylly jauhaa yötä ja päivää näkymättömästi, kuulumattomasti — ihmisten sydänten meressä se jauhaa, se jauhaa heidän sielujensa nälkää henkisen tiedon, voiman ja viisauden jyviä.

”Ei loista sinussa enää kynttilän valo”; ei ulkoisen tiedon ja sivistyksen valo, joka on suhteessa henkiseen valoon niinkuin kynttilä aurinkoon; ei se enää riitä valaisemaan tuollaisen samporetkeläisen, meressä jauhajan, työhuonetta; eivät kynttilät meressä pala.

”Ei kuulla sinussa enää yljän eikä morsiamen ääntä”; ei ihmisen elämää enää hallitse eikä väritä sukupuolisuuden synnyttämät heijastukset, viehetykset ja harhakuvat. Kuuluihan köyhyyden ja naimattomuuden lupaus luostarielämään. Ja aivan

varmaan sitä sielun harjottelua käytetään tänäkin päivänä, vaikkeivät jauhajat vetäydykään näkyvien luostarien suojiin. Ne luostarin muurit voidaan tehdä paljon luotettavammasta aineesta kuin kivi. Ne muurit rakennetaan henkisellä lujuudella, rakkaudella ja myötätunnolla elämän suuren luostari-veljeskunnan jäseniä kohtaan, ihmisiä ja muita eläviä olentoja kohtaan.

Uhrautuvan viisauden ja palvelevan rakkauden viittaaan puettuna on hän lupautuneena munkkina tai nunnana astunut elävän elämän pyhään luostariin, jotta hänen sydämensä alttarilla palava tuli opastaisi harhailevia veljiä ja siskoja oman sydämensä luostarin tulien ääreen palvelemaan.

Ennen hänestä täytyi sanoa: "Sinun velhoutesi vei eksyksiin kaikki kansat." Ennen hän mahtimiehenä, ovelana keinottelijana, lumosi ihmisten silmät niinkuin noita eli velho, johdattaen esimerkkinsä voimalla, joskaan ei suoranaistemmin, ihmisiä eksyksiin, aineellisen rikkauden ja aistillisen onnen, tai pikemmin onnettomuuden tavotteluun.

Ja vielä: "Hänestä on löytynyt profeettain ja pyhien veri ja kaikkien veri, jotka maan päällä ovat tapetut."

Tämä pyhien ja tapettujen veri löytyy hänestä useammallakin tavalla. Ensiksi niin, että hän saa kokea karmalliset seuraukset siitä pyhän veren vuodatuksesta mihin hän nykyisessä ja edellisissä elämissään on osalliseksi joutunut, joko osanotollaan tai leväperäisyydellään, jättäen sorretut ja vainotut

puolustamatta vainoojainsa käsiin, tai vielä niinkin, ettei ole heistä oppia ottanut vaan antoi heidän henkisen verensä vuotaa ohitsensa.

Toiseksi tuo pyhien veri löytyy hänessä siten, että se tuli esille siinä voimassa, kun hän jaksoi luopua alemmasta elämästä, jaksoi heittää pois tuon suuren myllynkiven. Pyhien ja profeettain veri ei sittenkään vuoda hukkaan. Sen vuotaminen jouduttaa ihmiskunnan kehitystä, ja se löytyy jokaisessa veljessä joka heittää Babyloninsa niinkuin suuren myllynkiven, omaksuen sen elämän, minkä puolesta profeetat työtä tekivät, kärsivät ja verensä vuodattivat.

Kolmanneksi tuo veri tulee hänessä löydetyksi siinä elämässä ja työssä mihin hän sitten on pyhien asiassa antautunut. Hänestä itsestä on silloin, kaikkien puutteellisuksiensa ohella, tullut se profeetallinen uurastaja, joka taas puolestansa saa vuodattaa verensä kehityksen elähyttäväksi voimaksi, joskus fyysillisen, mutta aina sielullisen ja henkisen verensä.

14 LUKU.

KARITSAN VOITTO.

Edellisessä luvussa on kuvattu eri puolilta niitä taisteluita, jotka lopulta johtivat Babylonin kukistumiseen. Tässä 19 luvussa näyttää kuvattavan eri puolilta sitä ihmistä jossa Babylon jo on huomatta-

vasti kukistunut, jossa Ylempi Minä eli Karitsa jo on alkanut hallita.

Tässä merkityksessä kuvaus näyttää jakautuvan viiteen osaan, jotka eri asteissa ja eri puolilta kuvaavat tuollaisen ihmisen asemaa, laatua ja suhteita. Eikä se tarvitse niin olla, että nämä 5 jaksoa olisivat irrallisesti perättäisiä. Päinvastoin ne voivat olla limittäisiä tai suorastaan samanaikaisia, kuvaillen ihmistä ja hänen toimintaansa eri puolilta.

Ylistyslaulu.

Säkeistöt 1—7 muodostavat aluksi ylistyslaulun saavutetun voiton johdosta. Sillä onhan ymmärrettävää, että työssä ja taistelussa saavutetaan joskus ylimenokohta, jolloin alemmat vallat huomattavammin luhistuvat ja ylemmät pääsevät asiallisesti toimimaan. Tällöin on ilo, riemu ja ylistys paikallaan.

Tässä esiintyvät useammat joukot ja voimat antaen ylistyksensä sanomalla: "Halleluja!" Ensimmäisenä kuuluu ikäänkuin suuren väkijoukon ääni taivaassa sanovan: "Halleluja! Pelastus ja kunnia ja voima on meidän Jumalamme oma, sillä totiset ja vanhurskaat ovat hänen tuomionsa; sillä hän on tuominut sen suuren porton, joka turmeli maan haureudellaan, ja on kostaen vaatinut palvelijainsa veren hänen kädestään. Ja he sanoivat toistamiseen: 'Halleluja!' Ja hänen savunsa nousee iankaikkisesti."

Mikähän tämä suuri taivainen väkijoukko olisi? Yhdessä merkityksessä tietysti kaikki hyvät voimat.

Sillä sanotaanhan evankeliumissa: "Samoin on oleva ilo taivaassa suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen" j.n.e. Luuk. 15: 7.

Mutta yksilöllisessä merkityksessä ne ovat ihmisen omat sisäiset joukot. Ne taistelivat vastaan ihmisen koettaessa niitä kesyttää ja taivuttaa. Se oli luonnollista, koska ne oman alemman ominaisuutensa valossa vaistomaisesti pelkäsivät perustuksen jalkainsa alta luhistuvan. Mutta ihmisen päättävästi suorittaessa ylempää ohjelmaansa, hänen sisäiset sotajoukkonsa vähitellen antautuivat ylemmälleen, kesyttäjälleen, tunnustaen heidän Jumalallaan sittenkin olleen oikein: tunnustavat, että ne tuomiot, joita ihminen sisäiseen aavistuskykyynsä luottaen, langetti itsellensä, vastustaville sisäisille voimillensa, että ne sittenkin olivat oikeat, totiset ja vanhurskaat. Kaikki ihmisen sisäiset voimat riemuitsevat, että ihminen järkähtämättömällä uljuudella tuomitsi porton, himoelämän, joka ennen niin tyranniseerasi niitä kaikkia. Niinhän ihminen aina tuntee häpeätä langettuansa, seurattuansa himo-lohikäärmeen viettelystä, mutta sisäistä iloa viettelykset voitettuansa.

Ja ikäänkuin jatkoksi tähän "kaksikymmentäneljä vanhinta ja neljä olentoa heittäytyivät maahan ja kumarsivat Jumalaa, joka istui valtaistuimella ja sanoivat: 'Amen halleluja!'"

Jos ensimmäiset joukot edustivat ihmisen pienempiä kykyjä, tottumuksia, tapoja ja taipumuksia, niin nämä taas edustavat ihmisen suurempia perusvoimia, niinkuin jo ennen on viitattu ja järempänä ehkä vielä

täydellisemmin selitetään. Nekin heittäytyvät maa-
han ja kumartavat valtaistuimella istuvaa, ihmisen
nöyryydessään lujaa tahtoa, joka johti taistelun
onnelliseen tulokseen.

Silloin valtaistuimelta lähti ääni, joka sanoi:
"Ylistäkää Jumalaamme, kaikki hänen palvelijansa,
te, jotka häntä pelkätte, sekä pienet että suuret."

Siis pienet ja suuret. Niinpä niin: pienet: kyvyt,
tottumukset, tavat ja taipumukset, ja suuret: ihmi-
sen periaatteet ja perusvoimat. Kaikki ne nyt, ihmisen
lujan tahdon avulla vapautuneina porton vallasta,
antavat tälle valtaistuimella hallitsevalle tahdolle
tunnustuksensa ja ylistyksensä. Mutta silloin ihmi-
nen hallitsevana tahtona huomauttaa, ettei kunnia
voitosta ole tuleva hänelle, ihmiselle vaan Jumalalle,
elämän kaikkeusvoimalle. Ja tähän yhtyvät yhdessä
kuorossa kaikki ihmisen pienet ja suuret, ja kaikki
yhdessä: "Ja minä kuulin ikäänkuin suuren joukon
äänen ja ikäänkuin paljojen vesien kohinan ja
ikäänkuin kovan ukkosen jyrinän (siis kolme ääntä:
pienet, suuret ja ihminen itse) sanovan: 'Halleluja!
Sillä Herra meidän Jumalamme, kaikkivaltias on
ruvennut hallitsemaan. Iloitkaamme ja riemuitkaam-
me ja antakaamme kunnia hänelle, sillä Karitsan häät
ovat tulleet, ja hänen vaimonsa on valmistanut
itsensä.'"

Karitsan häät ovat tulleet! Kenen kanssa karitsa
häitä viettää? Alemman minän kanssa. Alempi minä
on valmistautunut morsian, joka vihitään ylemmälle,
työskentelemään yhdessä sen kanssa. Siksi nyt val-

litsee sisäinen riemu, riemu hengessä, jolloin ihminen on löytänyt Itsen ja antautuu Jumalalle, sydän täynnä onnea, palavaa rakkautta, kunnioitusta, kiitosta ja riemua.

Hääaterialla.

Säkeistöt 9—10 voidaan taas katsoa yhdessä, joita voisi nimittää: Hääaterialla. Siinä jatketaan: ”Ja hänen (vaimon, alemman minän) annettiin pukeutua aivinaan, loistavaan ja puhtaaseen; se aivina on pyhien vanhurskauttamus.”

Siinäpä se oli. Pyhien vanhurskauttamus, ihmisen pyhä ja vanhurskas, oikea ja totinen elämä ja teot, se on se loistava ja puhdas aivina, johon alempi minä, ihminen päivä tietoisuudessaan, puetaan. Vasta tällaiseen aivinaan puettuna se kelpaa Karitsalle; ennen ei. Ei sitä pukua saavuteta ulkonaisilla tempuilla ja seremonioilla, vaikkakin ne voivat opastaa harrasta etsijää oikeaan pukuhuoneeseen.

”Ja hän sanoi minulle: ’Kirjota: Autuaita ovat ne, jotka ovat kutsutut Karitsan hääaterialle.’”

Kutka ovat Karitsan hääaterialle kutsutut? Ihmisen kyvyt, kaikki kyvyt ja voimat. Ne ovat autuaita, koska tulevat tällä hääaterialla suuresti rautuiksi, siunatuiksi, pyhitetyiksi, vahvistetuiksi. Mutta vain ne kyvyt, jotka alistuvat Karitsaa palvelemaan, ne tulevat tällä hääaterialla autuaina siunatuiksi.

”Vielä hän sanoi minulle: ’Nämä sanat ovat totisia Jumalan sanoja.’” Totisia sanoja, Jumalan sanoja — eikä ulkokullattua näyttölemistä — on ihmisen

pitänyt oppia sanomaan. Se sanominen sanotaan olemisella ja tekemisellä.

”Ja minä heittäydyn hänen jalkojensa eteen, kumartaakseni häntä. Mutta hän sanoi minulle: ’Varo, ettet sitä tee; minä olen sinun ja sinun veljiesi palveluskumppani, niiden, joilla on Jeesuksen todistus; kumarra Jumalaa. Sillä Jeesuksen todistus on profetoimisen henki.’ ”

Juuri niin. Ihminen ei ole sitä varten häihin kutsuttu, että hän jäisi kumartamaan omaa enkeliään. Hänen täytyy tietää olevansa niiden veli, niiden palveluskumppani, joilla on Jeesuksen todistus. Ja Jeesuksen todistus on profetoimisen henki. Ihminen on Karitsan häissä vihkiytynyt työllään ja toimellaan ja koko olemuksellaan profetoimaan uutta, henkistä elämänuskoa maailmassa. Hänkin on omalla paikallaan tullut niiden joukkoon, jotka ”ovat ostetut ihmisistä esikoksi Jumalalle ja Karitsalle”.

Nimi.

Säkeissä 11—16 puhutaan valkoisen hevosen selässä istujasta ja hänen nimestään. Hän esiintyy peräkkäin useammalla nimellä. Ensiksi hän on ”Uskollinen ja Totinen”, sitten ”nimi, jota ei tiedä kukaan muu kuin hän itse”, kolmanneksi ”Jumalan Sana” ja neljänneksi ”kuningasten Kuningas ja herrain Herra”.

Henkisessä merkityksessä nimi ilmaisee laatua, mitä tietoa ja voimaa kukin edustaa. Niin on juuri

tässäkin. Ensiksi: "Ja minä näin taivaan auenneena. Ja katso, valkoinen hevonen, ja sen selässä istujan nimi oli Uskollinen ja Totinen, ja hän tuomitsee ja sotii vanhurskaudella."

Edellisessä kuvassa ihminen oli viettänyt häänsä. Silloin hän oli puettu loistavaan ja puhtaaseen aivinaan, ja hänen nimensä oli, jos niin saisi sanoa, "Karitsan vaimo". Nyt hän näkee taivaan auenneena, näkee ja käsittää henkisen elämän merkityksen, sekä ratsastaa valkoisella hevosella, herransa palveluksessa puhdistetulla, valkaistulla älyllään. Ja nimi "Uskollinen ja Totinen" on hänellä siksi, että hän "tuomitsee ja sotii vanhurskaudella". Hän taistelee ja sotii Herransa asian puolesta uskollisesti totuuden ja vanhurskauden periaatteiden mukaan.

Tässä työssään hän kehittyy sillä työ kehittää. Käyttäessään aina totuuden mittapuuta, kehityy hänen näkönsä niin, että "hänen silmänsä olivat ikäänkuin tulen liekit"; hän oppii näkemään valheen harhojen läpi. Hänen ymmärryksensä myös kehittyy: "hänen päässään on monta kuninkaallista otsakoristetta".

Kaikki tämä siirtää hänen arvonsa sisäiseen maailmaan, joten "hänellä oli kirjoitettu nimi, jota ei tiedä kukaan muu kuin hän itse".

Mutta sitten "hänellä oli yllään vereen kastettu viitta, ja hänen nimekseen oli pantu Jumalan Sana".

Hän on taas käynyt uhrauksen läpi, kastanut vaatteensa uhrivereen, oppinut käyttämään voimaansa luovassa työssä. Tämä määrää hänelle nimen

"Jumalan Sana", sillä sanomisensa voimallahan Jumala toimii, johtaa maailmojen kehitystä.

Tämän jälkeen "häntä seurasivat ratsastaen taivaan sotajoukot, puettuina aivinaan, valkoiseen ja puhtaaseen". Nyt hän on tullut oppaaksi nuoremmille. Sillä olihan hän itse aikanaan puettu "aivinaan, loistavaan ja puhtaaseen", joten hän nyt voi toisia sillä asteella olevia opastaa taivaallisissa, henkisissä taisteluissa.

Tämä näyttää muuten olevan yleinen sääntö henkisissä kouluissa. Niinpä muinaisessa Pythagoraan koulussa sanotaan vanhempien oppilaiden opettaneen ja johtaneen nuorempia.

"Ja hänen suustaan lähtee terävä miekka, jotta hän sillä löisi kansoja. Ja hän on kaitseva heitä rautaisella sauvalla, ja hän polkee kaikkivaltiaan Jumalan vihan kiivastuksen viinikuurnan."

Kuurnan polkemisesta puhuttiin jo seikkaperäisesti 10 luvun lopussa, joten viittaamme siihen.

Tämä työ on taas antanut hänelle uuden nimen: "Ja hänellä on viitassa lanteella nimi: "Kuningasten Kuningas ja herrain Herra."

Teosofisissa kirjoissa puhutaan ihmisen aurasta, jonka selvänäkijät voivat nähdä. Aura on astraalisesti näkyvä värikäs ilmakehä ihmisen ympärillä, jossa esiintyvät värit, niiden loisto ja puhtaus ilmaisevat ihmisen sieluntilan. Niin kertovat selvänäkijät. Ja kun tässä puhutaan nimestä, joka on viitassa ja lanteilla, niin sillä nähtävästi ilmaistaan hänen

aurassaan, joka viitan lailla pukee häntä, esiintyvän uuden henkisen voiman.

Ja kun tämä nimi on samalla "lanteella", niin näemme tässä kenties viittauksen siihen, että ihmisessä on herännyt määrätty voimakeskus, joita sanotaan "kundaliinituleksi", "käärmetuleksi", ja joista teosofisissa kirjoissa myös puhutaan.

Näin näemme kuinka totuudenetsijä uskollisesti ja uhrautuvasti seuraamalla korkeampaa johtoa vähitellen kasvaa tiedossa ja viisaudessa, rakkaudessa ja voimassa, jolloin hänen nimensä näkymättömässä maailmassa muuttuu yhä jumalallisemmaksi.

Enkeli auringossa.

Säkeissä 17—18 luemme: "Ja minä näin enkelin seisovan auringossa, ja hän huusi suurella äänellä sanoen kaikille keskitaivaalla lentäville linnuille: "Tulkaa, kokoontukaa Jumalan suurelle aterialle syömään kuningasten lihaa ja sotapäällikköjen lihaa ja väkevien lihaa ja hevosten sekä niiden selässä istuvien lihaa ja kaikkien vapaitten ja orjien lihaa, sekä pienten että suurten."

Enkeli auringossa? Varmaankin tajuntana kohoutunut buddhiseen verhoonsa, jota juuri sanotaan "aurinkoruumiiksi".

Tässä varmaankin esiintyy se puoli pyrkijän elämässä, jolloin hän auringon lailla jakaa lämpöään ja valoaan niille sieluille, jotka henkisellä taivaalla lentelevät ajatuksillaan, totuutta etsien, niinkuin Noan kyyhkynen. Niitä hän kutsuu suurelle Jumalan

aterialle, syömään kuningasten, sotapäällikköjen j.n.e. lihaa.

Tämähän kuulostaa yhdeltä puolen miltei samalta kuin tutut Jeesuksen sanat: "Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon" Matt. 11: 28.

Mutta on sillä nähtävästi toinenkin puoli. Hän rakkaudessaan opastaen huutaa: Älkää etsikö totuutta taivaan avaruuksissa liitelemällä. Ei sitä niin löydetä. Käyttäkää omia voimianne, kykyjänne, tietojanne tosityössä; syökää kykyjänne, syökää sie lunne kuninkaitten ja sotapäällikköjen ja väkevien ja hevosten ja niiden selässä istuvien ja kaikkien vapaitten ja orjien lihaa, sekä pienten että suurten; käyttäkää kaikkia kykyjänne, pieniä ja suuria ja te löydätte totuuden itsessänne, te löydätte sen yhä kasvavassa tiedossa, voimassa ja rakkaudessa. Syökää itseänne, käyttäkää henkisessä työssä voimianne: paljastuu totuus teille yhä suurempana, rakkaus kauniimpana!

Ja kaikki linnut ravittiin heidän lihastaan.

Säkeissä 19—21 toteutuu se, mihin auringossa oleva enkeli lintuja kehotti. Ja kun totuudenetsijä tuon kehotuksen kuultuaan alkoi "syödä" omia alemman minänsä kuninkaita, sotapäällikköjä j.n.e., silloin "syötävät" luonnollisesti koettivat tehdä tenän. Eli niinkuin Ilmestyskirja sanoo: "Ja minä näin pedon ja maan kuninkaas ja heidän sotajoukkonsa kokoon-tuneina sotiakseen sotansa hevosen selässä istuvaa

vastaan ja hänen sotajoukkoansa vastaan. Ja peto otettiin kiinni, ja sen kanssa väärä profeetta, joka sen nähden oli tehnyt ihmetekonsa, joilla oli eksytännyt ne, jotka olivat ottaneet pedon merkin, ja ne, jotka olivat sen kuvaa kumartaneet; molemmat he elävältä heitettiin tulijärveen, joka tulikiveä palaa. Ja ne muut saivat surmansa hevosen selässä istuvan miekasta, joka lähti hänen suustaan; ja kaikki linnut ravittiin heidän lihastaan.”

Jatkona edelliseen tämä tuskin kaipaa lisäselvitteilyä. Sanottakoon kumminkin lyhyesti: Kun totuudenetsijä kuulemansa kehotuksen mukaan alkoi ”syödä” itseään tosityössä, silloin alempi minä kaikkine voimineen nousi vastarintaan, mutta ihminen horjumattomalla päättäväisyydellään alistui oman petonsa ja väärän profeettansa, joka oli häntä väärällä tavalla opettanut totuutta etsimään, alistui ne luovaan ja palvelemaan henkiseen työhön, heitti ne molemmat ”elävältä tulijärveen”, uhrautuvaan työhön, ”joka tulikiveä palaa”, joka älyn ja hengen voimia polttaa.

Tällä tavalla peto ja väärä profeetta tulivat syödyiksi ja Ylempään Minään sulatetuiksi. ”Ja ne muut”, pienemmät ominaisuudet, tottumukset, tavat ja taipumukset, ”saivat surmansa hevosen selässä istuvan miekasta”, totuuden ja tiedon miekasta, ”joka lähti hänen suustaan; ja kaikki linnut ravittiin hänen lihastaan”.

Näin tulivat linnut ravituiksi. Kun ihminen etsi totuutta ulkopuolelta, toisista ihmisistä, ei hän sitä löytänyt. Mutta uhrattuaan itsensä totuudelle, löysi hän sen.

15 LUKU.

TUHATVUOTINEN VALTAKUNTA.

Ilmestyskirjan 20 luvussa puhutaan tuhatvuotisesta aikakaudesta, jolloin saatana on sidottuna ja Kristus pyhiensä kanssa hallitsee.

Jos jäämme kirjaimellisen tulkinnan varaan, heittäytyen odottamaan sellaista tuhatvuotista aikaa, jolloin saatana olisi sidottuna ja Kristus pyhiensä kanssa hallitsisi tällä ulkokohtaisella planeetallamme tuhat vuotta, silloin seuraa pettymys pettymyksen jälkeen.

Tietysti se voi myös kuvata joitakin syviä mysteριοita planeettamme kehityshistoriassa, koska kaikki, pienet ja suuret, ovat Yhdessä yhtä, ja sentähden samat taistelut heijastuvat kaikkialla, sekä ihmisen että planeetan historiassa.

Tehtävämme on kuitenkin koettaa ymmärtää mitä tällaiset saatanan sitomiset ja irralleen päästämiset merkitsevät ihmissielun historiassa.

Saatanan sitominen.

Säkeissä 1—3 luemme: "Ja minä näin tulevan taivaasta alas enkelin, jolla oli syvyyden avain ja suuret kahleet kädessään. Ja hän otti kiinni lohikäärmeen, tuon vanhan kyyn, joka on perkele ja saatana, ja sitoi hänet tuhanneksi vuodeksi ja heitti hänet syvyyteen ja sulki ja lukitsi sen sinetillä

hänen jälkeensä, jottei hän enää eksyittäisi kansoja, siihen asti kuin ne tuhannen vuotta ovat umpeen kuluneet; sen perästä hän on päästettävä irti vähäksi aikaa.”

Mistähän tässä on kysymys? Näyttää olevan kyseessä määrätty kokemus totuudenetsijän elämässä. Hänen tehtävänsä olisi taistelussa voittaa alempi puoli ylemmälle. Mutta tämä ei olekkaan niin yksinkertainen asia kuin puustakatsoja luulee. Ihminen koettaa harjotella toimimaan Ylemmän Minänsä hengessä, mutta alempi puoli aina häiritsee, vetämällä vaatimuksillaan ihmisen huomion puoleensa. Tämä jakaa pyrkijän voimat tavallansa kahtia. Aivan niinkuin Nehemia (4: 17) kertoo vankeudesta palaneiden juutalaisten rakentaneen uutta temppeliään. He tekivät ”toisella kädellä työtä ja toisessa pitivät asetta”.

Tällainen taistelu, jolloin ihminen rakentaa uutta temppeliä, uutta elämänuskoa, vanhan hävitetyn tilalle, se kysyy voimia ja se kasvattaa voimia. Mutta häiritsevää se ehdottomasti on ihmisen varsinaiselle työlle, koska hänen huomionsa aina on kääntyneenä kahdelle taholle. Sentähden voidaan nopeassa kehityksessä työskennellä menestyksellisemmin niin, että erityisinä aikoina käännetään huomio pääasiallisemmin vain toiseen tehtävään, jotta siinä saataisi perinpohjaisempia tuloksia. Kun ihminen on aikansa taistellut lohikäärmettä ja hänen joukkojaan vastaan itsessään, puhdistanut persoonallisuuttaan, tulee hänelle varsinainen toiminnan aika siinä elämäntehtä-

vässä jota varten häntä on, sanokaamme, Mestari opastanut puhdistuksen aikana.

Silloin esiintyy enkeli, joka on ihminen itse Ylemmässä Minässään ynnä Mestari ja hyvät voimat hänen tukenaan, sitomaan saatanaa. Ihminen on alempien voimiensa kanssa, ja samalla tietysti Mustien Veljien kanssa, oitellessaan saavuttanut siksi kerraksi riittävän opin. Nyt se on sidottava luonteen pohjalle, "jottei hän enää eksyittäisi kansoja", jottei olisi aina häiritsemässä ihmistä hänen työssään.

Tämä väliaikainen rauha on välttämätön, jotta ihminen saisi rauhassa suorittaa seuraavissa säkeissä kuvatun työn.

Tuhannen rauhan vuotta.

Kun ihmisen alempi puoli on taistelussa osittain voitettu ja lopuksi sidottu, alkaa ihmiselle rauhallisempi kausi. Tätä samaa tarkotettanee "Valoa Tielle"-kirjassa, jossa puhutaan taistelun jälkeen seuraavasta rauhasta, joka voi kestää tuhannen vuotta tai lyhyen hetken.

Tämä rauha ei ole toimettomuutta. Ei, mutta toiminta on nyt toisenlaista. Edelläkäyneessä taistelussa se oli sisäisten voimien myllerrystä, jossa alemmat ja ylemmät taistelivat vallasta. Nyt ovat alemmat ajaksi sidotut, jotta ylemmät pääsisivät varsinaiseen luovaan työhön.

Juuri tällaista ihmisessä heränneiden hyvien voimien, kykyjen ja ominaisuuksien rakentavaan toimin-

taan ryhtymistä tarkoittanee kuvaus: ”Ja minä näin valtaistuimia, ja he istuutuivat niille, ja heille annettiin tuomiovalta; ja minä näin niiden sielut, jotka olivat mestatut Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, ja niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eikä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa eikä käteensä; ja he virkosivat eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhannen vuotta.”

Nämä ”valtaistuimet” ovat Ylemmän Minän perusvoimat. Eloon virkoavat sielut ovat ihmisen hyvä karma, hyvät ominaisuudet ja kyvyt, mitkä ovat kehittyneet nykyisessä ja menneissä ruumistuksissa tehdyissä sankarillisissa töissä, jaloissa ponnistuksissa ja uhrautumisissa totuuden ja ihmisyyden, kehityksen hyväksi.

Kaikki nämä herätetyt hyvät voimat asettuvat nyt ihmisen toimivan, valtaistuimella istuvan Ylemmän Minän palvelukseen ”Kristuksen kanssa tuhannen vuotta”.

Kristuksen kanssa tuhannen vuotta on samaa kuin toimia rakastavassa Kristushengessä Isän poikana jonkun määrätyn ajan, sen ajan minkä ihminen oli alemman minänsä puhdistamisella hankkinut. Sillä muistakaamme, että tuhat vuotta saattaa olla kuin yksi päivä ja yksi päivä kuin tuhat vuotta Herran edessä. Tässä ei ole kyseessä tavalliset vuosimäärät; pikemmin määrätty työ.

Tällä ajalla ”muut kuolleet eivät vironneet eloon”. Ihmisen huono karma, huonot tottumukset, tavat

ja taipumukset eivät tällä ulospäiseen toimintaan pyhitetyllä rauhan ajalla pääse esille, koska niiden hallitsija, lohikäärme on sidottu.

"Tämä on ensimmäinen ylösnousemus. Autuas ja pyhä on se, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa." Autuaita ja pyhiä ovat kaikki ne ihmisen kyvyt ja voimat mitkä herätetään hyvän palveluksessa. Autuas ja pyhä se ihminen, joka hyvien asioiden palveluksessa on tehnyt itsensä kelpolliseksi tällaiseen ensimmäiseen ylösnousemukseen. (Vertaa Paavalin lausetta: "Jos ehkä pääsen ylösnousemiseen kuolleista" Filipp. 3: 11.)

"Niihin ei toisella kuolemalla ole valtaa." Mitä toinen kuolema tässä yhteydessä merkitsee, selviää jos muistamme mitä puhuttiin "Kolme enkeliä" nimisessä luvussa niistä, jotka "Herrassa kuolevat". Toimivaa tietä kulkemalla ei ihminen voi samalla antautua toiseen kuolemaan, jättäytyä toimettomuuteensa. Sillä "he tulevat olemaan Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsemaan hänen kanssaan ne tuhat vuotta".

Ensimmäinen kuolema on se, kun ihminen elää alemman minän itsekästä elämää. Tästä ensimmäisestä kuolemasta ihmisen pelasti se, että hänessä heräsi Ylempi Minä. Toinen kuolema oli se, että hän kuoleman voitettuaan jäisi toimettomuuden kuolemaan. Tällaiseen kuolemaan ei ihminen tarvitse rauhan-ajakseen heittäytyä, koska hänellä on positiivisessa toiminnassa ylösnousseita kykyjä, joilla palvelee maailmaa, palvelee Jumalaa ja Kristusta hänen "pienimmissä veljissään".

Saatana päästetään vankeudestaan.

Säkeissä 7—10 kuvataan saatanan uudelleen irralleen päästämistä. Sanotaan: ”Ja kun ne tuhannen vuotta ovat umpeen kuluneet, päästetään saatana vankeudestaan.”

Miksi saatana taas pitää päästää irralleen?

Kun ihminen on tehnyt määrätyn palvelustyön Pyhien asiassa, oppinut käyttämään edellisessä taistelussa vapautettuja voimiaan, joutuu hänen oma kelpoisuutensa, oma pyhyytensä ja lujautensa taas koetukselle. Hänelle tulee, jos niin sanoisimme, uusi sinetin avaamisen aika. Ihminen ei saavuta lopullista voittoa persoonallisuudestaan sitä vangitsemalla. Ajaksi se kyllä sidotaan, jotta ihminen saisi rauhassa käyttää hyviä kykyjään ja voimiaan maailman palveluksessa, mutta sitten tulee koettelemusten ja vaikeuksien aika, jossa kysytään voiko hän itse seisoa vaikeuksissa vahvana, lankeematta, voiko itse yhä kulkea niiden edellä ja keralla joille on oppaana ollut. Sitä varten alemmat voimat taas päästetään irralleen, jotta syntyvässä taistelussa alempi minä nousisi asteen puhtaudessa ja voimassa, jotta ihminen varttuisi näissä taisteluissa saavutettavilla tiedoilla ja kokemuksilla.

Tämä saatanan vuorottainen sitominen ja vapauttaminen tulee paremmin ymmärretyksi ajatellessamme jotakin vastaavaa toimenpidettä yhteiskunnassa, Ajatellaanpa väkijuoma-kieltolakia. Se himon pimeä voima mikä väkijuomien avulla hallitsee ja tuhoo ihmiskuntaa, se sidotaan kieltolain avulla. Raittius

on silloin pakollista. Kuitenkin sillä voi olla oma arvonsa, koska sen aikana ihmiset voivat saavuttaa ruumiillisen ja sielullisen terveyden, voivat ihanteellisemmissä harrastuksissa kehittää hyviä voimiaan ja kykyjään.

Kun sitten ajan kuluttua kieltolaki joutuu pois, silloin on väkijuomapaholainen taas päästetty irralleen. Ja silloin kysytään onko kansa kieltolain aikana niin lujittunut luonteeltaan, että se väkijuomatulvan vallitessakin osaa pysyä raittiina.

Samalla tavalla kaikki kieltävät ja suojelevat lait ovat saatanan sitomista, ihmisessä olevan lohikäärmeen sitomista, jottei ihmiskunta tuon ankaran opettajansa kourissa aivan uupuisi. Mutta ihmiskunnan kehityksen päämääränä on tietysti oleva se, että he kaikkien viettelysten keskelläkin kykenevät kulkemaan horjumatta tietään. Kaikki suojelevat ja kieltävät lait ovat vain tilapäisiä lievennyksiä, läksyjen tinkimisiä. Täydellistynyt ihminen ei sellaisia lakeja tarvitse, kokemuksien tulos on hänen sisäisenä lakinaan.

Näinollen voimmekin sanoa, että niin hirmuinen kuin lohikäärmeen voima onkin, ja niin paljon kuin se tuottaakin ihmiselle kärsimystä, on se sittenkin arvokas ja aivan välttämätön opettaja omalla ajallaan. Sentähden, periaatteellisesti katsottuna, sitä ei koskaan pitäisi sitoa. Se vaan hidastuttaa kehitystä. Jos ajattelisimme sellaista tilannetta missä himo ei millään tavalla pääsisi vaikuttamaan, nukkuisi alkeellinen ihmiskunta toimettomuuteen. Ja jos sitä suh-

teellisestikin liian kauaksi koettaisi sitoa, jäisivät kehittyvät ihmiset heikoiksi, siveellisiksi siipiriikoiksi. Jos himon valta sitävästoin saa riehua, vetää se ihmisen luonteen heikkoudet esille ja hänen on pakko kulkea mukana, kehittyä ja vahvistua. Senthden voivatkin henkisesti taistelevat sielut kokeuksenaan todistaa, että jos ihminen tahtoo kolkuttaa kaidan tien polkujen oville, on ensimmäinen seuraus, että kaikki uinuva paha hänessä herää. Silloin kysytään onko hänessä riittävästi lujutta kulkea taakkoineen horjumatta eteenpäin.

Ilmestyskirja jatkaa kuvaustaan irtipäästettyjen alempien voimien toiminnasta: ”Ja hän lähtee eksyttämään maan neljällä kulmalla olevia kansoja, Goo-gia ja Maagoogia, kootakseen heidät sotaan, ja niiden luku on kuin meren hiekka.”

Tässä puhkee ja pääsee valloilleen ihmisen huono karma, huonot tottumukset, tavat ja taipumukset, alemman nelinäisyyden ominaisuudet, joiden luku tässä sanotaan olevan kuin meren hiekka. Tämä ei ilmaise vain niiden paljoutta vaan myös niiden laatua, jotka tahtoisivat painaa ihmisen alas himojen meren pohjaan, niinkuin meren hiekka tietysti on meren pohjassa. — Kaikki kätköissä piillyt huono tulee elähytettynä pinnalle ihmisessä, eli niinkuin Ilmestyskirja sanoo: ”Ja he nousivat ja kulkivat yli koko maan pinnan.”

Samalla ne ”piirittivät pyhien leirin ja rakastetun kaupungin”. Silloin kaikki ihmisessä oleva hyvä tulee pahan piirittämäksi, jolloin todella kysytään,

onko luonteen hyvien ominaisuuksien lujuus sellainen, että se kestää valloilleen päästettyjen huonojen voimien ja taipumusten rynnistyksen.

Jos ihmisen hyvät ominaisuudet, hyvä karma, "ansiotyöt", niinkuin Pekka Ervast sanoo "Kalevalan Avaimessa", jos ne ovat riittävän suuret, voitavat ne nuo vastustavat ja piirittävät voimat. Nämä ovat ne taivaalliset tulet joista Ilmestyskirja sanoo: "Mutta taivaasta putosi tulta, ja se kulutti heidät."

"Ja perkele, joka eksytti heidät, heitettiin tuli- ja tulikivijärveen, jossa myös peto ja väärä profeetta ovat, ja heitä vaivataan yöt päivät iankaikkisesti."

Edellisessä luvussa puhuttiin jo mitä merkitsi pedon ja väärän profeetan heittäminen tulijärveen, joten tässä ei tarvitse muuta kuin lisätä, että ihmisen persoonallisuus tulee tässä yhä syvempiä perustuksiaan myöden heitetyksi samaiseen elämän tulijärveen, tulee yhä täydellisemmin voitetuksi ja liitetyksi Ylempään Minään, joka nyt yhteisin voimin toimii siinä elävän elämän rakkauden tulijärvässä, missä ihmisen kyvyt ja voimat tulikivenä uhrataan.

Kuolleiden herääminen ja tuomio.

Irti päästetyn saatanan kanssa taisteltuaan, taistelun tuskissa persoonalliset ominaisuutensa puhdistettuaan, on ihmisen kehityksessä tapahtunut nopea nousu, jolloin ovat entiset vallat ja arvot häipyneet.

Tätä kuvaa Ilmestyskirja: ”Ja minä näin suuren, valkoisen valtaistuimen ja sillä istujan, jonka kasvoja maa ja taivas pakenivat, eikä niillä ollut sijaa missään.”

Ja edelleen: ”Ja minä näin kuolleet, suuret ja pienet, seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjoja avattiin; ja avattiin toinen kirja, joka on elämän kirja; ja kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjetettu, heidän tekojensa mukaan.”

Tässä puhutaan kuolleiden seisomisesta valtaistuimen edessä ja kahdenlaisten kirjojen avaamisesta, joiden perusteella kuolleet tuomitaan heidän tekojensa mukaan.

Mitäpä nämä kuolleet tässä muuta olisivat, kuin ihmisen edelliset ruumistuselämät, niissä tehtyjen tekojen karmalliset seuraukset, pahat ja hyvät, joista edelliset ovat kirjetetut kirjoihin, joiden nimeä Ilmestyskirja ei mainitse, jälkimäiset taas elämän kirjaan.

Varhaisemmalla kehityskaudellaan ihminen oli luullut voivansa jättää unohduksen kuolemaan kaiken tekemänsä pahan ja vääryyden. Mutta ne menivätkin kaikki hänen kirjaansa, vaikka nimettömään. Ja nyt, kun hänessä on herännyt korkeampi näkökyky ja suurempi siveellinen vastuunalaisuuden tunto, nousevat kaikki menneiden tekojen karmalliset seuraukset hänen eteensä, hänen Ylemmän Minänsä valtaistuimen eteen. Eli niinkuin jatkuu: ”Ja meri antoi ne kuolleet, jotka siinä olivat, ja Kuolema

ja Tuonela antoivat ne kuolleet, jotka niissä olivat, ja ne tuomittiin kukin tekojensa mukaan”, s.o. pahat tuomittiin kärsimyksissä voitettaviksi, hyvät käytettäviksi.

Ihmisen tuomio on hänessä itsessään. Hänen menneisyytensä esiintyy nykyisyydessä hänen syyttäjänään ja puoltajanaan, ja elämän järkkymätön laki on hänen tuomarinsa. Kaikki häpeätä, kuolemaa ja pahaa aiheuttaneet teot, tunteet ja ajatukset ovat merkityt nimettömään kirjaan, josta ne nousevat syyttäjänä. Kaikki oikeat, onnea ja elämää tuottaneet tunteet, teot ja ajatukset, ovat menneet elämän kirjaan, ja nousevat luojaansa puolustamaan. Vaakan kallistuminen puoleen tai toiseen määrää ihmisen kohtalon.

Ihminen joutuu ylöspäisen kehityksensä kuluessa kokemaan: ”Ei ole sitä salattua, mikä ei tule ilmi, eikä sitä kätkeytyä, mikä ei tule tunnetuksi ja joudu päivän valoon” Luuk. 8: 17, eli niinkuin jossakin sanotaan: Vaikka minä vuoteeni tuonelaan pystytäisin, niin sinä Herra, sielläkin olet. Ihminen ei millään verukkeella, ihmeellä tai seremonialla voi kohtaloansa paeta eikä tehtyä tekemättömäksi saada. Ainoa keino on turvata lakiin, ja päättävällä, lain kanssa sopusointuisella, uhrautuvalla toiminnalla nousta kohtalonsa yläpuolelle. Sillä muistakaamme, kuinka ihmisellä on kaksi kirjaa, nimetön kirja ja elämän kirja. Kaikki täytyy tulla työllä ja toiminnalla siirretyksi elämän kirjaan.

”Ja Kuolema ja Tuonela heitettiin tulijärveen.

Tämä on toinen kuolema, tulijärvi. Ja jota ei ollut elämänskirjaan kirjutettu, hänet heitettiin tulijärveen.”

Miksi itse Kuolema ja Tuonela heitetään tulijärveen? Siksi, ettei ihminen niistä vapaudu muuten kuin polttamalla niiden vallan luopumisen, uhrautumisen ja toiminnan tulijärvessä.

Mutta miksi tätä tulijärveä tässä sanotaan toiseksi kuolemaksi? Monipuolinen ja syvälinen on toisen kuoleman käsite, ja mitä kaikkea se itseensä kätkeekin, on sillä tässä määrätynpi merkitys, koska sitä on määräämässä sana ”tulijärvi”.

Jos ensimmäisenä kuolemana pidämme, Paavalin tavalla, ihmisen kuolemista, kieltäytymistä synnille ja häpeälle, oppiakseen elämään Jumalalle, silloin toinen kuolema jatkona edelliselle on se, että ihminen kuolee toimettomuudelle, että hän vapaaehtoisesti heittää itsensä yhä syvempiä perustuksiaan myöden toimivan elämän tulijärveen maailman ja ihmisten kehityksen tähden.

Tämä on toinen kuolema, tulijärvi. Ja tämä tulijärvi, tämä kärsimyksissä ja toiminnassa kehittyvä elämä, tämä tulee olemaan siihen asti kuin kaikki tulevat siirretyiksi nimettömästä kirjasta elämän kirjaan. Sillä kaikki ”jota ei ollut elämän kirjaan kirjutettu, hänet heitettiin tulijärveen”.

16 LUKU.

UUSI JERUSALEM.

Ilmestyskirjan 21 luvussa puhutaan uudesta taivaasta ja uudesta maasta ja uudesta Jerusalemistä. Koetamme tutkia kumpaakin erikseen.

Uusi taivas ja uusi maa.

”Ja minä näin uuden taivaan ja uuden maan; sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa ovat kadonneet, ja merta ei ole enää.”

Mitkä ovat nuo uudet taivaat ja maat? Ei suinkaan mitään ulkokohtaisia taivaita ja maita, joista niin paljon arvellaan sinne ja tänne. Tämä taivas ja maa ovat ihmisessä itsessään. Ihminen on minä-tajuntana jollakin kohdalla prinssiippiensä keskellä. Ajatellaan hänen olevan etupäässä tunne-ihmisen. Silloin hänen taivaansa muodostavat kaikki hänen tajuntansa yläpuolella olevat prinssiipit, jotka kaikki kajastavat hänelle ylhäältäpäin, saaden hänet haaveilemaan ja ikävöimään jostakin ylemmästä, joistakin suuremmista totuuksista ja ihanteista kuin ne, mitkä ovat tavanomaisia hänen päivätajunnalleen. Kaikki ylemmät prinssiipit ovat hänelle yhtenä taivaan sinenä, eikä hän kykene niitä toisistansa erottamaan, ja hän aistitsee kaikki niiden vaikutukset tunneluontonsa värittämänä.

Maan muodostavat silloin etupäässä fyysillinen maailma hänessä ja hänen ympärillään. Se on jo jossain määrin jäänyt hänen tajuntansa alapuolelle, kyeten jonkun verran erottamaan sen itsestään ja arvostelemaan sitä.

Ajatellaan hänen olemuksessaan sitten repeävän ne verhot jotka erottavat hänet älymaailmasta. Silloin hän tajuntana nousee manakseen, älyprinsiippiin. Ja samalla hänen taivaansa on muuttunut. Ylemmät prinssiipit pääsevät vähän selvemmin vaikuttamaan hänen aistitsevalle tajunnalleen, koska yhtä väliverhoa on ohennettu. Mutta ne eivät sittenkään vaikuta välittömästi, koska älyprinsiippi välittää ja tietysti värittää niiden vaikutuksen tajunnalle. Hänen taivaansa, hänen haaveensa ja unelmansa, ovat silloin enemmän älynomaisia.

Maa on myös saanut toisen luonteen ja värityksen. Hänen tajuntansa alapuolella ovat silloin entiset ja niiden lisäksi tunne prinssiippi. Hän on älyävä olento ja kykenee jonkun verran hallitsemaan ja ohjaamaan tunnettaan.

Sama taivaan ja maan uudistuminen jatkuu mikäli ihmisessä herää korkeampia prinssiippejä. Niinpä buddhisen prinssiipin, veljesrakkauden, herätessä, sen jossain määrin tullessa tajunnan tyyssijaksi, silloin äly jää tajunnan alapuolelle, alistuen palvelemaan ihmisessä herännettä Kristusta. Tämä on sitä mistä Paavali sanoo: "Me hajotamme maahan järjen päätelemät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan, ja vangitsemme jokaisen

ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle" (2 Korint. 10: 5), joka on tavallisessa uskonnollisuudessa niin perin hullusti tulkittu, että Paavali muka kieltäisi käyttämästä järkeä henkisissä asioissa! Paavalin opin henki on tietysti se, että ihmisen pitää riipaista älynsä pois itsekkäistä suunnitelmista ja käyttämään sitä niin, että siinä toteutuu Kristushenki, veljesrakkaus.

Tällaisen tajunnallisen Kristuksen "ylösnousemisen" jälkeen ovat ihmiselle taas avautuneet uudet taivaat ja maat. Hänen taivaansa ei ole enää pelkän alemman tunteen ja älyn värittävä; siellä vaikuttaa ja värittää yhteisyyden tunne, veljesrakkaus.

Tämä nousu itsestään aivan kuin uudelleen rakentaa hänen olemuksensa. Ja kun tahtokin vielä on herännyt ja tullut tasapainoiseksi määrääjäksi jumallaisessa kolmiossa, ihmisen omassa olemuksessa, silloin voitaisi hänestä sanoa:

Uusi Jerusalem.

Tämän uuden tietoisuuden ihmisessä herättyä ja kotiuduttua, on niinkuin uusi kaupunki laskeutuisi taivaasta. Eli niinkuin Ilmestyskirja sanoo: "Ja pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, minä näin laskeutuvan alas taivaasta Jumalan tyköä, valmistettuna niinkuin miehelleen kaunistettu morsian." Ja vielä: "Tule tänne, minä näytän sinulle morsiamen, Karitsan vaimon. Ja hän vei minut hengessä

suurelle ja korkealle vuorelle ja näytti minulle pyhän kaupungin Jerusalemin, joka laskeutui alas taivaasta Jumalan tyköä.”

Tässä yhdistetään morsian, Karitsan vaimo, ja pyhä kaupunki. Se kaupunki, se morsian, josta ihminen on haaveillut, on nyt kotiutunut hänessä, hänen tajuntansa kohoutumisen kautta. Se on ollut Jumalan tykönä taivaassa ikäänkuin häntä varten tallennettuna. Ihminen ei saa sitä sieltä ennen aikojaan käytettäväkseen, ettei hän sitä rähjäisi.

Tällaisessa ihmisessä, tällaisessa Jumalan pojassa, jollaiseksi me ennen maailman alkua olemme määrättyt tulemaan, on Jumala tullut aivankuin ihmisen muotoon, tai ihminen on tullut Jumalan majaksi, eli Ilmestyskirjan sanoilla: ”Katso Jumalan maja ihmisten keskellä! Ja hän on asuva heidän keskellään, ja he ovat hänen kansansa, ja Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa.”

Ja valtaistuimella istuja sanoi: ”Katso uudeksi minä teen kaikki.”

Ihminen on sisäisesti nähnyt uuden korkeamman ihanteen ja hän uudistuu koko olemuksensa sopu-sointuun sen kanssa. Korkeampi sisäinen tietoisuus kirjottaa toimivalle tajunnalle uuden säännön, jonka ihminen omaksuu elämänsä sisällöksi. Ihminen sanoo sisässään ulkotajunnalleen: ”Kirjota, sillä nämä sanat ovat varmat ja todet.” Ja ihminen kirjottaa ne toimivalla elämällään. Ja mikäli niin tapahtuu, sikäli: ”se on tapahtunut”. ”Minä olen A ja O, alku ja loppu. Minä annan janoavalle lahjaksi elämän

veden lähteestä.” Siinä juuri on hänen elämänsä sisältö, hänen uusi elämänymmärryksensä, jotta hän omaksuu uhrautuvan toiminnan hänen elämänsä pohjaksi, josta elämää virtaa janooville.

Ja ”joka voittaa, on tämän perivä, ja minä olen oleva hänen Jumalansa, ja hän on oleva minun poikani. Mutta pelkurien ja epäuskoisten ja ilkimysten ja murhaajien ja huorintekijäin ja velhojen ja epäjumalanpalvelijain ja kaikkien valehtelijain osa on oleva siinä järvestä, joka tulta ja tulikiveä palaa; tämä on toinen kuolema.”

Tämän puheen ihminen sanelee ensiksi omalle itselleen, alemmalle minälleen. Ainoastaan mikäli hänen persoonalliset kykynsä ja taipumuksensa alistuvat häntä palvelemaan tässä uutta luovassa elämänymmärryksessä, sikäli hän ne tunnustaa pojikseen. Mutta kaiken tämän kanssa sointumattoman, niinkuin pelkuruuden, toimettomuuden, j.n.e., täytyy elämän tulijärvestä palaa sopusointuun hänen omaksumiensa ihanteiden kanssa.

Mutta vaikkakin tämä saarna etupäässä on puhuttu ihmiselle itselleen, kaikuu se kuitenkin hänen kauttaan elävänä saarnana maailmalle. Hänestä tulee, ja hänen täytyy olla, jumalallisen lain elävä tulkki, joka olemuksellaan ilmentää sen lain, että niin kauan kuin ihminen on pelkuri, epäuskoinen, j.n.e., kohtaa häntä ei vain ruumiin kuolema, vaan kaikkien noiden sielullisten kykyjen — ja sieluhan muodostuu kyvyistä, ominaisuuksista ja taipumuksista — kuolema. On niinkuin jumalallinen mahti

puhuisi hänen kauttaan: ”Joka voittaa, on tämän perivä” on perivä saman aseman minun valtakunnassani minkä tämä minun poikani on perinyt, ja minä olen tunnustava hänetkin pojakseni. Sillä ihmisenhän tietysti voi nousta ylempään maailmaan vain mikäli hän omaksuu ylemmän maailman elämän.

Kaupungin muurit, portit, perustukset.

Tätä uutta kaupunkia, uutta elämänuskoa, miksei myös uutta ihmistä, kuvataan laajasti monilla kuvilla, mitoilla ja nimillä: ”Ja siinä oli Jumalan kirkkaus; sen hohto oli kaikkein kalleimman kiven kaltainen, niinkuin kristallinkirkas jaspiskivi; siinä oli suuri ja korkea muuri, jossa oli kaksitoista porttia ja porteilla kaksitoista enkeliä, ja niihin oli kirjoitettu nimiä, ja ne ovat Israelin lasten kahdentoista sukukunnan nimet; idässä kolme porttia ja pohjoisessa kolme porttia ja etelässä kolme porttia ja lännessä kolme porttia. Ja kaupungin muurilla oli kaksitoista perustusta, ja niissä Karitsan kahdentoista apostolin nimet.”

Kaikki tämä kaksitoistakertaisuus muistuttaa Zodiakin eli eläinradan kahtatoista merkkiä, sekä niiden vastaavaisuutta ihmisessä, niinkuin niistä puhutaan esim. kirjassa ”Astrologian järjellinen perusta”.

Täydellisessä ihmisessä, Mestarissa, sanotaan näiden kahdentoista tulen eli valon palavan täydessä

voimassaan ja ihanuudessaan, jotavastoin ne alkeellisessa ihmisessä olisivat vain uinuvina mahdollisuuksina. Ja näiden pyhien tulien sytyttämiseen sisältyy ihmisen pitkä kehitys.

Juuri tällä kehityksen pohjalla ymmärrämme miksi kaupungin porteissa enkeleineen on Israelin lasten 12 sukukunnan nimet, ja miksi perustuksissa taas on Karitsan 12 apostolin nimet.

Ihmisessä itsessä ovat nuo 12 voimaa. Mutta niinkuin sanottu, ne ovat alussa vain mahdollisuuksina. Vasta noiden kolmen isän, Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kautta ja välityksellä ne syntyvät ja esiintyvät.

Olisimmekohan liian rohkeita sanoessamme noiden kolmen patriarkan eräässä merkityksessä edustavan ihmisen Ylemmän Minän kolmea enkeliä. Vasta kun nämä kolme enkeliä ovat esiintyneet, niinkuin niistä puhuttiin luvussa "Kolme enkeliä", voimme ajatella näiden pyhien tulien syttyvän alkutuleensa, vähitellen, niinkuin Jaakobille syntyi 12 poikaa. Ja kun nämä pojat ovat kasvaneet kansaksi, silloin esiintyy Mooses, alkaen heitä johdattaa Kaanaan maalle.

Mikä on Mooses? Hän on "Jumalan mies", on ihmisessä syntynyt totuus, ylempi Järki, "Uskollinen ja Totinen".

Tässä totuuden Pyhän Hengen, tässä Mooseksen koulussa ihminen puhdistuu, saavuttaa pyhyiden, hurskauden ja rehellisyyden. Silloin syntyy sielussa uusi voima, Rakkaus, Kristus, joka taas alkaa johdattaa noita 12 ihmisen voimaa. Nyt niitä nimitetään

Karitsan apostoleiksi, jotka harjottelevat Karitsan oppilaina. Alussa ne ovat hyvin arkoja, heikkoja, jopa suorastaan petteireitakin. Ainoastaan kolme korkeampaa, Pietari, Jaakob ja Johannes (ehkäpä juuri nuo kolme ylintä enkeliä) ovat vähän rohkeampia ja uskollisempia. Toisista ei juuri paljoa puhuta.

Kokonainen ihminen on tällä tavalla jaettu 12 säteeseen, koska hän siinäkin suhteessa on pienois-kuva maailmasta. Ja kehityksen kuluessa yhä useammat niistä tulevat ”valituiksi ja uskollisiksi”.

Nyt ymmärrämme miksi tässä ihmisen kaupungin muurissa on 12 porttia enkeleineen ja niissä Israelin lasten nimet. (Jaakob muuttui Israeliksi vasta painiskeltuaan Jumalan kanssa, löydettyään toimivan Jumalan itsessään.) Nuo porteilla olevat enkelit ovat ihmisen sisäiset voimat. Ja näissä porteissa on Israelin lasten nimet, koska ihminen on itseensä sulattanut sen tiedon, taidon ja viisauden, mikä sisältyy ”vanhan liiton” kouluun.

Muurin perustuksessa taas on Karitsan 12 apostolin nimet. Kaiken elämän perustuksena on rakkaus, koska vain uhraus voi elämää synnyttää. Ei ihminen vanhan liiton koulussakaan voisi käydä, ellei hänessä syvällä piilisi rakkaus totuuteen ja ylempään elämään. Ainoastaan mikäli hän rakastaa totuutta, järjestystä ja rehellisyyttä, sikäli hän jaksaa seurata israelilaisuutta, jaksaa kulkea puhdistuksen erämailla tiellä. Vasta sitten alkaa varsinainen Kristus-elämä, uhrautuva rakkaus-elämä, joka vasta, voimme

arvella, vähitellen sytyttää nuo sisäiset tulet varsinisemmin palamaan, valaisemaan ja lämmittämään. Vasta täydellisessä ihmisessä tämä israelilaisuus ja Karitsan 12 apostolia muodostavat ehjän, sopusointuisen kokonaisuuden.

Ehkä vielä tässä yhteydessä saisimme viitata noihin kahteenkymmeneenneljään vanhimpaan, jotka istuvat valtaistuimillaan, palvellen ja kumartaen valtaistuimella istujaa ja Karitsaa. Eiköhän ne yhdessä merkityksessä ole juuri nämä ihmisen sisäiset voimat.

Kaupungin ja muurin mitat.

”Ja sillä, joka puhui kanssani, oli mittasauvana kultainen ruoko, mitatakseen kaupungin ja sen portit ja sen muurin. Ja kaupunki oli neliskulmainen, ja sen pituus oli yhtä suuri kuin sen leveys. Ja hän mittasi sillä ruovolla kaupungin kahdeksitoistatuhanneksi vakomitaksi. Sen pituus ja leveys ja korkeus olivat yhtä suuret.”

Voisiko olla maan päällä sellaista kaupunkia jonka korkeus olisi yhtä suuri kuin pituus ja leveys? Joku yksityinen rakennus voisi olla, mutta tuskin kokonainen kaupunki, ei ainakaan niin suuri kaupunki, jonka mitta, jonka korkeus olisi 12,000 vakkomitaa (2304 kilometriä)!

No, ei tässä semmoisista puhutakaan. Se ”neliskulmainen” kaupunki on ihmisen nelinäisyys. Ja miksi tuon kaupungin mitta on juuri 12,000? Koet-

takaamme taas etsiä tekijät ja juuret, niinkuin teimme 666 tarkkaillessamme.

Tässä on helppo löytää perusluku 12, koska se juuri ilmaisee ihmisen 12 voimakeskusta, niinkuin edellä esitettiin. Mutta tämä 12 saadaan näkyville vielä toistakin tietä. Äsken luimme: "Idässä kolme porttia ja pohjoisessa kolme porttia ja etelässä kolme porttia ja lännessä kolme porttia."

Miksi näitä portteja luetellaan näin neljällä taholla, kolme kullakin, niin että ikäänkuin kertomalla neljä kolmella saamme tuloksena 12? Siksi, voimme sanoa, että nämä 4 ja 3 ovat sellaisia pyhiä lukuja jotka ilmenevät kaikkialla luonnossa ja ihmisessä. (Niiden sovitelmia voi halukas silmäillä äskenmainitusta kirjasta, "Astrologian järjellinen perusta").

Jos ihmisen nelinäisyys kerrotaan kolminaisuudella, saamme tuloksena 12. Ja vaikka siis ihmisen periaatteiden luku onkin 7, niin alemmat ja ylemmät keskenänsä kerrottuna antavat tulokseksi 12, niinkuin täydellistyneessä ihmisessä ilmenee 12 puolina sädehtivää tulta.

Ja mistä tulevat tämän 12 perään kolme ympyrää, nollaa, jotka tekevät luvun 12,000:ksi? Eiköhän siitä, että täydellinen ihminen liikkuu itsetietoisena kolmella ylemmällä tasolla, manasisella, buddhisella ja aatmisella. Jokaisen tason voimat lisäävät hänen lukuaan yhdellä ympyrällä, ja niin muodostuu luvusta 12 luku 12,000.

Lisäksi vielä "hän mittasi sen muurin sadaksi

neljäksikymmeneksineljäksi kyynäräksi, ihmismitan mukaan, joka on enkelin mitta”.

Tästäkin taas selvästi huomaa, ettei mikään tavallinen kaupunki ole kyseessä, vaan kyseessä on täydellistynyt ihminen, joka asemassaan on noussut ihmiskehityksen yläpuolella olevaan enkelijärjestykseen. Sillä niinkuin alkeellisesta ihmisestä voitiin sanoa, että hänen lukunsa oli samalla pedon luku, samoin täydellistyneestä ihmisestä voidaan sanoa, että hänen mittansa on myös enkelin mitta. Siten ihmiskunta juuri edustaa sitä astetta elämän ylöspäisessä nousussa, joka sen kohottaa eläinkunta-asteelta enkelin asteelle.

Ja miksi tämän täydellistyneen ihmisen eli enkelin mitta on 144 kyynärää? Hänen muurinsa 12 portissa oli 12 Israelin lasten nimet, ja sen perustuksissa 12 Karitsan apostolin nimet. Jos nämä luvut, alajaotuksiansa tähden, taas kerrotaan keskenään saamme tuloksena 144. Ensimmäinen, israelilainen kehitys Johannes Kastajaan asti — Kastaja ymmärrettynä ihmisen kehityksen tilana — muodostaa ihmisellisen puolen, ja taas Karitsan uhrautuvan apostolisuuden aika enkelipuolen täydellistyneen ihmisen mitassa.

Jos näin saatuun lukuun lisäämme taas kolme ympyrää, vastaten kolmen ylemmän tason voimia, saamme luvun 144,000. Tästä saamme yhden avaimen ymmärtääksemme miksi ”Karitsa seisoi Siionin vuorella, ja hänen kanssaan sataneljäkymmentäneljä tuhatta, joiden otsaan oli kirjoitettu hänen nimensä ja hänen Isänsä nimi” Ilmest. 14: 1.

Siionin vuorella seisova Karitsa 144,000 merkitynsä kanssa on tässä yhdessä merkityksessä täydellistynyt jumal-ihminen, joka omassa olemuksessaan ilmentää suuria jumalallisia voimia.

Sitten luetellaan monia jalokiviä, joista kaupunki, sen muurit, portit ja perustukset ovat tehdyt. Niinpä muurin 12 perustusta mainitaan jonkun jalon, puhdistuneen ainemuodon nimellä: jaspis, safiri, kalkedoni, smaragdi, sardonyksi, sardioni, krysoliti, berylli, topasi, krysoprasi, hyakintti ja ametisti.

Nämä jalot aineet jollakin tavalla kuvaavat ihmisen jalokivinä loistavia pyhiä tulia, jotka viisautta ja rakkautta säteilevät.

Samoin ”ne kaksitoista porttia olivat kaksitoista helmeä; itsekukin portti oli yhdestä helmestä; ja kaupungin katu oli puhdasta kultaa, ikäänkuin läpikuultavaa lasia”.

Näin nähtävästi kuvataan sitä ehjää täydellisyyttä, minkä ihminen on saavuttanut totuutta seuraamalla, vapautumalla karman lain alaisuudesta. Karman pirstoava vaikutus on loppunut, kokonaisuus, ehjyys saavutettu.

Kaupungin kadut ovat puhdasta kultaa. Kaduilla kuljetaan. Ihmiselämä on myös kulkua, vaellusta. Täydellistyneen olennon elämän vaellus on puhdasta, tahratonta, niinkuin kulta, läpikuultavan kirkasta, niinkuin lasi.

Tässä kaupungissa ei ole temppeliä, koska ”Herra Jumala, kaikkivaltias, on sen temppeli ja Karitsa”.

Kun ihmisen tajunta on kohotettu Jumalaan, silloin koko olento on pyhitetty temppeliksi, joten ei tarvita muuta temppeliä. Ehkä tämä on vielä niinkin ymmärrettävä, että ulkoinen Mestari, jonka ääni on ollut ihmisen sisäisenä äänenä, on luovuttanut oppilaansa hänen oman sisäisen Mestarinsa, Jumalansa johtoon.

Samasta syystä ei tarvita "aurinkoa eikä kuuta", ei ulkoisia oppijärjestelmiä ja kaavakkeita henkistä elämää varten, koska sisäinen Jumala on herännyt ja ruvennut sisästäpäin valaisemaan; jolle ihminen on antautunut niinkuin Karitsa.

"Ja kansat tulevat vaeltamaan sen valossa, ja maan kuninkaat vievät sinne kunniansa."

Sisäisesti tämä merkitsee, että ihminen päivätietoisuudessaan vaelttaa sisäisen ihmisensä valossa sekä pyhittää ulkoiset voimat ja kyvyt ylemmälle elämälle. Ulkoisesti se taas on samaa kuin Jeesus sanoo opetuslapsilleen: "Te olette maailman valo."

"Eikä sen portteja suljeta päivällä, ja yötä ei siellä olekaan." Ihminen on tullut katkeamattomaan yhteyteen sisäisen elämän kanssa.

"Ja sinne viedään kansojen kunnia ja kalleudet." Kaikki mitä ihmisessä on kunniakasta, se siirtyy tähän uuteen tilaan. Mutta siihen ei "ole pääsevä mitään epäpyhää eikä ketään illettävyyden ja valheen harjottajaa, vaan ainoastaan ne, jotka ovat kirjoitetut Karitsan elämän kirjaan".

Kaikki nuo alemmat tottumukset, tavat ja taipumukset täytyvät olla hävinneet sen ihmisen toimi-

vasta tajunnasta, joka voi nousta tuohon korkeaan tilaan. Sillä täytyy ymmärtää, että tuo tila on todellinen tila, oleminen, jota kohti ei enää tarvita samoilla.

17 LUKU.

ELÄMÄN PUU JA TÄMÄN KIRJAN PROFETIAN SANAT.

Ilmestyskirjan viimeistä lukua voisimme tutkia aivan omalla tavallaan, 1:si ihmisen kehityksen kuvauksena, 2:si kuvauksena Valkoisesta Veljeskunnasta ja 3:si tämän kirjan profetian sanat.

Ihmisen voitto itsessään.

Tämän luvun kuvaus on oikeastaan jatkoa ja täydennystä edellisen luvun kuvaukseen. Siinä ihmistä kuvattiin täydellistyneenä olentona, esitettynä vertauskuvallisesti pyhänä kaupunkina, jonka mitat ja luvut ilmaisivat ihmisen täydellistyneiden voimien ja mittojen lukuja.

Elämän veden virta, joka ”kirkkaana kuin kristalli juoksi Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta”, voipi kuvata sitä viisauden, rakkauden ja voiman vuodatusta, mikä alituisena virtana vuotaa kaikkiallisesta Elämästä, Jumaluudesta, ilmenneen maailman ja kehittyvän elämän hyväksi.

”Keskellä sen katuja ja molemmin puolin jokea oli elämän puu, joka kasvoi kaksitoistakertaisen hedelmäsadon, antaen joka kuukausi hedelmänsä, ja puun lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi. Eikä mitään kirousta ole enää oleva. Ja Jumalan ja Karitsan valtaistuin on siellä oleva, ja hänen palvelijansa palvelevat häntä.”

Raamatun ensi lehdillä puhutaan jo elämän puusta, joka on keskellä paratiisia. Mutta sen yhteydessä oli myös ”hyvän ja pahan tiedon puu”, joka tuotti kuolemaa ja kirousta. Nyt tässä Raamatun viimeisessä kuvauksessa on vain elämän puu. Hyvän ja pahan tiedon puusta ei enää puhuta. Sanotaanpa vielä, ettei enää mitään kirousta ole.

Näiden kahden kuvauksen välille, Raamatun ensimmäisen ja viimeisen kuvauksen välille, sisältyy ihmisen pitkä kehitys. Jos paratiisikertomuksen elämän puuna pidämme ihmisen henkistä puolta, Ylempää Minää, silloin hyvän ja pahan tiedon puu edustaa kuolevaista puolta, alempaa minää. Ihmisen takeruessa alempaan minäänsä, jäädessä nauttimaan sen tarjoomista iloista ja nautinnoista, tuotti se aina kärsimystä ja kuolemaa. Mutta samalla tuo kärsimys opetti ihmistä tekemään erotuksen hyvän ja pahan välillä. Ja niin tuo puu, tuo alempi elämä, oli todellakin nimensä laatuinen, oli hyvän ja pahan tiedon puu, koska ihminen sen hedelmiä syömällä oppi erottamaan hyvän pahasta. Ja nyt ei tässä viimeisessä kuvauksessa ole enää tuota hyvän ja pahan tiedon puuta; se on yhtynyt elämän puuhun, alempi

minä on yhtynyt ylempään, ihminen on saavuttanut persoonallisen kuolemattomuuden; morsian on vihitty Karitsalle.

Tuollainen ihminen on todellinen elämän puu, joka on juurruttanut olemuksensa kaikkiallisen elämän virralle. Siitä se saa kasvunsa ja voimansa, ei itseään vaan kansoja varten. Hänen tehtävänsä on kypsyttää kaikkiallinen viisaus sellaisiksi hedelmiksi jotka sopivat eri kehitysasteilla oleville kansoille ja ihmisille. Hän antaa 12-kertaisen hedelmäsadon, kunakin kuukautena hedelmänsä, koska hänessä ovat eläinradan 12 merkin voimat saaneet elävän käyttövälineen, niinkuin edellisessä luvussa puhuttiin. Hän osaa kypsyttää hedelmiä ja ravita kaikilla kehitysasteilla olevia ihmisiä, mikä tahansa sisäinen voima heissä on kehittymäisillään, missä tahansa ”merkissä” he ovat syntyneet.

Näin on ihmisen olemus muuttunut. Paratiisi-aikana ja jälkeen hänen tehtävänsä oli vain syödä, vain kasvaa. Hän söi hyvän ja pahan tiedon puusta, ja siihen kylläännyttyään elämän puusta. Nyt hänestä on, sen pitkän israelilaisuus- ja apostolisuus-kehityksen suoritettuaan, josta edellisessä luvussa lyhyesti puhuttiin, on itsestä tullut se henkisen elämän puu, joka henkisellä tiedollaan, rakkaudellaan ja voimallaan ravitsee nuorempiaan, jonka ”lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi”.

Valkoinen Veljeskunta.

Edellisessä seurattuamme ihmisen kehitystä siksi, kunnes hänestä monien vaiheiden jälkeen tuli hedelmiä kantava elämän puu, on meidän nyt helppo siirtyä hänen mukanaan siihen valtakuntaan, jonka kansalaiseksi hän jo on tullut. Sitä valtakuntaa sanotaan Jumalan valtakunnaksi, taivaan valtakunnaksi ja Suureksi Valkoiseksi Veljeskunnaksi.

Tästä Veljeskunnasta olemme jo edellä puhuneet. Teosofisessa kirjallisuudessa saamme lukea kuinka se johtaa maapallomme kehitystä kaikkine järjestöineen. Tämä Ilmestyskirjan hedelmiä antava elämän puu voi myös kuvata tuon Pyhän Veljeskunnan viisautta. Sehän se antaa henkisen viisautensa hedelmät ihmiskunnan ja muiden elämänjärjestöjen kehittäväksi ravinnoksi.

Pyhä kaupunki edustaisi Veljeskunnan ulkoista järjestöä. Tämän kaupungin kansalaisiksi tulevat Mestarien opetuslapset, ne, jotka ovat "luopuneet kaikesta" ja antautuneet maailmaa palvelemaan. Sillä: "Autuaat ne, jotka pesevät vaatteensa, jotta heillä olisi oikeus elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin." Tuollaiset ihmiset tulevat oksiksi elämän puuhun, jotka uhrautuvalla työllään antavat hedelmät.

Tähän Veljeskuntaan ei tietenkään pääse mitään itsekästä; ei kukaan, joka pitää jonkun ainekappaleen omistamista elämänsä sisältönä. Siksi sanotaankin: "Ulkopuolella ovat koirat ja velhot ja huorintekijät ja murhaajat ja epäjumalanpalvelijat ja kaikki jotka

valhetta rakastavat ja tekevät.” — Ulkopuolella oleminen on elämistä tavallisessa elämässä, maailman elämässä, tietämättömänä taivaanvaltakunnan hyvistä voimista.

Ulkoisessa maailmassa tämä suuri elämän puu näkyy yhdellä tavalla ulkonaisina uskontoina. Jokainen suuri uskonto, jonka Veljeskunnan Mestari on perustanut, on suuri runko eli oksa tuossa puussa. Uskontojen kirkkokunnat, lahkot ja suunnat muodostavat yhä pienempiä oksia.

Jokaista tuollaista suurta uskontoa, suurta haaraa elämän puussa, johtaa joku Suuri Veli, Mestari. Hänen viisautensa on se elävä mehu, joka pitää oksaa elävänä. Niinpä sanotaan Mestari Jeesuksen johtavan kristinuskoa. Hän on tämän uskonnon a ja o, alkua ja loppu. Sentähden, koska tämä kuvaus on kristittyjen pyhässä kirjassa, esiintyy Jeesus tässä kuvauksessa johtajana, lähettäen enkelinsä todistamaan näitä seurakunnissa.

Kun taas tulee uskonnon uudistamisen aika, silloin voidaan käyttää uuden sivistyksen pohjaksi kaikkea sitä työtä mitä entisessä uskonnossa on tehty. Mikäli ihmiset ovat lisänneet henkistä pääomaansa, sikäli he voivat olla mukana uuden sivistyskauden luomis- ja rakennustyössä. Siksi tässä sanotaan: ”Katso, minä tulen pian, ja palkkani on minulla mukamani, antaakseni kullekin hänen tekojensa mukaan.” Tämä palkka on siinä vastuunalaisemmassa työssä, jota ihminen joutuu suorittamaan seuraavassa uskonnossa, jos hän on ollut uskollinen entisessä.

Sitten on tässä hyvin omituinen säkeistö: "Vääräydentekijä tehköön edelleen vääryyttä, ja joka on saastainen, saastukoon edelleen ja joka on vanhurskas, tehköön edelleen vanhurskautta, ja joka on pyhä, pyhittyköön edelleen."

Tämähan tuntuu niinkuin elämässä ei olisi muuta vaatimusta kuin toiminta, niinkuin elämällä olisi oikeus ajaa vain liikkeelle, menköön mihin suuntaan tahansa, hyvään tai pahaan. Yhdessä merkityksessä tietysti niin onkin. Jumalallinen voima ilmenee liikkeellepanevana lakina. Elämän lakien vaatimus on, että jokaisen täytyy toimia. Vapaus on siinä, että ihminen voi valita toimintatapansa. Ja elämän opetus on siinä, että jokainen saa niittää tekojensa mukaiset tulokset. Tämä on todella pohjimmainen opettaja, että jokainen saa lailliset hedelmät toiminnastaan. Sillä joutuessaan niittämään huonoa satoa, täytyy ihmisen oppia kylvämään parempaa siementä. Siten elämän opetus on vankkaa ja varmaa. Ja opettajan tehtävä onkin tärkeältä osalta juuri tuon syyn- ja seurauksen lain tunnetuksi tekeminen.

Kuitenkaan tämän säkeistön syvällinen sisältö ei rajotu tähän, vaan voidaan se ymmärtää toisellakin tavalla, niinkuin järempänä tulemme näkemään.

Edelleen luemme: "Minä, Jeesus, lähetin enkelini todistamaan näitä teille seurakunnissa. Minä olen Daavidin juurivesa ja jälkeläinen, se kirkas koin-tähti."

Tällä ensiksikin todennetaan, että Jeesus on kristillisten seurakuntien johtaja, hierofantti, ja että hä-

nellä on erityisiä lähettiläitä, enkeleitä, jotka sisäisessä, näkymättömässä maailmassa ovat kosketuksessa hänen viisautensa ja rakkautensa kanssa. Nämä ne ovat uudistusten ja henkisyyden todistajat ja tienraivaajat ulkonaisissa seurakunnissa.

Ja toiseksi, sanoessaan itseään Daavidin juurivesaksi, ilmaistaan sillä se kehityksen laki, että korkealle noussut olentokin on edellisissä elämissään kulkenut alkeellisempien koulujen läpi, joissa hän on omaksunut kaiken siinä saatavan viisauden, voidakseen leimahtaa siksi kirkkaaksi kointähdeksi, mikä näyttää tietä yhä korkeampaan elämään.

"Ja Henki ja morsian sanovat: "Tule!" ja joka kuulee, sanokoon: "Tule!" Ja joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon lahjaksi elämän vettä."

Niinkuin jokaisen ihmisen Ylempi Minä huutaa alemman minän päivätajunnalle: "Tule!", niin myös uskonnon sisäinen johtaja huutaa ulkoisille seurakunnille: "Tule!" Ja jokainen ken ulkoisessa seurakunnassa "kuulee", s.o. omaksuu sisäisen kutsun hänen on taas puolestansa sanottava: "Tule!" Ei ole oikein mennä yksin, täytyy samalla olla elävänä äänenä, "tule"-äänenä, perässään kulkeville. Sillä joka pyrkii jäseneksi taivaanvaltakuntaan, hän tulkoon ja ottakoon lahjaksi elämän vettä, jotta hänelläkin olisi jotakin lahjotettavaa.

Tämän kirjan profetian sanat.

Ilmestyskirjan lopussa on ikäänkuin uhkauksen tapainen todistus: "Minä todistan jokaiselle, joka

tämän kirjan profetian sanat kuulee: Jos joku panee niihin jotakin lisää, niin Jumala on paneva hänen päällensä ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan; ja jos joku ottaa pois jotakin tämän profetian kirjan sanoista, niin Jumala on ottava pois hänen osansa elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä kirjassa on kirjoitettu.”

Tämä on tavallisesti selitetty ja ymmärretty niin, että jos joku tästä painetusta Ilmestyskirjasta jotakin ottaa pois tai siihen jotakin lisää, hän on siitä saava mainitut rangaistukset. Vieläpä monet ovat pitäneet tämän uhkauksen ulottuvaksi kaikkiin niihin kirjoihin, joita aikojen kuluessa on yhdistetty siihen kokoelmaan, johon tämä Ilmestyskirja on viimeiseksi sijoitettu.

Tällainenkin tulkinta, jos se mikään tulkinta on, on kyllä paikallaan. Siten on tahdottu saada turvallisuutta ja varmuutta, jottei pyhiä kirjoituksia muuteltaisi.

Kuitenkin tässä piilee syvällisempiäkin totuuksia. Ei ole kyseessä vain kirjoitettu kääre tai painettu kirja, vaan voi olla kyseessä itse se alkuperäinen kuvien ja äänien kirja, näkemisen ja kuulemisen salainen kirja henkisessä maailmassa, josta Johannes sai nähdä ja kuulla, joita näkemiään ja kuulemiaan hän heikosti saattoi esittää kirjoitettujen sanojen avulla.

Puhutaanhan tästä profetian kirjasta jo samassa luvussa ennemminkin. Niinpä sanotaan: ”Autuas se, joka ottaa tämän kirjan ennustuksen sanoista vaarin.

Ja minä Johannes olen se, joka tämän kuulin ja näin.”

Johannes ei tätä kuullut ja nähnyt kirjetetusta tai painetusta kirjasta, koska ihmiskäsin kirjetettu Ilmestyskirja ei luonnollisestikaan silloin vielä ollut kirjetettu.

Tässä on kyseessä, niinkuin sanottu, se alkuperäinen kuvien ja näkyjen kirja, josta Johannes kuuli ja näki ja jonka yhteydessä jokainen ihminen syvimässä sielussaan on. Se kirja on kirjetettu vertauskuvilla, joita voi ja saattaa nähdä sellainen ihminen joka on henkisyyden salaisella, orjantappuraisella tiellä kulkenut siihen asti, että on jättänyt taakseen omassa sielussaan piilevät väliverhot, jotka estivät näkemästä. Ja ne Johanneksen kuulemat äänet ovat niitä ”hiljaisuudenääniä”, joita voi kuulla sielussaan kaiutettavan vastauksina ja opastuksina elämän vaikeuksissa tehtyihin kysymyksiin.

Kun joku ihminen ponnistuksillaan ja pyrkimyksillään tulee siihen kohtaan, että hän osaa henkisesti maailmassa nähdä ja kuulla, tuottaa se hänelle määrättyjä lakisiteisiä, elämässä noudatettavia velvollisuuksia. Tämä velvotus tulee kielteisellä tavalla esille siinä varoituksessa, jonka enkeli näkijälle antaa tämän heittäytyessä ilmottavaa enkeliä kumartamaan.

Henkisen maailman opettajat eivät näytä oppilailleen näkyjä, eivät lausu heille ääniä siksi, että näkijä ja kuuliija jäisi heidän jalkoihinsa, heidän kannettavakseen. Johannesta kehoitetaan: ”Kumarra

Jumalaa." Mitä on kumartaa Jumalaa? Se tulee esille seuraavista enkelin sanoista: "Älä lukitse tämän kirjan profetian sanoja."

Ihminen kumartaa Jumalaa pitämällä näkemänsä ja kuulemansa kirjan auki. Jokaisen, jolle ponnistustensa hedelmänä on suotu nähdä ja kuulla, on omalla tavallaan oltava näiden näkyjen ja äänien julistajana maailmassa. Hän ei saa näitä näkemiään ja kuulemiaan lukita itseensä, omaksi tiedokseen; hänen pitää niillä kumartaa Jumalaa, pitää kasva-neella tiedollaan ja voimallaan palvella jumalallista kehitystä.

Tässä valossa ymmärrämme taas uudella tavalla tuon kummallisen lauseen: "Vääryyden tekijä tehköön edelleen vääryyttä, ja joka on saastainen, saastukoon edelleen, ja joka on vanhurskas tehköön edelleen vanhurskautta, ja joka on pyhä, pyhittyköön edelleen." Sillä jos yksikin ihminen entisten lisäksi nousee henkiseen tietoon, pitäen jatkuvasti tietonsa kirjan auki, silloin hän osaltaan lisää profeettain ja henkisten opettajain edustamaa tietoa ja valoa maailmassa. Ja tällä on määrätty seuraus: lisääntyneen tiedon ja valon edessä näyttäytyy paikallaan pysyvä vääryyden tekijä yhä vääremmältä, saastainen yhä saastaisemmalta, koska ristiriita hänen tilansa ja maailmassa jo ilmestyneen henkisyyden välillä tulee yhä suuremmaksi, räikeämmäksi. Samoin tietysti lisääntynyt valo näyttää pyhät yhä pyhemiksi, hurskaat yhä hurskaammiksi; ainakin niin, että hurskaus ja pyhyys tulee hänen kauttaan nostetuksi asteen tunnustetummaksi.

Yksinkertainen esimerkki auttaa tätä paremmin ymmärtämään.

Pimeässä huoneessa emme erota esineitä. Jos huone valaistaan heikosti, näyttäytyvät esineet yksittäin, jolloin osaamme erottaa kauniit esineet julmista. Jos valoa lisätään, näyttäytyvät yksityisseikat yhä selvemmin, ja rumat näyttävät yhä rumemmilta, kauniit yhä kauniimmilta. Mitä suuremmaksi valo tulee, sitä enemmän ruma esiintyy rumuudessaan, kaunis kauneudessaan. Tämä kuitenkin määrättyyn asteeseen, sillä valon tullessa liian voimakkaaksi, himmentyvät näkijän silmät, jolloin liiallinen valo tulee taas pimeydeksi.

Samoin on laita siveellisessä ja henkisessä maailmassa. Mitä useampi sielu sieltäpäin sytytetään, sitä useampi kynttilä valaisee maailman pimeydessä; sitä pahemmalta näkyy väärintekijä, sitä saastaisemmalta saastainen; sitä vanhurskaammalta näkyy vanhurskas, sitä tunnustetumman pyhältä pyhä.

Tässä on vielä avain ymmärtääksemme miksi vanhoilliset, taantumukselliset voimat maailmassa pyrkivät kyllä hankkimaan itselleen tietoa, mutta koettavat estää tiedon ja valon levenemistä. Sillä heidän valtansa ja itsekkäät etunsa perustuvat pimeyteen, ihmisten tietämättömyyteen. Kun ihmiset ovat tietämättömyydessä ja pimeydessä, silloin voi millainen valta, millainen yksilö, puolue, laho ja kirkollisuus tahansa esiintyä Jumalan nimen pyhittämänä. Se voi esiintyä Jumalan nimen edustajana, pyhänä ja oikeana, koska pimeässä olevat ihmiset eivät kykene

erottamaan totuutta valheesta, saastaista pyhästä. Jos valoa leviäisi maailmaan, romahtaisivat pimeyteen nojautuvat voimat, järjestöt ja laitokset nurin. Siksi he niin pelkäävät valoa. Siksi myös valon palvelijat ovat itsekkäiden, pimeiden voimien vainoamia.

Samoin taas valon palvelijain tehtävä on palvella Jumalaa, taistella totuuden, valon, vapauden ja ihmisyysyden puolesta maailmassa.

Tästä voimmekin välittömästi siirtyä tarkkailemaan noita varsinaisia varotussanoja: "Minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan profetian sanat kuulee: Jos joku panee niihin jotakin lisää, niin Jumala on paneva hänen päällensä ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan."

Ensiksikin tässä ei puhuta lukemisesta vaan kuulemisesta; ei ole kyseessä sellainen kirja, jota luetaan, vaan sellainen jota kuullaan, niinkuin Johannes kuulee.

Jos nyt jonkun ihmisen korvat avautuvat kuulemaan henkisen maailman kirjan profetian sanoja, niin mitenkä hän voisi näin kuulemaansa jotakin lisätä? Siten, että hän kumartaa Jumalaa, että hän pitää kirjansa auki, että hän sillä työllään lisää oman äänensä kuulemaansa ääneen, ja niin vahvistettuna antaa sen edelleen kaikua maailmassa.

Tällä työllään hän lisää henkisen äänen voimaa, lisää valoa maailman pimeyteen.

Mutta tällä lisäämisellä on myös varmat seurauksensa. Hän on silloin astunut jalkansa tielle, elämän kaidalle, orjantappuraiselle tielle, jolla kulkiessaan

hän tosiaan saa kantaakseen "ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan". Tämän tehdessään ihminen on "ottanut ristinsä ja seurannut minua", seurannut sisäisessä maailmassa puhuvaa ja opastavaa Mestariääntä. Sillä jokainen joka kieltää maailman itseltänsä, rohkeasti toimii valon hyväksi, hän aina saa ivaa ja painostusta maailman pimeiden valtojen taholta; hän joutuu kantamaan maailman syntiä hartioillaan.

Mutta toiselta puolen on myös varma, että ainoastaan tätä tietä avautuu ihmiselle ja ihmiskunnalle pelastuksen tie aineen kadotuksesta. Sillä niinkauan kuin ihmisen ja ihmiskunnan toiminnan tunnuslauseena on: "katsokoon jokainen omaa etuaan" niin kauan olemme tuomitut aineeseen. Ja jos tuo lause: "katsokoon jokainen omaa etuaan", tulisi jäämään pysyväksi tunnuslauseeksi, olisi se riittävä syy tekemään ihmisten elämän maan päällä palavaksi, leimuavaksi helvetiksi. Sillä ihmiskunnan älylliset kyvyt kasvavat vuosituhat vuosituhannen kuluessa, ja jos yhä edelleen toiminnan tunnuslauseena olisi: "katsokoon jokainen omaa etuaan", riittäisi tuo lyhyt ohjelmalause muodostamaan todellisen palavan helvetin maan päälle. Sellainen olotila olisi todella hirtittävä, sitä kauheampi, koska sellaisen syntyminen ei olisi asiallisesti mahdoton, jotavastoin kirkollinen oppi maailmanlopun jälkeisestä helvetistä on älytön, kaikkea järkeä vailla.

Europan kansat ovat jo materialistisine sivistyksineen kehittäneet helvetintilan melkoisen pitkälle

keskuudessaan. Ja jos kansat jäisivät yhä edelleen hautomaan "vihollisen lopullista musertamista", oltaisi menossa yhä täydellisempää helvettitilaa kohti, kunnes ihmiskunnan elämä olisi yhtenä huluavana tulimerenä.

Koko käännös täytyy tapahtua. Ja se tapahtuu vain niin, että yhä useammat ottavat kantaaksensa "ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan".

Mutta jos "oman edun" tie vie helvettitilan syntymiseen, niin onko elämän tiekin pelkkää vitsauksien, surujen ja murheiden tietä? Se näyttää siltä harhan maailmassa, ja se on sitä jos katselemme asiaa alemman minän kannalta. Sillä elämän tiellä kulkeminen on toimimista päinvastaisen tunnuslauseen mukaan: "katsokoon jokainen toisen hyvää." Ja tämä tuntuu alemman minän silmällä katsottuna häviöön menolta. Sitä tarkotetaankin lauselmalla, jota etenkin Paavali kirjeissään esittää: "vanha ihminen on ristiinnaulittava."

Mutta "vitsauksien" tie on myös syvän ilon, rauhan ja riemun tietä, jos sitä katsomme Ylemmän Minän kannalta. Sillä mikä on se varsinainen tekijä mikä saa ihmisen tälle tielle astumaan? Se on päättävä uhrautuminen, rakkaus. Mutta missä uhrautuva rakkaus vallitsee, siellä vallitsee ilo ja riemu. Vai surisiko äiti huoliaan, valittaisiko vaivojaan, saadesaan uhrata työnsä ja huolensa rakkaittensa hyväksi? — Kun tämä äidinrakkaus laajenee sielussa niin, että se sulkee syliinsä kaikki kurjat ja kärsivät, silloin ihminen ei voi olla astumatta tielle.

Tuntiessaan tämän elämän laiksi, astuu hän päättävällä vapaaehtoisuudella, tyynenä ja rauhallisena maailman surujen ja kärsimysten tuonelaan, kaiutamaan siellä "kattojen päällä" hiljaisuudessa kuulemaansa ääntä (Matt. 10: 27.) Näin hän lisää oman äänensä kuulemaansa ääneen, alistuen samalla kantamaan siitä johtuvia seurauksia, vitsauksia.

Mutta asialla on myös toinen puoli. Se tulee esille tarkkaillessamme uhkauksen toista puolta: "Jos joku ottaa pois jotakin tämän profetian kirjan sanoista, niin Jumala on ottava pois hänen osansa elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä kirjassa on kirjojettu."

Kuinka ihminen voisi ottaa jotakin pois näistä profetian sanoista? Vain niin, että hän on pyrkimyksillään hankkinut itselleen kyvyn kuulla henkisessä maailmassa, mutta sitten heittäytyy maahan kumartaakseen enkeliä, sulkee kirjan profetian sanat itseensä; kieltäytyy näin kuulemaansa ääntä seuraamasta, sitä edelleen maailmalle kuuluttamasta.

Tällöin se viisauden murunen, mikä hänen kuulemiseensa on kuulutettu, on jossain merkityksessä mennyt hukkaan, koska se uuden omistajansa tottelemattomuuden vuoksi ei ole joutunut jumalallisen kehityksen palvelukseen.

Tällä kuulemisellaan, tiedon saavuttamisellaan, ja siihen liittyvällä toimetttömyudellaan kuuliija "ottaa pois jotakin tämän kirjan profetian sanoista", ottaa perintönsä ja lähtee sitä tuhlaajapoikana kuluttamaan.

Tälläkin on taas määrätty seurauksensa:” Jumala on ottava pois hänen osansa elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista tässä on kirjotettu.”

Tämä merkitsee, että kun ihminen pelkää kantaa suruja ja vitsauksia, eikä sentähden tahdo mitään lisätä kuulemaansa ääneen, menettää hän myöskin osansa elämän puuhun, henkiseen viisauteen, eikä pääse pyhän kaupungin, henkisen elämän kansalaiseksi. Hän ei ole tahtonut kantaa maailman suruja, siksi hänellä ei myöskään ole osaa henkisen elämän iloihin. Sitä vastoin se ihminen, joka kuulee ja siihen jotakin lisäämällä ottaa kantaakseen tähän kirjaan kirjotettuja vitsauksia, tulee osalliseksi elämän puuhun ja kansalaiseksi pyhään kaupunkiin; saa kokea elämän syvää riemua, saa kasvaa ”ihmisen luvuissa”.

Näinollen voisimme sanoa: Jossain määrin surulista osaa esittää se ihminen joka on kuullut ja nähnyt, joka käsittää uhrautuvan toiminnan arvon, ja sittenkin kieltäytyy kuulemaansa lisäämästä, kieltäytyy toiminnasta, ottaen siten jotakin pois profetoivan kirjan sanoista. Sillä joskin hän tällä pelkuruudesta johtuvalla toimeettomuudellaan välttää elämän tien vitsauksien kantamisen, menettää hän samalla osansa elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin. Hän jää ulkopuolelle, sinne missä ovat ”koirat ja velhot ja huorintekijät ja murhaajat ja epäjumalan palvelijat ja kaikki, jotka valhetta rakastavat ja tekevät”.

Näin toimeettomuus ”määrää hänelle saman kohdan kuin ulkokullatuille” Matt. 24: 51. Sillä joskaan

hän ei itse sanan tavallisessa merkityksessä olisi-kaan julma murhaaja j.n.e., joutuu hän omassa as- teessaan kuitenkin vastaavaan asemaan, koska hän-kin huolehtii vain omista asioistaan samoin kun nuo tavalliset valheenharjottajat huolehtivat omalla pai- kallaan.

Sitävastoin voisimme sanoa: Onnellinen se ihminen joka ponnistelee kuullakseen ja nähdäkseen yhä enemmän, ja sitten uskaltaa siihen jotakin lisätä. Sillä ensiksikin profetoivan kirjan ääni näin tehden suurenee, joten se on maailman melussa toisien kuuntelijain helpommin kuultavissa. Ja toiseksi: vaikkakin kuuliija silloin saa kantaakseen elämän varjopuolen, sen vitsaukset, surut, murheet, tulee hän kuitenkin osalliseksi elämän puuhun, pääsee sisälle pyhään kaupunkiin; saa tuntea henkisen elä- män rikkauden, sen syvän ilon ja riemun.

Totisesti, minä tulen pian.

Hän joka tässä esiintyy näyttäjänä, opettajana ja opastajana, lopettaa lupaamalla: "Totisesti, minä tulen pian." Ja toivotuksessa näemme tällä tulijalla tarkotettavan Herraa Jeesusta.

Jeesus-nimi edustaa tässä yhdessä merkityksessä Korkeampaa Elämää, Kristuselämää. Se edustaa kris- tityille myös Suurta Opettajaa, joka uskonnon jär- jestöissä on ristiinnaulittu. Se edustaa sitä Mestarien Mestaria, Bodhisattvaa, jonka opetukset vaikuttavat

kaikissa uskonnoissa. Buddhalaiset ajattelevat samaa Johtajaa sanoessaan: Buddha, hindulaiset sanoessaan: Krishna, parsilaiset sanoessaan: Zarathustra, j.n.e. Kaikissa suurissa uskonnoissa ovat ihmisten ajatukset kohdistuneet tuohon Yhteen, joka on vaikuttanut eri nimisenä eri uskonnoissa.

Paitsi tätä uskontojen Suurta Opettajaa, edustaa Jeesus tässä, niinkuin sanoimme, itse Korkeampaa Elämää, mikä on sidottu kaikkien muotojen elämään, olkoon kyseessä aurinkokunta planeettoineen, ihmiskunta rotuineen, tai ihmisyksilö periaatteineen. Ja tässäkin tutkielmassamme olemme saaneet oppia ymmärtämään, kuinka Se tulee niissä kaikissa.

Jokaisessa tällaisessa olomuodossa voisimme erottaa vielä ensimmäisen ja toisen tulemuksen, joista kristityissä kirjoissa puhutaan.

Aurinkokunnassa tai planeetassa on hänen ensimmäinen tulemisensa, kun hän henkisenä voimana uhrautuu niiden syntymisessä. Toinen tulemus on se, kun planeetan elämä ja kehitys saapuu niin pitkälle, että Ylempi Elämä pääsee tietoisesti hallitsemaan.

Uskonnoissa taas on ensimmäinen tuleminen se, kun uskonto perustetaan. Toinen tulemus on, kun Suuri Opettaja tulee perustamaan uuden uskonnon, antamaan uuden henkisen vuodatuksen. Silloin vanhan uskonnon todellinen hyvä nousee ilolla ja riemulla uuteen uskontoon, mutta kaikki kasvannainen joutuu häviölle.

Näinollen jokainen Suuren Opettajan tuleminen

on samalla kertaa sekä ensimmäinen että toinen tuleminen. Toinen tuleminen se on silloiselle vallitsevalle uskonnolle, joka käy tuomionsa lävitse. Ensimmäinen tuleminen se on silloin alkavalle uudelle uskonnolle.

Ihmisessä olisi ensimmäinen tuleminen silloin, kun ihmisyyden itu hänessä syttyy. Senlaatuinen tulemus oli se, mikä tapahtui Lemurian mantereella Tulen Herrojen saapuessa noin 6 ¹/₂ miljoonaa vuotta sitten, josta selvemmin puhutaan Annie Besantin ja C. W. Leadbeaterin kirjassa "Ihminen, mistä ja miten?", s. 81—84. Toinen tuleminen olisi se, jolloin ihmisyyys pääsee voitolle, jolloin tapahtuu n.s. uusi syntyminen, jolloin Kristus syntyy ihmisen sielussa.

Ensimmäinen tulemus on aina tulemista kuolemaan, aineen ristille. Toinen tulemus on vapautumista, jolloin vanha tuomitaan, vanhat taivaat ja maat häviävät, tehdäkseen tilaa uusille, joko aineellisille tai aatteellisille, mistä milloinkin on kysymys.

Kun nyt tämä Jeesus sanoo tulevansa "pian", niin ei sitä tarvitse ymmärtää aikamääräisesti. Hänen tulonsa tapahtuu aina pian siten, että missä tahansa, planeetassa, rodussa tai ihmisessä kehitys on saapunut siihen asteeseen, että uudestisyntyttävä henkisyys voi siihen laskeutua, silloin se myös tapahtuu.

Näinollen jää tehtäväksemme auttaa kehitystä kaikissa maailmoissa. Elämä vuodattuu heti astian valmistuttua. Se on elämässä vallitseva laki. Ja kun Ilmestyskirjan tavalla sanomme: "Amen, tule, Herra Jeesus!" niin me sillä ilmaisemme sisäisen päätöksemme niin toimia, että Hän voisi tulla.

Ja mitenkä auttaisimme Hänen tuloaan? Hän on Ihmisen poika; oppikaamme elämään ihmisinä. Hän on tie, totuus ja elämä; oppikaamme astumaan tielle, seuratkaamme totuutta, synnyttäkäämme elämää ympärillemme. Elämä syntyy uhrista: uhri syntyy rakkaudesta; Hän on rakkauden Herra. Siksi oppikaamme uhrautumaan, oppikaamme rakastamaan. Rakastakaamme ensin edes rakastettujamme, pyytämättä heiltä palkkaa, vastarakkautta. Ellei minulla ja sinulla olisi ketään, jota rakastamme, täytyy meidän se etsiä pian. Meidän täytyy harjottaa todellista uhrautumista jotakin kohtaan, vaikkapa kansaamme kohtaan. Se avaa ovet Rakkauden Herralle. Kun sielumme, tai kansamme sielu on valmis, on Hänkin valmis tulemaan; sillä Hän tulee pian.

Niin tule, Herra Jeesus, tule Korkeampi Elämä!

"Herran Jeesuksen armo olkoon kaikkien kanssa. Amen."

Siunaus ja rauha kaikille olennoille!

SISÄLLYS.

	Sivu
Lukijalle	5
Omistus	7
Alkusana	8

I OSA.

Jumalallinen kehityssuunnitelma ihmiskuntaa varten.

1. Johannes Patmos-saaressa.	11
2. Valtaistuin, seitsemän henkeä, kaksikymmentäneljä vanhinta ja neljä olentoa. ..	14
3. Seitsemän kynttilänjalkaa ja seitsemän tähteä ynnä niiden keskellä oleva Ihmisen Pojan muotoinen	31
4. Kirjeet seitsemälle Aasian seurakunnan enkelille	38

II OSA

Seitsemällä sinetillä suljettu kirjakääre eli Bodhisattvan synty ja hänen työnsä Maailmanopettajana.

5. Seitsemällä sinetillä suljetun kirjakääreen kuusi ensimmäistä sinettiä avataan.	65
---	----

6.	Seitsemäs sinetti seitsemine pasunoivine enkeleineen. Viisi ensimmäistä enkeliä pasunoi.	104
7.	Kuudes ja seitsemäs enkeli pasunoi	122

III OSA.

Väläyksiä ihmissielun sisäisistä taisteluista sen Itensä etsimisretkellä.

8.	Mikaelin ja lohikäärmeen taistelu.	159	
9.	Kaksi petoa.	179	179
10.	Kolme enkeliä.	205	
11.	Seitsemän enkeliä Jumalan vihan maljoineen.	235	
12.	Peto on ollut eikä enää ole, mutta on taas tuleva.	261	
13.	Babylonin kukistus.	271	
14.	Karitsan voitto.	286	
15.	Tuhatvuotinen valtakunta.	297	
16.	Uusi Jerusalelm.	309	
17.	Elämän puu ja tämän kirjan profetian sanat.	322	

J. R. Hannulan kirjoja:

Kristosofian Polulla	—	2000:—
Sisäisen opettajan seurassa	—	200:—
Vallitseeko ihmiselämässä laki ...	—	400:—
Ei vain leivästä	50:—	100:—
Tulijärvi	100:—	—
Pekka Ervastian asema (8 vihkoa)	—	300:—
Ihminen, mitä mietit?	—	350:—
Jos Kristusta seuraisin	—	400:—
Uudestisyntyvä temppeli	100:—	—
Elämänymmärryksemme rakentuminen	150:—	—
Syntynyttä maailmanuskontoa ...	100:—	—
Mestari ja me	200:—	—
Ihmisyys	150:—	—
Tuomiokausi	150:—	200:—
Tuomiokausi II	150:—	200:—
Paratiisin taru	150:—	200:—
Mestarin sanoma	150:—	200:—
Uudet maat ja taivaat	150:—	200:—
Vanhan Testamentin avain	250:—	330:—
A ja O Ensimmäinen ja Viimeinen	250:—	330:—
Pistis Sophiasta Christosophiaan .	250:—	330:—
Elämä Jumalassa	250:—	330:—
Vihkimyksistä	250:—	330:—
Ennakkoluuloton Suomi	200:—	300:—
Ykseystajunta	—	330:—
Vuorisaaunan oppilaan näkökulmasta	—	800:—

Kesäkurssiesitelmät:

1950: Ihmisongelman selvittelyjä	320:—	400:—
1954: Tulkoon valtakuntasi ...	—	550:—
1955: Kristosofiset kesäkurssit -55	—	550:—

Tilataan osoitteella: **Neiti Alma Allinniemi,**
Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

J.R. Hannula Ilmestyskirja teosofian valossa
Toinen painos 1958
Kopio 28.1.2015 Turku, Jarmo Niemi

